திருவாசகப் பேரொளி

மகாவித்துவான்

ச. தண்டபாணி தேசிகர்

நாம் தமிழர் பதிப்பகம்

திருவாசகப் பேரொளி

அன்பளிப்பு :

தஞ்சாவூர்

நடராஜ பிள்ளை உமைநாதன் M.A.B.T

மகாவித்துவான்

ச. தண்டபாணி தேசிகர்

திருவாசகப் பேரொளி

அன்பளிப்பு :

தஞ்சாவூர்

நடராஜபிள்ளை உலகநாதன் M.A.B.T

மகாவித்துவான்

ச. தண்டபாணி தேசிகர்

அன்பளிப்பு :

தஞ்சாவூர்

நடராஜபிள்ளை உலகநாதன் M.A.B.T

நாம் தமிழர் பதிப்பகம்

சென்னை - 600 005.

☎ 9790706549 / 9790706548

நூல் கிடைக்குமிடம் :

கௌரா புத்தக மையம்
செயின்ட் ஜான் சர்ச் வணிக வளாகம்
9, ராக்கின்ஸ் சாலை, திருச்சிராப்பள்ளி-1
☎ : 99520 34876 / 0431 2419584

கௌரா புத்தக மையம்
4, வெங்கட்ரங்கம் பிள்ளை தெரு,
திருவல்லிக்கேணி, சென்னை - 5.
☎ : 97907 06548 / 97907 06549

விலை : ரூ. **40.00**

* முதற் பதிப்பு : டிசம்பர் 2010

* பதிப்பாசிரியர் : **எஸ். கௌமாரீஸ்வரி** M.A., M.L.I.S.,

* நூலின் பெயர் : திருவாசகப் பேரொளி

* பக்கங்கள் : 8 + 80 = 88

* ஒளி அச்சு : ஜெய் ஜீனா

* வெளியீடு : நாம் தமிழர் பதிப்பகம்
10/14, தோப்பு வெங்கடாசலம் தெரு,
திருவல்லிக்கேணி, சென்னை - 5.

* ISBN : 978-93-80218-50-2

* அச்சிட்டோர் : [illegible]
T.8 A.M [illegible]

CODE : **800**

கௌரா ஏஜென்ஸீஸ்
10/14, தோப்பு வேங்கடாசலம் தெரு, திருவல்லிக்கேணி, சென்னை - 5.
☎ : 044-2844 3791 / 97907 06548 / 97907 06549
www.gowrabookfair.com. E-mail : gowra_09@yahoo.in / gowra09@gmail.com

அம்மாவுக்கு...

பொருளடக்கம்

திருவாசகப் பேரொளி

துணை வேண்டும்:

உலக வாழ்க்கை ஒரு பெருங்காடு. காட்டில் இன்பக் கனிகள் கனிகின்ற இளந் தேமாமரங்கள் உண்டு. துன்பக் காய்களைத் தோற்றுவிக்கின்ற எட்டிமரங்களும் இல்லாமலில்லை. ஒருபால் வீழ்ச்சியைப் பயக்கும் பள்ளத்தாக்குகள். ஒருபக்கம் எழுச்சியைத் தரும் இனிய மலைத்தோற்றங்கள். ஒருசார் இருள்சூழ்ந்த இடம். அதன் முடிவிலே ஒளிமிகுந்த இடங்கள். வாழப்பிறந்த மனிதன் இன்பக் கனியை விரும்புகிறான். ஒளியை அவாவுகிறான். அதற்காக வீழ்ச்சியையும் இருளையும் தாண்டுகின்றான் அவனுடைய இன்ப விழைவுதான் அதற்கு மாறான எவற்றையும் வெல்லச் செய்கிறது. ஆனாலும் மனிதன் மனிதன் தானே! சிற்றறிவு உடையவன்தானே! இருளையும் துன்பத்தையும் தாண்டும்போது அவன் மனம் உறுதிதளர்கிறது மயங்கித் தனது குறிப்புக்களை விட்டு வேறுவழியிலும் செல்லத் தொடங்கு கிறான். இருள்சூழ்ந்த அறிவுடையவர்கள் சிலர், துணைவந்து கைகொடுத்து வேறு வழியிலழைத்துச் செல்லுகின்றார்கள். இப்படியாக வாழ்க்கைக் காட்டில் இன்பவெள்ளியை நாடிப் பயணம்போகின்ற மனிதனுக்கு உள்ளத் தளர்ச்சியும், போலித் துணைவரும் பெரிய இடையூறாகின்றனர். அந்த இடத்தில் உற்றதுணை ஒன்று வேண்டுமல்லவா?

துணை யார்?

குருடன் குருடனுக்கு வழிகாட்ட முடியுமா? இருள் ஒளிக்கு வழிகாட்டுமா? தளர்ந்தவன் பிறருடைய தளர்ச்சியைப் போக்க முடியுமா? தடுமாறுகிறவன் தெளிவுக்குத் துணைசெய்வானா? முடியாது. தெளிந்தவனே - உறுதியுடையவனே உறுதுணையாக முடியும். அத்தகைய தெளிந்த ஞானிகளே நமது சமயாசாரியப் பெருந்தகையார்கள். அவர்களே ஒளிப்பேற்றுக்கும் இன்ப வாழ்க்கைக்கும் ஏற்ற துணையாவார்கள்.

எப்படி?

சமயாசாரியர்கள் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னே இருந்தவர்களாயிற்றே. அவர்கள் துணையாவது எப்படி எனலாம். அவர்கள் திருமேனி தாங்கியிருந்த அந்தக் காலத்துக் குருவாக எழுந்தருளி உலகத்தைச் சிவநெறியில் நடக்கச் செய்தார்கள். அழியாத அருளுருத் தாங்கியிருக்கின்ற இந்தக்

காலத்துத் தாங்கள் அருளிச்செய்த அருள்வாக்குக்களைத் துணையாக வைத்திருக்கிறார்கள்.

நூல்கள் எங்ஙனம் துணையாகக்கூடும்?

மனிதன் வாழ்க்கையில் விளையும் போட்டியால், பொறாமையால், தன்முனைப்பால், தலைக்கிறுக்கால், பதவிச் செருக்கால், பணத்திமிரால், அறிவு மயங்கித் தவறான வழியிற் செல்லும்போது, ஒளிவிளக்காகிய அருணூல்கள் கருணைக் கனியாகக் கையிற்புகுந்து, தெளிதேனாகத் தித்தித்து, அளிவளர் உள்ளத்துக்கு அருந்துணையாகி, வம்பும் தும்பும் போரும் பொய்யும் ஆகிய முள்வழி வஞ்சக வழிகளிலிருந்து விலக்கி அன்புநெறியில் அழைத்துச் செல்லுகின்றன. சிவமணம் கமழும் திருவருள் தென்றல் வீசும். திருவடியாகிய பேரின்ப வெளியை அடைவிக்கின்றன.

அத்தகைய நூல்கள் யாவை?

சமயாசாரியர்களும், இறைவன் அருள்வழி வந்த ஏனைத் தெய்வப்புலவர்களும் அருளித்தந்தன திருமுறைகள். திருமுறைகள் அன்பு நெறியாகிய ஒருமுறையே மக்கள் மேற்கொள்ளத்தக்க பெருமுறை என்பதை விளக்குகின்றன. அவை பன்னிரண்டாகப் பகுக்கப் பெற்றுள்ளன. அவற்றுள், **திருவாசகமாகிய இந்நூல் எட்டாந் திருமுறையாகும்.**

சிவஞானபோதத்தில் எட்டாஞ் சூத்திரம் ஐம்புல வேடர்களோடு பழகி அறிவுதிரிந்து தம் உண்மை நிலையையும் கடமையையும் அறியாது அலையும் அரசகுமாரனாகிய ஆன்மாவுக்கு இறைவனே குருமூர்த்தமாக எழுந்தருளி உண்மையுணர்த்தி ஆட்கொள்வர் என்பதையும், ஆட் கொள்ளப்பெற்ற ஆன்மாக்கள் ஆனந்தாநுபவ நிலையில் அரன் கழல் செல்லும் என்பதையும் அறிவிக்கின்றது.

எட்டாந் திருமுறையாகிய இது, ஐம்புல இன்பமும் ஆரத் துய்க்கும் அரசவாழ்வில், அமைச்சர் பதவியிற்சிக்கி, பிறந்ததன் பயனைச் சிறிது மறந்திருந்த ஆன்மாவாகிய வாதவூரடிகட்கு இறைவன் குருவாக எழுந்தருளி, உண்மை ஞானத்தை யுணர்த்த, அதன் விளைவாக எழுந்த அநுபவ ஞானத்திருநூல்.

சுருங்கக்கூறின் எட்டாஞ் சூத்திரம், இறைவன் குருவாக எழுந்தருளி ஆன்மாக்களை ஆட்கொள்வதை உணர்த்துவது. எட்டாந் திருமுறை, அருள்பெற்ற அடியார் குருவாகவந்து, அன்புநெறியை, அனைவருக்கும்ஆக்கிச் சீவனைச் சிவமாக்குகிற

பெருமையையுடையது. இது திருவாசகம் திருக்கோவையார் என இரண்டாகும். அவற்றுள் திருவாசகமே ஈண்டு ஆய எடுத்துக் கொண்டது.

பெயர்க்காரணம்:

திரு - அழகு. வாசகம் - வார்த்தை; சொல். திருவாசகம் - அழகிய சொல் என்பது அதனையுடையதாகிய நூலை உணர்த்திற்று. திரு என்பதற்குக் கண்டாரால் விரும்பப்படுந் தன்மை நோக்கம் என உரைகாண்பர் பேராசிரியர். இதனைக் கண்டார் வேறு எதனையும் விரும்பார். ஆகலின் புண்ணியங் கூட்டக்கண்ட பக்குவான்மாக்களால் விரும்பப்பெறுந் தன்மையையுடைய வாசகம் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

சங்கர நமச்சிவாயப் புலவர் நன்னூல் விருத்தியுரையில் "அடையடுத்த வாசகம் முதற்கருவியின் பெயர் அதன் காரியமாகிய யாப்பிற்கு ஆயிற்று" என்பர்.

சிவஞானசுவாமிகள் இலக்கணவிளக்கச் சூறாவளியில், "திருவாசகம் என, சொல்லையே யுணர்த்தி நிற்கும் வாசகம் என்னுஞ்சொல் அதனால் ஆக்கப்பெற்ற காரியமாகிய செய்யுட்களை உணர்த்துதலால் காரணவாகுபெயர் எனப்படும். உண்மையான் நோக்கின், அன்மொழித் தொகையேயாம்" என்று கூறுவர்.

சபாபதிநாவலர் அவர்கள் திராவிடப் பிரகாசிகையில் "திருவாசகமென்பது திருமயமான வாசகம் எனப் பொருள்படும். ஈண்டுத்திரு - அருட்டிரு. எனவே அருள்நாத வடிவானவாசகம் என்றவாறாயிற்று. திருவாசகம் என்பது அழகிய வாசகத்தை யுடையது என அன்மொழித் தொகையாய் நூலுக்குக் காரணப்பெயராயிற்று" என்பர்.

ச. பூபாலபிள்ளை அவர்கள் தாம் எழுதிய தமிழ் வரலாற்றில், 'திருமயமான அல்லது அருள்நாத வடிவமான அல்லது அழகிய வாசகம்' எனப் பொருளுரைப்பர்.

பண்டிதமணி மு. கதிரேசன் செட்டியார் அவர்கள் "திருவாசகம் என்பது அழகிய தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த சொற்களாலாகிய செய்யுள் நூல் என்னும் பொருளை உடையதாகும். இது, திருவென்னும் அடையடுத்த, வாசகம் என்னும் முதற்கருவியின் பெயர், அதன் காரியமாகிய செய்யுட்கு ஆயினமையின், கருவியாகு பெயராம் என்ப. வாசகம் - சொல். இத் திருவாசகத் திருப்பாட்டுக்கள், தெய்வநலங் கனிந்த

சொற்களாலும் சொற்றொடர்களாலும் அமைந்தவை; இனிமை எளிமை ஆழமுடைமை என்னுங் குணங்கள் தம்பால் அமையப் பெற்றவை; மெய்யன்புடன் ஓதுவார் கேட்பார் உணர்வார் எல்லோரையும் மிக்க பேரின்பத்தில் திளைப்பித்துப் பரவசப் படுத்தும் இயல்பின; அநுபவ உண்மைகளைத் தெளிவுண்டாம் படி விளக்குவன" என்று திருவாசகம் திருச்சதகக் கதிர்மணி விளக்கப் பேருரையில் முன்னர்க் கூறியிருக்கின்றார்கள்.

எம்.எஸ். பூரணலிங்கம் பிள்ளை அவர்கள் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் 'தெய்வத்தன்மை பொருந்திய வாசகம்' எனப் பொருள்காண்பர்.

இன்னும் சிலர், 'சிறந்த இனிய அழகிய பல சொற்களைத் தன்னகத்தே கொண்டுள்ள நூல்' என்றும், 'கடவுளைப்பற்றிய வாசகமாயிருத்தலின் திருவாசகம் எனப்பட்டது' என்றும் கூறுவர்.

இத்துணையும் வைத்துக் கொண்டு திருவாசக நூலுள் நுழைவோம். ஆசிரியர் அடிகளார் 'வாக்கு உன்மணி வார்த்தைக் காக்கி' என்றும், 'பேச்சிறந்த மாசில்மணியின் மணிவார்த்தை' என்றும் இறைவனைப் பற்றிப் பாடும் தமது மொழியை வார்த்தை என்றழைக்கிறார். வார்த்தை வாசகம் என்பன ஒரு பொருட்கிளவி. அல்லாமலும் இறைவன் தம்மை ஆட்கொண்ட அருள் விசேடத்தை உலகத்தவர்க்கு உரைப்பது போலவும், பிரிந்ததனால் உண்டான வருத்தத்தைப்பற்றிப் பெருமானோடு உரையாடுதல் போலவும் இந்நூல் முழுவதும் அமைந்திருத்தலின் பேச்சு முறையான் அமைந்த இந்நூல் வாசகம் என அழைக்கப் பட்டிருக்கலாம் என்பதும் சிந்தித்தற்குரியது.

மறுபெயர்கள்:

இந்நூலை எடுத்துப் பாராட்டிய புலவர்கள் சில மறு பெயர்களை வழங்கியிருக்கிறார்கள். அவை திருவாசகம், மணிவாசகம், மதுரவாசகம், வாசகமாலை, வாசகத்தேன் முதலிய பலவாம். அவற்றுள் திருவாசகம் மணிவாசகம் என்ற பெயர்க் காரணங்கள் முன்னரே விளக்கப்பெற்றன. **மதுரவாசகம்** என்று அழைத்தவர் **சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்**. இது மனம் குழைந்து படிப்பவர்களுக்கு, நெஞ்சத்து அமுதூறி நிற்கச் செய்வது ஒன்றாகலின், இப் பெயரிட்டு அழைத்தனர் போலும். **வாசகமாலை என்பதும் அவர் தந்த பேரே.** பெயர்க் காரணத்தையும் 'மாசறு மணிபோல் பன்னாள் வாசக மாலை சாத்தி' என்ற பகுதியால் குறிப்பிடுகிறார். நன்மணிகள்

பலகோத்த மாலைபோலச் சொன்மணிகள் கோத்து ஆக்கியமாலை என்பது அவர் கருத்து.

வாசகத்தேன் என்பது நூற் சிறப்பினைப்பாடிய பெரியார் ஒருவரும், சிவப்பிரகாச சுவாமிகளும் வழங்கிய பெயர், இதுவும் திருவாசகத்தின் தன்மையாற் போந்த பெயர். முத்தி நிச்சயப்பேருரை யாசிரியர் வெள்ளியம்பல வாணர் 'கோவை திருவாசகம்' என்றும், 'திருவாசகம் திருக்கோவை' என்றும் சேர்த்தே நூற்பெயர் வழங்குவர். இதனால் திருவாசகம் திருக்கோவையார் இரண்டுமே ஒரு நூலுக்கு இணைந்த பெயராக இருக்கலாம் என்று எண்ண இடமுண்டு.

நூற்பெருமை:

படிப்பவர் மனத்தைப் பரவசப்படுத்துவது இந்நூல். இந்நூலை ஒருமுறை ஓதினாலும் உயிர் தன் தன்மை கெட்டுச் சிவத்தன்மையாதல் தெளிவு. இது அலைகின்ற மனத்திற்கு ஓய்வளிக்கும் ஒருமருந்து. கடவுள் அருளை வாரி வழங்கும் கற்பகம். சிவானந்தப் பெருங்கடலைச் சிந்தையில் நிறைவித்துத் திருமேனி முழுவதும் பரவச் செய்து புளகாங்கிதமுறுத்தும் புண்ணிய நூல். எளிய சொல்லால் விழுமிய பொருளால் - இழுமென் ஓசையால் எல்லாரையும் தன்வயப்படுத்தும் தனிப்பெருந் தகுதியுடையது. உரைமனங் கடந்து நிற்கும் ஒண்மையது என்று சுருங்க உரைக்கலாம். இந்நூலைப்பற்றிய பல அறிஞர்கள் திரு வாக்குக்களை ஒருங்கு எண்ணுதல் இன்பந் தருவ தொன்றாம்.

தாயுமானவடிகள் பராபரக்கண்ணியில் திருவாசகம் முழுவதும் கற்கண்டாற்செய்த பாவை போல இருத்தலின் முழுதும் சுவைத்தவர்கள், 'நினைப்பற நினைந்தேன்' 'சென்று சென்றணுவாய்த் தேய்ந்து தேய்ந்தொன்றாம்' 'ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அரும்பெருஞ் சோதி' என்ற பகுதிகளை மட்டும் சிறப்பாகச் சுவைத்து இன்புறுகின்றார்கள்.

ஒரு பெரியவர் திருவாசகத்தை முழுதும் அநுபவித்து அதன் சுவையூற்றுக்கள்தோறும் தோய்ந்து தோய்ந்து, அதற்கு ஒப்புமை தேடியலைந்து, தேனை ஒப்பாகக்கண்டார். இனியபொருள் பலவற்றுள்ளும் தேனைக் கண்டதில் ஒரு தனிச்சிறப்பு உண்டு. தேன் நெஞ்சுக்கு வலிவூட்டும்; குரலுக்கு இனிமை மிகுவிக்கும். மிகுதியாக உண்டார்க்கு மலங்கழிக்கும்; பித்தந்தணிக்கும்; நோய் தீர்க்கும் அது போலத் திருவாசகத்தேன் உயிருக்குச் சிவஞான உணர்வாகிய வலியையூட்டும். சேயின்

குரல்போல இனிமையாகிச் சிவத்தாய்க்குக் கருணையை மிகுவிப்பதோடு உயிர்கள் எல்லாவற்றிற்கும் இனியன ஆக்கும். மிகுதியும் தோய்ந்தால் தொல்லை இரும்பிறவிச் சூழுந்தளையாகிய மூலமலத்தைக் கழிக்கும். மாயேயமாகிய பித்தத்தைத் தணிக்கும். பிறவிநோய் தீர்க்கும். ஆதலால், திருவாசக மென்னுந் தேன் அல்லல் அறுத்து ஆனந்தமாக்கியது என்று சிறப்பித்தார். அவர் பெயர் அறியக்கூடவில்லை. அபியுக்தர் என்று அச்சிட்ட திருவாசகங் கள் குறிப்பிடுகின்றன.

கண்கட்டி மறைஞான சம்பந்த சுவாமிகள் பரமோபதே சத்தில் 'தாயே எனவுன் சரண் அடைந்தேன் என்றனர்தம், வாயான் மணிவாசகர்' என்று தாயே உன்சரண் அடைந்தேன் என்ற பாடற் பகுதியைப் பாராட்டுகிறார்.

சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் வேதத்திற்கும் திருவாசகத்திற்கும் வேற்றுமை கற்பிக்கிறார்கள். வேதம் ஓதினால் ஒருவராவது நெஞ்சம் குழைந்து நிற்கின்றார்கள் இல்லை; திருவாசகம் ஓதினால் கருங் கல்மனமும் கரைகின்றது; கண்கள் ஆனந்த பாஷ்பம் பொழிகின்றன; உடம்பு சிலிர்க்கிறது; அனைவரும் அன்புவெள்ளத்தில் ஆழ்கின்றார்கள் என்று அறிவிக்கின்றார் கள். மற்றொரு பகுதியிலே மாணிக்கவாசகன் என்னும் மேகம் பொழிந்தது; திருவாசகத் தண்ணீர் ஓடிற்று; படிப்பவர் மனக்குளம் நிரம்பிற்று; நாக்கெனும் மதகின்வழியாக வெளிப்பட்டுக் கேட்பவருடைய செவிமடைவழியாக மனவயலில் பரவிற்று. அன்பாகிய வித்திலிருந்து சிவமுளையைத் தோற்றுவித்தது; அதிலிருந்து கருணைமலர்ந்து முத்திப்போகம் விளைந்தது என்று உருவகித்து மகிழ்கின்றார்கள். அவர்களே திருவாசகம் பொற்கலத்தை ஒப்பதென்றும், வேதம் மட்கலத்தை ஒப்பதென்றும், திருவாசகம் ஓதினால் முத்தி கிடைக்குமென்றும் பேசுகின்றார்கள். பூவெனப்படுவது பொங்குதாமரை யாதல் போலப் பாவென்றால் திருவாசகந்தான் என்பதும் சுவாமிகள் கூறும் சுவைப்பகுதிகளுள் ஒன்று.

இராமலிங்க சுவாமிகள் திருவாசகத்தையே தமது வழிபடுதெய்வமாகக் கொண்டு தமது மண இன்பக் காலத்தும் அதனையே படித்து அதனாலேயே மனம் கனிந்தவர் என்பதை அவர்களுடைய வாழ்க்கை வரலாறு குறிப்பிக்கும். அதனாலேயே அவருடைய பாடலும் பண்பும் திருவாசகம்போல மனங்கரைக் கும் மாண்புடைய வாயின. அவர் மணிவாசகப் பெருமானை அழைத்துத் திருவாசக அநுபவத்தைத் தெரிவிக்க வேண்டுகிறார். மற்றும் வாதவூரடிகள் அன்புருவம் பெற்று அருளுருவமடைந்து

இன்புருவமான பெருநிலையை வியக்கின்றார். பொதுவகையில் இவ்வாறு பாராட்டிய இராமலிங்கர் 'என்னையும் இருப்பதாக் கினன்' என்ற அகவலின் எண்ணம் என்ன? என்கின்றார். திருவாசகத்தை எண்ணுந்தோறும் எண்ணுந்தோறும் காமம்மிக்க காதலனுடைய கலவியை விரும்புகின்ற கற்புடை மங்கையானவள் அடையும் இன்பத்தைக் காட்டிலும் இன்பம் மிகுகின்றது என்கின்றார். சிறப்பாக நான் திருவாசகத்தைக் கலந்து பாடும் பொழுது தேன் பால் சர்க்கரை பழச்சாறு எல்லாம் கலந்து உண்டாற்போல இனித்து உயிரோடு கலந்து தெவிட்டாமல் இனிக்கின்றது; திருவாசகத்தைக் கேட்டால் கீழ்ப்பறவைச் சாதிகளும் பொல்லா விலங்குகளும்கூடச் சிவஞானத்தை விரும்புமே; அப்படியிருக்க, அடியேன் அடைந்தது ஒரு வியப்பா! என்று ஆளுடைய அடிகளாரது அருள்வாசகக் கடலில் அமிழ்கின்றார்.

மயூரகிரிப் புராணமுடையார் கருப்பஞ் சாற்றிலிருந்து வடித்தெடுத்துக் காய்ச்சிய பாகிலிருந்து முரித்து எடுக்கப்பட்ட கற்கண்டு போல, ஆரியமொழியைக் காட்டிலும் தென்மொழி இனிப்பானது; அதனால் பாடுக என்று இறைவன் உத்தரவுதரத் திருவாசகம் பாடப்பெற்றது என்று அறிவிக்கின்றார். இதனால் திருவாசகம் கற்கண்டு; ஆரியவேதம் கருப்பஞ்சாறெனஅறியக் கிடக்கின்றது.

பேராசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளை M.A., அவர்கள் மனோன் மணியத்தில் சர்வசங்கார காலத்து உண்டாகும் தனிமையைக் கழிப்பதற்காகவே திருவாசகத்தின் ஒரு பிரதியைப் பெருமான் எழுதிக் கொண்டார் என்று திருவாசகத்தின் பெருமையைப் பேசுகிறார்.

சர்.எஸ். ராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள் "திருவாசகம் என்னும் நூல், ஆன்மா, அறியாமை, ஆசை ஆகிய பந்தங்களிலிருந்து நீங்க, உண்மையொளியும் அன்புமாகிய சுதந்தர அரண்மனையுள் புகுவதையும், அவ்வான்மாவின் அறிவுக்கண் திறப்பதையும், அதனால் விளையும் ஆனந்தத்தையும், பெருமிதத்தையும், மனத்தின் அலைவு, உலைவு போராட்டம் முதலியவைகளைப் போக்கி இறைவனோடு கலக்கும் இன்பத்தையும் அமைதியையும் அழகான பாடல்களில் சித்திரிக்கிறது" என்று குறித்துள்ளார்.

ஜீ.யூ. போப் அவர்கள் புறச் சமயத் தலைவராய் இருந்தும் உலகத்திலுள்ள மதங்களில் உயர்ந்த உண்மையான மதம் சைவமே என்றும், சிறப்பாகத் தென்னிந்தியாவிலும் இலங்கையின் வடபாகத்திலும் பரவியிருப்பது என்றும்,

அப்படியே தத்துவ சாஸ்திரங்களிலும் சைவ சித்தாந்தமே ஏனையவற்றைக் காட்டிலும் பொதுநோக்குடையதென்றும், சைவ சித்தாந்தத்தின் தெளிதேனாகிய திருவாசகம் ஐம்பத் தொரு பதிகங்களால் ஆக்கப்பெற்றது அது தென்னிந்தியாவிலுள்ள திருக்கோயில் ஒவ்வொன்றிலும், ஒவ்வொரு தமிழனுடைய உதட்டிலும் உலாவிவரும் உள்ளம் உருக்கும் ஒரு தனிச் செந்நூல் என்றும் கூறுகிறார்!

மகாவித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை அவர்கள் இறைவனிடத்து என்றும் அன்பில்லாதவர்கள் கூட இதனைப் பாட இறைவன் அருள் சுரக்கின்றார்; அம்மட்டோ? அவர் களுக்கும் முறையான அன்பு முறுகி வளர்கின்றது என்கின்றார்.

சிவத்திரு, மறைமலையடிகள் தமது திருவாசக விரிவுரையின் கண், 'திருவாசகம் என்பது பிறிதொன்றற் கில்லாத அழகினை உடைய வாசகம் என்னும் பொருட்டாம். திருவாசகம் என்பதில் அடைமொழியாய் நின்ற திரு வென்னுஞ் சொல் கண்டாரால் விரும்பப்படும் தன்மை நோக்கமாகிய அழகினை உணர்த்தவே, பேரின்பப் பேற்றைக் காதலிப்பா ரெல்லாராலும் விரும்பப்படும் அழகினை உடைத்து இவ் வாசகம் என்பது பெற்றாம். எல்லாரும் ஒன்றை விரும்புதல் அது பிறிதொன்றற்கில்லாத அழகினை உடைமையினாலேயாம். தன்னைக் கற்பார் உள்ளத்தை உருகச் செய்து அவரைப் பேரின்பப் பெருக்கின்கண் ஆழ்த்துதற்கட் பிறிது எந் நூலுக்கும் இல்லாத அழகினை இத் திருவாசக நூல் உடைமையால், இதனினும் மேலான அழகினைப் பெற்ற வேறொருநூல் இல்லையென்பது தேற்றமாம். அன்பு பொதிந்த இதன் செய்யுட்களை ஓதுந்தோறும் நினைக்குந்தோறும் நெஞ்சம் நெக்குருகக் கண்ணீர் பெருக, நாவுரை குழற, மெய்ம்மயிர் சிலிர்ப்பப் பேரின்பவெள்ளங் கிளர்ந்தெழுதல் யாவர்மாட்டுங் காணப்படுதலாலும், தொடர்புபட்டு நிகழும் இத்தகைய பேரின்ப நிகழ்ச்சி மற்றைய நூல்களை ஓதுவாரிடத்தும் நினைப் பாரிடத்தும் காணப்படாமையானும் இத் திருவாசகம் ஒன்றே ஏனை நூல்களுக்கு இல்லாத அழகினை உடைத்தென்பது தெளியப்படும்' என்று குறித்துள்ளார்கள்.

திருவாசகத்தைப்பற்றிய பழமொழிகள்:

ஒரு கொள்கை அல்லது ஒரு நூல் பொதுமக்கள் எல்லாருடைய உள்ளத்திலும் புகுந்து பிணித்திருக்கிறது என்பதனை அறியப் பழமொழிகளே தக்க சான்றாவன. பழ மொழிகள் கற்றாரும் மற்றாருமாகிய எல்லார் வாயிலும் ஒப்பப்

பழகிவருவன. ஆதலால் திருவாசகத்தைப் பற்றிய பழமொழிகள் யாவை என்பதைப் பற்றி ஈண்டு ஆராய்தல் அவசியமாகும்.

1. திருவாசகத்துக்கு உருகாதார் ஒருவாசகத்திற்கும் உருகார். மக்களின் மன உறுதியை அளந்தறியும் அளவு நூலாகத் திருவாசகத்தைக் கருதியிருந்தார்கள். ஆதலால் மனத்தை யுருக்கும் தனிச்சிறப்புடையது திருவாசகம்; அதற்கு உருகாதார் மனம் இரும்பினும் வலிதே; ஒன்றற்கும் உருகாது என்று உணர்ந்தார்கள் போலும். அதனால் இப்பழமொழியை வழங்கினார்கள்.

2. சிதம்பரத்தில் பிறந்த பிள்ளைக்குத் திருவெம்பாவை கற்றுக்கொடுக்க வேண்டுமா? திருவெம்பாவை திருவண்ணாமலையில் அருளிச்செய்யப் பெற்றது. ஆயினும் மார்கழித் திருவாதிரைத் திருநாளில் சிதம்பரத்தில் ஓதப் பெறுகிறது. அதனால் சிறுவர்முதல் அனைவரும் கற்றிருப்பார்கள். ஓதாமலே வந்த வித்தையாக அதுபழகியிருக்கும். அதனாற்போலும் இப் பழமொழி வழங்கியிருக்க வேண்டும்.

3. தில்லை பாதி திருவாசகத்தில், மணிவாசக சுவாமிகள் பாண்டிய நாட்டில் அவதரித்து மதுரையில் மந்திரியாக இருந்தும் பாதிக்குமேல் தில்லையைப் பற்றியதாகப் பாடி இருத்தலின், இப் பழமொழி வழங்குகிறது போலும்.

வாதவூரடிகள் வரலாறு:

பழம்பதியாகிய பாண்டிய நாட்டில் புனல்யாறு அன்று இது பூம்பூனல் யாறெனப் புலவர்களால் போற்றப்படுகின்ற வையை யாற்றங் கரையில் திருவாதவூர் என்னும் தலம் உள்ளது. அதில் சிவநெறி பிறழாச் சிந்தையாளராகிய அந்தணர் ஒருவருக்கு அரும்பெறல் மகவாய் வந்தவதரித்தவர் வாதவூரர். கலை ஏற வயதும் ஏறி எல்லாம் பதினாறாயின. நிறைமதியர் ஆனார் நல்லொழுக்கின் தலை நின்றார். உற்றது கொண்டு மேல்வந்து உறுபொருளுணருந் தன்மையரானார். இவரது அறிவுத்திறமும் நிர்வாக ஆற்றலும் அரிமர்த்தன பாண்டியன் செவியிற் சென்று அடைந்தன. மன்னன் மந்திரியாக்கினன்; தென்னவன் பிரமராயன் என்ற பட்டத்தையும் சேர்ப்பித்தான்; முதன்மையும் அளித்தான்; அரசியல், அமைச்சியலால் அல்லல் இன்றி நடந்துவந்தது. அமைச்சர்க்கு ஆட்சிமுறை பற்றிய அல்லல் இல்லையாயினும், உலகவாழ்வும், வாழ்விற்கண்ட பெரும் போகமும் நிலையற்றன என்பதை அறிந்தமையின், உவர்ப்புத் தோன்றிற்று. கூத்தினர் தன்மைவேறு கோலம் வேறு

ஆகுமாறுபோல் இவர் மேற் கொண்டுள்ள அமைச்சுரிமைக்கும் அன்புகனிந்த அகத் துரிமைக்கும் சிறிதும் தொடர்பின்றி யிருந்தது. அதனால் குருவைத் தேடும் வேட்கை நாளுக்குநாள் மிகுந்து கொண்டேவந்தது. பிறந்ததன் பயனை அடைந்தோமா? அதற்குரியவழி என்ன? என்பதிலேயே இவருடைய கருத்து ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

ஒருநாள் குதிரைக்காவலர் அரசவைக்கு வந்து, "மன்ன! குதிரைப்படைகள் குறைந்து விட்டனவே; அரசர்க்குரிய அங்கங்கள் ஆறனுள் படைக்கே வள்ளுவர் முதன்மை வழங்கி யிருக்கிறார் என்பதை அரசர் உள்ளம் அறியுமே; நாங்கள் தெரிவித்துக் கொள்ளுவது மிகையல்லவா; ஆனாலும் குதிரை கொள்ளுதற்கு ஏற்றசமயம் இது என்பதை மட்டும் நாங்கள் அறிவித்துக் கொள்ளுகிறோம்" என்றார்கள். அரிமர்த்தனன், முதல் அமைச்சரை நோக்கி, 'இப்பொழுதே சென்று குதிரை வாங்கி வருக' என்று ஆணையிட்டான்.

அமைச்சரும் அவ்வண்ணமே சென்று பொற் பண்டாரத்தைத் திறந்து பெரும்பொருளை வாரிக் கொண்டு குதிரை கொள்ளப் புறப்பட்டார். வழியில் திருப்பெருந் துறை யடைந்தார். அரகர முழக்கம் இவர் செவிவழியாகப் புகுந்து சிந்தையை உருக்கிற்று. ஒலிவழியே விரைந்து சென்றார். குருந்த மரத்தடியில் குருமூர்த்தியையும் சீடர்களையும் கண்டார். காந்தங்கண்ட இரும்புபோல் மனம் அவர்வசம் ஆயிற்று. விரைந்து அணுகி அடிபணிந்தார். ஆட்கொண்டருளுக என வேண்டிக்கொண்டார். இறைவன் கருணைக் கண்ணோக்கஞ் செய்து கரத்தால் தீண்டித் திருவடிசூட்டிச் சிவஞானோபதேசஞ் செய்தார். அதனால் ஆவியும் உடைமையும் அவர் வசமாயின. குருநாதன் திருவுள்ளக் குறிப்பின்படி, கொண்டுவந்த பொருள் களெல்லாவற்றையும் சிவாலயப்பணிக்கு ஆக்கினார். நாட்கள் பல சென்றன. அமைச்சர் அருளாரமுதத்தை உண்டு கொண்டே தெருளார் சிவானந்தபோகத்துத் திளைத்திருக்கின்றார்.

அமைச்சர் அருள்வாழ்க்கையை அரசன் மருளாட்சி அறியுமா? குதிரை வாங்கச்சென்ற மந்திரியைக் காணோமே யென்று ஆள்விட்டான். ஏவலாளர்கள் மதியமைச்சர் நிலைமையை மன்னர்க்கு அறிவித்தார்கள். மன்னன் சினந்து, திரும்பிவர ஓலையனுப்பினன். வாதவூரர், பெருமானிடம் சென்று முறையிட்டார். இறைவன் விலைமதிக்க முடியாத ஒரு மாணிக்கத்தைக் கையுறையாகத்தந்து அரசரிடம் சென்று இதனை அறிவித்துவருக என்று ஆணை தந்தார். அமைச்சரும்

அவ் ஆணையின் வண்ணமே ஆவணி மூலநாளில் குதிரை அனைத்தும் வரும் என்று அறிவித்தார். அரசன் எதிர்நோக்கி யிருந்தான். ஒற்றர்கள் மூலமாகப் பொய்யென்றுணர்ந்தான். சிறையிலிருத்தி நிறைய ஒறுத்தான். கருணைக் கடவுள் நரிகளைப் பரிகளாக்கிப் பாண்டிய மன்னனிடம் ஒப்புவித்து மீண்டார். அன்றிரவே பரிகள் நரிகளாயின.

அவதி ஆற்றாத அரசன் அடிகளாரைச் சுடுமணலில் கல்லேற்றி நிறுத்தி ஒறுத்தான். அடிகளார் பொறுத்தார். ஆண்டவன் வெறுத்தான். ஆற்றுவெள்ளம் பெருகியது. மதுரை அழியுமோ என்ற வருத்தம் அனைவரையும் வாட்டியது. அரசன் அவரவர் கரையை அவரவர் அடைத்துக்கொள்ளும்படி ஆணையிட்டான். வந்தியின் பங்கு மட்டும் அடைபடாமல் இருந்தது. இறைவன் வந்தி தந்த பிட்டமுதையுண்டு வையை அடைப்பார் போல, உண்ட களைப்பால் உறங்கினார். நூற்றைக் கெடுத்தது குறுணி என்றதுபோல ஒருத்தி பங்கு ஊரார் பங்கையும் கரைத்தது. சினந்த அரசன் கைப்பிரம்பு கொண்டு அறிவுருக்கொள்ளும் ஆளை அடித்தான். அவ்வடி சராசரப் பொருள்கள் அனைத்தின்மேலும் பட்டது. மன்னன் வாதவூரர் பெருமையை அறிந்தான். மன்னிப்பு வேண்டினான். அமைச்சியலைத் துறந்த வாதவூரடிகள் திருப்பெருந்துறை, திருவுத்தரகோச மங்கை, திருவாரூர், திருவிடைமருதூர் முதலிய தலங்களை வணங்கிப் பதிகங்கள் பாடிக்கொண்டு தில்லையை அடைந்து, பிச்சதேறி, நிச்சலும் வழிபாடுசெய்து கொண்டு எழுந்தருளியிருந்தார். தில்லைவாழந்தணர்களோடு வாதுக்கு வந்த புத்தர்களை இறைவன் ஆணையின் வண்ணம் வென்றார்.

ஒருநாள் இறைவன் அந்தண வடிவங்கொண்டு திருவாசகம் திருக்கோவையார் இரண்டையும் தாம் எழுதிக் கைச்சாத்திட்டுக் கனக சபையில் வைத்து மறைந்தார். திருவனந்தலில் திருவேட்டைக் கண்ட தில்லை வாழந்தணர்கள் மிகமிக வியந்து, அதனை எடுத்து அவிழ்த்துப் பார்த்தனர். அதில் அம்பல வாணன் கையெழுத் திருப்பதையறிந்து அடிகளாரை அணுகி நிகழ்ச்சியின் உண்மையை அறிந்தனர்: அடிகளாரைப் பொருள் விரிக்க வேண்டினர். அடிகளார் அனைத்திற்கும் பொருள் அம்பலவாணர் அடியிணையே என்று சொல்லி அவற்றோடு இரண்டறக் கலந்தார்.

இவ் வரலாறு திருவாதவூரர் புராணத்தை அடியொற்றியது.

அடிகள் வரலாற்றை அறிவிக்கும் தமிழ்நூல்கள் திருவுத்தர கோசமங்கைப் புராணம், திருவாதவூரர் புராணம், திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடற் புராணம், பரஞ்சோதி முனிவர் இயற்றிய திருவிளையாடற் புராணம் முதலியனவாம். இவ்வைந்தும் அடிகள் வரலாற்றை ஒரே வண்ணமாக அறிவிக்க வில்லை என்பதைத் தமிழுலகம் நன்கறியும்.

நம்பி திருவிளையாடல் காலத்தால் தொன்மையானது என்பது வெளிப்படை. அது மதுரையை ஆண்ட மன்னன் இன்னான் எனக் குறிக்கவில்லை. ‘சந்திர குலத்தி னீடோர் தானைவேல் வானை மாறன் அந்தமில் முன்னோர் போல அவனியை அடைவிற் காத்து’ என்று மட்டும் குறிப்பிட்டுச் செல்கிறது. மணிவாசகர், மான மங்கலத்தார் எனப்படும் மரபில் வந்த ஆமாமாத்தியர் என்றும், கணநாதரின் அவதாரமென்றும் குறிப்பிடுகிறது. இதில் பிள்ளைத்திருநாமம் குறிக்கப் பெற்றிலாமை கவனித்தற்கு உரியது. ஆனாலும் பதினேழாம் பாட்டில் ‘கற்ற வாதவூர் முனிவரை அழைத்து’ என்று குறிப்பிடுகிறது. இக் குறிப்பும் இவர் இயற்பெயரை விளக்காது வாதவூரில் பிறந்த அந்தணர் குலத்தவர் என்பதையே அறிவிக்கும் போலும்.

குதிரை வாங்கப் புறப்பட்ட அமைச்சர், வழியில் திருக் கானப்பேர், காளையார்கோயில் முதலிய பல இடங்களை வழிபட்டுத் திருப்பெருந்துறையினை யடைந்தார். பின் உடன் வந்த தானை சேனைகளை அனுப்பிவிட்டார். ஆடி மாதத்தில் குதிரை வராது, ஆவணியில் தான் வரும் வாங்கிக் கொண்டு வருவோம் என்று சொல்லி யனுப்பினார். பின்னர் இறை வழிபாட்டிற்காக நீராடித் திருக்கோயிலடைந்தார். குருந்த மரத்தடியில் குருநாதரைக் கண்டார். குரு ஐந்தெழுத்தை உபதேசித்தார். அதன் பிறகு வாதவூரர் திருவாசகத்தில் அதிசயப்பத்து முதலாகப் பாடினார் என்கின்றது.

திருப்பெருந்துறைப் புராணம் அடிகளார் வரலாற்றை ஆறு படலங்களால் அறிவிக்கிறது. அதில் இவர் தந்தையார் சம்புபாதாசிருதர் என்றும், தாய் சிவஞானவதி என்றும், இவர்கள் பரசமயக் குறும்பொழிக்கும் ஒரு மதலை வேண்டு மென்றே வழிபாடு ஆற்றினர் என்றும், அதன் பயனாக இவர் நந்தியின் அவதாரமாக அவதரித்தார் என்றும், திருவாதவூரர் என்னும் பிள்ளைத் திருநாமம் வைக்கப்பட்டதென்றும் அறிவிக்கிறது. அரிமர்த்தனன் மந்திரிக்குப் பிரமராயன் என்ற

பட்டம் வழங்கினான்; வரிசைகள் பல செய்தான்; இதனையறிந்த இருமுது குரவர்கள் புறச் சமயங்களை வெல்வதற்கு இதுவும் தக்க கருவியாக இருக்கும் என்று கூறினார்கள் என்றும், அரசனது நாளோலக்கப் பேரவையில் ஒருநாள் சேரனும் சோழனும் வந்திருந்த பொழுது குதிரைகாப்பாளர் வந்து குதிரைப் படையின் குறைவைப்பற்றி அறிவித்தமையினால் குதிரை வாங்கச் சென்றார் என்றும், குருவாக எழுந்தருளிய இறைவன் சிவஞானபோதம் என்னும் நூலைக் கையிலே கொடுத்து அதன் உட்பொருளனைத்தையும் உபதேசித்தார் என்றும் கூறுகிறது.

பரஞ்சோதி திருவிளையாடல் 'அமாத்தியப் பிராமண குலத்தில் வேதாகமங்களிரண்டும் விளங்க அவதரித்தார்; இவருக்கு அரசன் முதலமைச்சர் பதவி தந்து சிறப்புச் செய்தான்;[2] சிவஞான போதத்தைத் திருக்கரத்தில் ஏந்திக் குருநாதன் குருந்தமரத்தின் கீழ் இருந்தார்' என்பது முதலிய செய்திகள் காணப்படுகின்றன.

இவ்வாறு புராணங்கள் தோறும் சிறுசிறு மாற்றத்தோடு கூடிய வாதவூரடிகளின் வரலாறு திருவாசகத்துள் எவ்வாறு பேசப்பட்டுள்ளதென்பதனை அகச்சான்று கொண்டு ஆராய்வோம்.

திருவாசகத்தில் திருவாதவூரர்:

அடிகளாருடைய இளமை வரலாறு ஒன்றும் இந்நூலால் அறியப்படவில்லையாயினும் 'வாதவூரினில் வந்தினிதருளி, பாதச் சிலம்பொலி காட்டிய பண்பும்' என்பது அடிகள் அவதரித்த ஊரைக் குறிப்பிடுகின்றது. இதில் இறைவன் இவருக்குப் பரநாதச் சிலம்பொலி கேட்பித்தார்; அதனாலேயே திருவார் பெருந்துறைச் செல்வனிடத்துச் சிந்தை சேர்ந்தது என்ற குறிப்புத்தோன்ற அடிகள் அமைந்துள்ளன.

இவருக்காக இறைவன் நரிகளைக் குதிரைகளாக்கிக் கொண்டுவந்த வரலாறு "நரிகளெல்லாம் பெருங் குதிரை ஆக்கியவாறு அன்றே உன் பேரருளே" "நரியைக் குதிரைப் பரியாக்கி ஞாலமெல்லாம் நிகழ்வித்து" என்ற பகுதிகளாற் பல இடங்களில் பேசப்படுகிறது. அவற்றுள் குதிரையைக் கொண்டு 'குடநா டதன்மிசைச், சதுர்படச் சாத்தாய்த் தானெழுந் தருளியும்' 'நரியைக் குதிரை யாக்கிய நன்மையும்' 'ஆண்டு கொண்டருள அழகுறு திருவடி, பாண்டியன் தனக்குப் பரிமா விற்று, ஈண்டு கனக மிசையப் பெறாது' என்ற பகுதிகள், மிகச்சிறந்த வரலாற்று நுணுக்கங்களை உணர்த்துவனவாம்.

தமிழாராய்ச்சி என்றதொரு நூலை எழுதிய M. சீநி வாசய்யங் காரவர்கள் M.A. நரியைக் குதிரையாக்கிய வரலாறு தமிழ்நாட்டில் தொன்றுதொட்டு வழங்குகிறதென்றும், அதற்கும் மணிவாச கருக்கும் தொடர்பு சிறிதுமில்லை என்றும் கூறுகிறார்.[3]

மேற்காட்டிய பகுதிகளில் 'பரிமா விற்று ஈண்டு கனகம் இசையப் பெறாது ஆண்டான் என்கோன்' என மாணிக்கவாசகர் கூறுவதால் நரி பரியாக்கிய விளையாடல் மாணிக்கவாசகர் பொருட்டே இறைவன் இயற்றினான் என்பதைத் துணியலா மல்லவா? 'ஞாலமிகப் பரிமேற் கொண்டு நமையாண்டான்' 'பாய்பரி மேற்கொண்டும் என் உள்ளம் கவர்வரால் அன்னே என்னும்' என்பன போன்ற பகுதிகளும் கருதத்தக்கன.

பரிகள் நரிகளான வரலாறு நேரே விளக்கப்பெறா விட்டாலும், 'மண்சுமந்து கூலிகொண்டு அக் கோலால் மொத்துண்டு', 'அடியவட்காகப் பாங்காய் மண்சுமந்து அருளிய பரிசும்' என்ற பகுதிகள் குதிரைகள் நரிகளானமையால் அரசனுக் குண்டான சினமும் அடியவரை வருத்தியதும், வையைப் பெருக்கும், இறைவன் கூலியாளாக வந்து மண் சுமந்ததுமாகிய இத்தனைக் குறிப்புக்களை உள்ளடக்கி நிற்கின்றன. தில்லை வாழந்தணர்கள் அடிகளாரைப் பிச்சனென்று இழித்த பெற்றிமையை 'எவருந் தத்த மனத்தன பேச' என்றும், 'நாடவர் நம்தம்மை யார்ப்ப' என்றும் குறிக்கின்றார்கள். புத்தரை வாதில் வென்றதைத் திருச்சாழல் அறிவிக்கும்.

இன்னும் இறைவன் திருப்பெருந்துறையில் தம்மை யாட்கொண்ட அருமைப்பாட்டினைக் 'கோகழி யாண்ட குருமணி', 'ஈர்த்து என்னை யாட்கொண்ட எந்தை பெருமான்', 'குருந்தின்கீழ் அன்றிருந்த கொள்கையும்' என்ற பகுதிகளால் நன்கு விளக்குகிறார். ஆட்கொண்ட பிறகு இறைவனை விட்டுப் பிரிந்ததைத் 'தூண்டு சோதி தோற்றிய தன்மையும், 'அந்தண னாகி ஆண்டுகொண் டருளி, இந்திர ஞாலங் காட்டிய இயல்பும்', 'பெருந்துறைச் செல்வனாகிக் கருவார் சோதியிற் கரந்த கள்ளமும்' என்ற பகுதிகள் நன்கு விளக்குகின்றன.

திருவாதவூரர் மரபு:

இவருடைய பிறந்த குலத்தைப் பற்றிப் பெரும்பற்றப் புலியூர் நம்பி பேசாவிட்டாலும் ஆமாத்தியர், என்று ஒருவரும், அமாத்தியர் என்று ஒருவரும் கூறுவதைக் கண்டோம்.

பண்டிதமணி கதிரேசன் செட்டியாரவர்கள் ஆதிசைவ அந்தணர் மரபில் அவதரித்தவர் என்று கூறுவர்.[4]

ஆலாசியமான்மியம் என்னும் வடமொழிப் புராணம், குலத்தைப் பற்றிய ஒன்றுமே குறிக்காது விட்டுவிட்டது. இங்ஙனமாக அமாத்தியப் பிராமணரா? ஆமாத்தியப் பிராமணரா? சரியான வழக்காற்றுச் சொல் எது? என்பதனை ஆய்ந்தபோது அமாத்தியப் பிராமணர் என்பதே வழக்கிலிருக்கிற தென்று வடமொழி இலக்கண அறிஞர்கள் கூறுகிறார்கள். பிராமணராயிருந்து, மந்திரி பதவியை வகித்தமையால் இவரும் இவர் குலமும் அமாத்தியப் பிராமணர் என்று அழைக்கப்பெற்ற னர் போலும்.

நேபாளத்துக்குப் பக்கத்தில் அமாத்திய தேசம் என்ற ஒன்று உண்டு. காஷ்மீரப் பிராமணன், குஜராத்திப் பிராமணன், சோழியப் பிராமணன் என்பன போல அமாத்திய தேசத்துப் பிராமணன் அமாத்தியப் பிராமணனாக இருக்கலாம் என்று சிலர் கூறுகிறார்கள். விஜய நகரத்துக்குப் பக்கத்திலேயுள்ள ஓர் ஊரில் அமாத்தியப் பிராமணர் என்ற ஒரு பிராமணப் பகுப்பில் நான்கு குடும்பங்கள் துங்கபத்திரா நதிக்கரையில் ஆஹிரி பல்லியில் குடியேறியிருக்கிறார்கள் என்றும் வரலாற்று ஆசிரியர் சிலர் கூறுகின்றார்கள். மாத்தியர் மாமாத்தியர் என்ற சொற்கள் அந்த மண்டலத்தின் மத்தியிலுள்ளவர்களைக் குறிப்பதாகலாம். ஆதலால் பாண்டி மண்டலத்தின் மத்தியில் வசித்த இவர் மாத்தியர் மாமாத்தியர் என்று வழங்கப்பட்டாரோ என நினைக்க இடமுண்டு.

அமாத்தியர் என்னும் வகுப்பு தெலுங்கு நாட்டில் பிராமணர்களின் இருவகைப் பகுதிகளாகிய வைதீகி, நியோகி என்ற பிரிவுகளில் நியோகி வகுப்புக்கே மற்றொரு பெயர். நியோகி என்றால், அரசரிடம் உத்தியோகம் பெற்றவன் என்று பொருள். அவர்களைச் சற்று மட்டமான ஜாதியாகக் கருதுவர். அவர்களுக்கு அமாத்தியர், மந்திரி என்ற பட்டப் பெயர்கள் உண்டு.

திருத்தொண்டர் புராணத்தில் சிறுத்தொண்ட நாயனாரது வரலாற்றினைக் கூறவந்த சேக்கிழார் பெருமான், "மலர்புகழ்மா மாத்திரர்தங் குலம் பெருக வந்துள்ளார்" என்று குறிப்பிடுகிறார். சிறுத்தொண்டரும், அந்தண குலத்தவராய் அரசாங்க உத்தியோகம் பெற்றவர்; வாதாவிப் போரிலே வாகை சூடியவர்; ஆதியில் இவர் குலமும் வாதவூரடிகள் குலமும் ஒன்றாயிருக்க லாமோ என்றும் சிலர் ஐயுறுகின்றனர். 'மாமாத்திரர்' என்பது அமைச்சர், பிரதானி, காவலாளி இவர்கட்குப் பெயர். இவர் பிரதானி யாதலின் மாமாத்திரர் எனப்பட்டார். அந்தணரில்

வேள்வி செய்வாரும், அது செய்யாதவரும் என இருவகையார் உளர். வேள்விசெய்யாத பார்ப்பார் வேளாப்பார்ப்பார் என அழைக்கப் பெறுவர். இவர்களே அரசாங்க உத்தியோகத்தில் இருப்பவர்களாவர். அவர்களில் இவரும் ஒருவர் போலும். ஆனால் எல்லா ஆதாரங்களும் அந்தணர் என்பதை வலியுறுத்துகின்றன. உட்பகுப்பில் மட்டும் வேறுபடுகின்றன.

இவருடைய 'விரதமே பரமாக வேதியரும் சரத மாகவே சாத்திரங் காட்டினர்' என்பன போன்ற பகுதிகள் இவர் வேதியரல்லர் என்பதற்குத் துணை செய்யலாம். கொள்கையில் இவர் சுத்தாத்வைத சைவசித்தாந்தி ஆதல் துணிபு. ஆதலாலேயே பண்டிதமணியவர்கள் ஆதிசைவர் என்று துணிந்து கூறினார்களோ என்று எண்ண இடமுண்டாகிறது.

திருவாசகப் பதிகக் கருத்துக்கள்:

பதிகக் கருத்துக்கள், அச்சிட்ட திருவாசகங்களில் மிகச் சுருக்கமான ஒவ்வொரு பதிகத்துத் தலைப்பிலும் எழுதப் பெற்றுள்ளன. ஆனால் அவை யாரால் எப்போது எழுதப் பெற்றன என்பது இது காறும் விளங்கவில்லை. ஆயினும் பின்னர் உரை எழுதப்புகுந்த ஆசிரியரனைவரும் அக்கருத்திற்கு விளக்கவுரை கூறிப்போந்தனர். அவற்றை யெல்லாம் ஒருசேர நோக்கினாலேயே பதிகத்தின் உண்மைக்கருத்துக்கள் விளங்கும்.

1. சிவபுராணம்: சிவனது அநாதி முறைமையான பழமை. புராணம் என்ற சொல்லுக்குப் பழமை என்பது பொருள். சிவபுராணம் சிவனது பழமையில், காலத்தொடுபட்ட பழமையும் காலங்கடந்த பழமையும் என இருவகை யுண்டு. இறைவனது பழமை காலங்கடந்த தாகலின், அநாதி முறைமையான பழமை எனப்பட்டது. பின்னர் குறிப்பு எழுதிய பெரியார் ஒருவர், சிவனது அநாதி முறைமையான பழமையாவது சிவனது அருவநிலை கூறுவதென்றார். இறைவன் கருணையால் உருவு கொள்ளுமிடத்துக் காலத்தொடுபட்ட பழமையே சித்திக்கு மாகலின் காலங்கடந்த பழமையாகிய அருவநிலையை **நாதன், குருமணி, ஏகன், ஈசன், தேசன் முதலான இறைவனுடைய உண்மை இலக்கணத்தால்** உணர்த்துகிறார். இதனை, "ஈசர் தமக்கியல்பான திருநாமம் முதலெவையும், மாசு அறவே வாழ்கவென வாழ்த்துகின்ற அருட்குறிப்பாம்" என்று பழைய திருப்பெருந்துறைப் புராணம் கூறுகிறது.[5]

2. கீர்த்தித் திருவகவல்: இறைவன் ஆன்மாக்கள் மீது கொண்ட அளவில்லாப் பெருங்கருணையால் பல தலங்களிலும்

எழுந்தருளிப் பலருக்கு அருள் வழங்கியிருக்கின்ற புகழ்கள் எல்லாவற்றையும் தொகுத்துணர்த்தும். இதனைச் சிவனது திருவருட் புகழ்ச்சி முறைமை என்று குறித்தார் முன்னோர். "புகழ்பெருகும் செய்கையெலாம் புகல் அகவல்" என்றார் பழைய புராண ஆசிரியர்.

3. திருவண்டப்பகுதி: இதற்குச் சிவனது தூல சூக்குமத்தை வியந்தது என்பது பழைய குறிப்பு. ஆனால் பதிகக் கருத்தும் பதிகப் பெயரும் முன்னைய போல ஒரு நோக்குடையனவல்ல. இவ்வகவல் முதற்குறிப்பால் பெயர் பெற்றது. இதன்கண், இறைவன் சிறியவாகப் பெரியோனாகியும், சூக்குமமொடு தூல மாகியும், கருதாக் கருத்துடைக் கடவுளாகியும், உலக முழுதாய் விரிந்தும், அணுத்தருதன்மையின் அமைந்தும், பிரமன் மா லறியாப் பெற்றி யனாக, எல்லாமாய் அல்லதுமா யிருக்கிற தன்மை விளக்கப் பெறுகிறது. இறைவனது ஐந்தொழிலாற்றும் வன்மையைப் பொதுவாக - விரிவாகக் கூறிய பகுதியாகும் இவ்வகவல் என்று விளக்கங்கூறும் முற்கூறிய புராணம்.

4. போற்றித் திருவகவல்: இதற்கு, சகத்தினுற் பத்தி என்றும், அதாவது பிரபஞ்சத்தைத் தோற்றுவிக்கும் முறைமை என்றும் பழைய குறிப்பு கூறும். ஆன்மாக்கள், அல்லல்பெறும் பிறவிகளாகிற யானைமுதல் எறும்பீறாகிய பல பிறவிகளில் தப்பி மானிடப் பிறவியைச் சாரவும், மாதா உதரத்துப் பத்துமாதங்கள் இருந்து தப்பிப் பிழைக்கவும், ஆண்டு ஏறஏற உண்டாகும் அல்லல்களில் தப்பவும் வாழ்க்கைப் போராட்டத்தில் விளையும் செல்வம், நல்குரவு, கல்வி, கல்லாமை முதலியவற்றில் தப்பவும், பல்வேறு சமயச் சழக்கர்களிடமிருந்து தப்பவும், பெருங்கருணை புரிந்த பெருமானின் உபகாரத்தை யுணர்ந்தாலல்லது இறைவனைப் போற்றுதல் நிகழாதாகலின், முதற்கண் எண்பத்தொன்பது அடிகளாற் பிரபஞ்சத் தோற்றமும், குருபரனாக வந்து ஆட்கொள்ளு முறைமையும் கூறிப் பின், போற்றி தெரிவிக்கிறது. அதனால் இது போற்றித் திருவகவல் ஆயிற்று. உயிர்கள் உண்மை யுணர்ந்து அருள்வழி நின்று போற்றுதலே முத்தி பெறும் நெறியாதலின் புராணவாசிரியர் 'முத்தி பெறு நெறியறியும் மொழிபோற்றித் திருவகவல்' என்றார்.

5. திருச்சதகம்: சதகம் என்பது நூறு பாட்டுக் களைக்கொண்ட ஒருபகுதி. இது அந்தாதித் தொடையால் இறுதியும் முதலும் மண்டலித்து முடிந்துள்ளது. இது, பத்திவைராக்கிய விசித்திரத்தை உணர்த்துவது என்று பழைய குறிப்புக் கூறுகின்றது. பின்னர் வந்த குறிப்புரைகாரர் ஒருவர்,

ஞானாசாரியர் பத்து வகையாக இரட்சித்த முறைமையை உரைப்பது என்று விரித்துரைத்தார். பத்திவைராக்கிய விசித்திரம் என்பது அன்பால் விளைந்த பற்றறுதியால் உண்டான வியக்கத்தக்க பல வேறு நிலைகளை யுணர்த்துவது எனப் பொருள்படும். பத்தி ஆண்டவன்மீது அடியார்கள் கொண்ட அன்பு. வைராக்கியம் அவ்வன்புக்கு இடையூறாகிய உலகப் பற்றை வெறுத்தல். விசித்திரம் பற்றற்றான் பற்றிற்காக ஒரு பற்றை விடுதலாகிய வியக்கத்தக்க தன்மை. ஆகவே, இறை அன்பின் உவப்பும் உலக அன்பின் உவர்ப்பும் அடிகள் அநுபவமாக விளைந்ததை விளக்கும் பகுதி பத்திவைராக்கிய விசித்திர மாகிய திருச்சதகம் என்பது போதரும். இது பத்து வகையாக இருப்பதை முன்னர்க் குறித்தோம். பத்து வகையாவன மெய்யுணர்தல், அறிவுறுத்தல், சுட்டறுத்தல், ஆத்துமசுத்தி, கைம்மாறு கொடுத்தல், அநுபோக சுத்தி, காருணியத்திரங்கல், ஆனந்தத்து அழுந்தல், ஆனந்தபரவசம், ஆனந்தாதீதம் என்பன.

i. மெய்யுணர்தல் என்பது, உண்டானவையாய் கன்மநுகர்ச்சிக்கு ஏதுவாய் இருக்கின்ற தநுகரண புவன போகங்களைக் கண்டு அவற்றின் நிலையாமையை உணர்ந்து, நிலையுதலையுடைய கடவுளை அநுபவ வாயிலாக அறிதல். பரிமேலழகர் 'பிறப்பு வீடுகளையும், அவற்றின் காரணங் களையும், விபரீத ஐயங்களானன்றி உண்மையான் உணர்தல்' என்று பொருள்கண்டார். இதனால் மெய்யான் உணர்தல் மெய்யுணர்தல் என மூன்றாம் வேற்றுமைத் தொகைப் பொருளாகக் கொண்டார் என்பது தெளிவு. ஆதலால், அவர் கண்ட தத்துவஞானமாகிய மெய்யுணர்தல், தத்துவங்களை யறிதலாகிய பாச ஞானமாகுமே யன்றிச் சிவஞானமாகாது; அடிகளார் கூறும் மெய்யுணர்வு 'உன்னை நெகிழவிடேன்' 'உன்னையல்லாது உள்ளேன்' என இறைவனை உணர்ந்தும், 'இறுமாந்து என்னபாவம் திரிதவரே' என உணராதார் நிலைக்கு இரங்கியும், 'அவன் எம்பிரான் என்ன நான் அடியேன் என்ன' என்றும், 'எம்மைக் காப்பவன்' என்றும், 'மெய்தான் அரும்பி' 'போற்றி போற்றி' என்றும் தம் அனுபவம் கூறியும், செம்பொருளாகிய சிவத்தை உணர்ந்தமையை நுகர்ந்தமையை அறிவிக்கின்றார். ஆதலால், மணிவாசகர் கண்ட மெய்யுணர் தலும் பரிமேலழகர் வரைவிலக்கணம் உணர்த்தும் மெய்யுணர் தலும் வேறாதல் தெளிவு. வள்ளுவரும், 'மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு', 'மெய்ப்பொருள் கண்டார்' 'செம்பொருள் காண்பது அறிவு,' எனத் தத்துவாதீதப் பழம்பொருளைக் காணுதலே மெய்யுணர்தல் என்று கூறியிருப்பது நுனித்தறிந்து இன்புறுதற்குரியது.

ii. அறிவுறுத்தலாவது, மெய்ப்பொருளினை யுணர்ந்து அதன் அருளை எதிர்நோக்கி யிருக்கின்ற வாதவூரடிகள் அதற்குத் துணையாக இருக்கவேண்டிய மனம் மாறாயிருத்தலைக்கண்டு இன்சொற் கூறியும். இடித்துரைத்தும் அறிவுறுத்துகின்றார். ஆதலால் இப் பத்தும் அறிவுறுத்தல் என்று குறிக்கப் பெற்றுள்ளது.

சிவ. அருணகிரி முதலியார் அவர்கள் 'பொறியோடே கூட்டுதல், அருள் தெரிசனம், குருதெரிசனம்' என்று குறிப்புரைத் துள்ளார்கள். பண்டிதமணி யவர்கள் 'உடல் முதலிய மாயேயங் களின் நிலையாமையையும், மெய்ப் பொருளின் நிலையுதலையும் உணர்ந்து, ஆண்டவன் திருவருளை வேண்டி அதற்குத் துணைபுரிய வேண்டிய மனம் வெறுத்துச் சேர்தலைக் கண்டு, அந் நெஞ்சிற்கு அறிவுறுத்தியது' என்று விளக்கம் காண்பார்கள். கா.சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்கள் 'இப் பதிகத்தின் இறுதி இரண்டு செய்யுட்கள் நெஞ்சிற்கு அறிவுறுத்தலாக முடிதலின் இத் தலைப்பு அமைத்தனர் போலும்' என்கின்றார்கள்.

iii. சுட்டறுத்தல். அஃதாவது தன்செயல் அறுத்தல் என்பது பழைய குறிப்பு. பண்டிதமணியவர்கள், 'துணைசெய்யா மனத்தை இடித்துரைத்து அறிவுறுத்தியபின் அது தியான வாயிலாகவும் பொறிவாயிலாகவும் அறியும் சுட்டறிவினால் இறைவனைக் காண முயற்சிக்க, அடிகளார், அம் முயற்சி ஒரளவு சாதன மாகுமேயன்றி முற்றும் பயன்தராது; ஆதலால் இத் துணையன், இவ் வண்ணத்தன், இவன் இறைவன் என்று சுட்டி அறியப்படும் ஆன்ம போதத்தை அறுக்கின்றார் ஆதலின் சுட்டறுத்த லாயிற்று' என்பார்கள். கா.சு. அவர்கள் 'இப் பதிகத்திலும் இறுதிச் செய்யுள் அகண்ட வழிபாட்டைக் குறிப்பதால் இத் தலைப்புப் பெற்றது' என்பார்கள்.

அடிகளார், முதற் பாட்டிலேயே விண்ணோர் பெருமான் என்று கேட்டவுடன் அன்புமீதூறித் தம் வசமழிந்து உடம்பெல்லாம் நெஞ்சாய் உருகவில்லை; உடம்பெல்லாம் கண்ணாய் நீர் பெருக்கவில்லை யென்று நுகர்வானும் நுகர்பொருளும் வேறே இருந்துணரும் சுட்டறிவு இருத்தற்கு வருந்திக் கூறுகின்றார். இங்ஙனமே ஏனைய பாடல்களும்.

iv. ஆத்துமசுத்தி. அதாவது அநுபவத்தில் அழுந்தல் என்பது பழைய குறிப்பு. சுட்டறுத்தலில் கூறியாங்கு உண்மையுணர்ந்த ஆன்மா தூயதாய் அநுபவத்து அழுந்துகின்றதனை அறிவிப்பதால் இது ஆத்தும சுத்தியாயிற்று.

பண்டிதமணியவர்கள், 'சுட்டறுத்து இறைநிலை யுணர்தற்குச் சிறந்த கருவியாகிய மெய்யுணர்வு விளக்க முறுதற்கு வினைமாசு நீங்கிய தூய்மைநிலை உயிர்க்கு இன்றியமையாதது; அது இறைபணி நிற்றலால் எய்தப் பெறும்' என்று விளக்குகிறார்கள். கா.சு. அவர்கள் 'நெஞ்சறிவுறுத்தலினாலே உயிரைத் தூயதாக்குதல்' என்பர்.

v. கைம்மாறு கொடுத்தல் என்பதற்குத் 'தன்னைச் சிவனிடத்திலே கொடுத்தல்' என்பது அருணகிரி முதலியார் குறிப்பு. பண்டிதமணி அவர்கள் 'அடிகளார், அருளமுது ஊட்டி ஆசாரியனுக்குத் தாம் செய்யும் கைம்மாறு யாதென ஆராய்வாராக, தமதென்று ஒன்றுமில்லாமையை யுணர்ந்தும், ஒரொருகால் எழுந்த உயிர் முனைப்பால் எழுந்த எண்ணம்' என்பார்கள். கா.சு. அவர்கள் 'இப்பதிகம் பதில் உபகாரம் அளிக்க இயலாமையைக் குறிப்பது' என்பர்.

அடிகளார் இறைவன் தமக்குச் செய்த உபகாரத்தை 'வருக என்று பணித்தனை' 'தொண்டனேற்கு உள்ளவா வந்து தோன்றினாய்' 'ஆட்கொண்ட கூத்தனே,' 'எனை அன்பரில் கூய்ப் பணிகொள்ளுங்கில்' 'யாவரும் காணவே மண்டபம் ஏற்றினை' முதலிய பகுதிகளால் சொல்லிச் சொல்லி இன்புற்று அதற்குக் கைம்மாறு தேடுவாராக, 'கிற்றிலேன்' எனவும் 'அறிவனோ அல்லனோ' எனவும் கூறித் தமது முடியாமையையும், செய்ந்நன்றி தலைக்கூட மேற்கொள்ள முடியாமையையும் விளக்கி அருள்கின்றார். அல்லாமலும் அவர் செய்த உபகாரத்துக்கு மாறாகக் 'கண்டும் கண்டிலேன்' 'புலன் போற்றிப் பூணுமாறு அறியேன்' 'கழல் கண்டும் பிரிந்தனன்' எனத் தம்தவறுகளை உணர்த்தியதோடு 'ஏற்றுவந்து எதிர் தாமரைத் தாளுறும் கூற்ற மன்னதொர் கொள்கை என் கொள்கை' என்று அபகாரம் செய்ததையும் அறிவிக்கின்றார். இவையனைத்தையும் ஒத்துநோக்குகிற பொழுது பேருபகாரஞ் செய்த பெருமானுக்குத் தாம் ஒன்றுஞ் செய்ய முடியாமையாகிய எளிமையையே கைம்மாறாகக் கொடுத்தார் என்று எண்ணக் கிடக்கின்றது.

vi. அநுபோக சுத்தி என்பது சுகமேலீடு என்பர் சிவ அருணகிரி முதலியார். பண்டிதமணி அவர்கள் 'வலிந்து ஆட்கொண்ட பெருமானை அநுபவிக்க உடல் தடையா யிருப்பதற்கு இரங்கி, உடற் பற்றாலுண்டாகும் அழுக்கை ஒழித்து, உயிரைத் தூய்மைப்படுத்திக் கொள்ளுதல்' என்பார்கள்.

இதனாற் போந்த பொருள் அநுபோகத்திற்காக ஆன்மாவைச் சுத்தி செய்தல் என்பதாம். கா.சு. அவர்கள் 'சிவாநுபவத்தின் பொருட்டு ஆன்மசுத்தி செய்தலைக் குறிக்கின்றது' என்பர்.

vii. காருணியத்து இரங்கல் என்பது 'இறைவனுடைய வெற்றிப் பாட்டுக்கு இரங்குதல்' என்பர் அருணகிரி முதலியார். பண்டிதமணி யவர்கள் 'ஆண்டவன் கருணையைக் குறித்து இரங்குதல். அதாவது, சிவப்பேற்றிற்கு முன்னரும் பாச நீக்கத்தின் பின்னரும் வேண்டற்பாலது திருவருட் பதிவாதலின் அவ்வருள் காருணியம் என்று குறிக்கப்பட்டுள்ளது' என்பார்கள். கா.சு. அவர்கள் 'கருணையினாலே இரங்கும்படி இறைவனை வேண்டிக் கொள்வது' என்பார்கள். இவ்விரு குறிப்புக்களில் ஒன்று கருணையைக் குறித்து அடிகள் இரங்குவதாக உள்ளது. பதிகப்போக்கு போற்றி என்று முடிவதாலும், 'உம்பர் தந்தருளு' 'தருகநின்பாதம்' என வேண்டிக்கொள்வதாலும் காருண்யத்திற்காக அடிகள் இரங்கினார் என்பதை அறியலாம்.

viii. ஆனந்தத்து அழுந்தல் என்பது சிவானந்தத்து அழுந்தி நிற்றலாம். அழுந்தி நிற்றலாவது, அநுபவமும் அநுபவிப்பவனும் ஒற்றித்து நிற்றல். பண்டிதமணி யவர்கள் 'பேரின்பத்தில் அழுந்தி நிற்றல்; அதாவது இறைவன் கருணையின் பயனாகவுள்ள சிவாநந்த விளைவில் திளைத்தல்' என்பார்கள்.

வெள்ளி யம்பலவாண சுவாமிகள், 'சிவானந்தாநுபவம் என்பது சிவ ரசத்தை அறிதல். அதாவது தேனாய் இன்னமுதமாய்ச் சிவபெருமான் தித்தித்தலை அறிதலாம்' என்பார்கள். அதனால் சிவானந்தம் வெள்ளம். வெள்ளம் என்பது ஒருகாலும் குறைவு நிறைவின்றி ஒரு தன்மைத்தாய் நிற்கும் பெருந்தன்மை என்று முத்தி நிச்சயப் பேருரையில் குறித்துள்ளார்கள். மூல நூலாசிரியராகிய குருஞான சம்பந்த சுவாமிகள் 'சிவானந்த வெள்ளம் திளைத்து' என்று அருளுவார்கள்.

ix. ஆனந்த பரவசம், அங்ஙனம் ஆனந்த வெள்ளத்து அழுந்தியிருக்கின்றபோது ஆனந்தத்தை நுகர்கின்றோம் என்ற அறிவும் அற்றுப்போகப் பரவசமடைதல். பண்டிதமணியவர்கள் 'ஆனந்தாநுபவத்தில் தலைப்படக் கிடைத்ததும் அதன்கண் மேன்மேலும் ஈடுபட்டுத் தன்வசமழிதல் ஆனந்த பரவசமாகும்' என்பர்.

x. ஆனந்தா தீதம் என்பது அங்ஙனம் தன்வசம் அழிந்த ஆன்மா சிவானந்தாநுபவத்தில் கடந்த நிலையை அடைந்து,

சிவவிளக்கம் முற்றப் பெற்றிருத்தலாம். இதற்குக் குருஞான சம்பந்த சுவாமிகள் 'ஓங்கு சிவானந்த வெள்ளந் திளைத்து அதுவாய் மேவுதல்' என்று வரைவு இலக்கணங் கூறுவார்கள்.

6. **நீத்தல் விண்ணப்பம்:** இதன் கருத்து, பிரபஞ்ச வைராக்கியம் என்று பழைய குறிப்புரை கூறுகிறது. பிரபஞ்சத்தை அசத்தெனக் காட்டி அருளிய முறைமை என்று விளக்கங் காண்பர் பின்னோர். கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை அவர்கள் உலகப்பற்று விடுதற்கு இறைவனை வேண்டுதல் எனவும், என்னை நீக்கிவிடாதே என்று இறைவனை வேண்டிக் கொள்ளுதல் எனவும் பொருள் கொள்ளலாம் என்பர். இது ஐம்பது செய்யுட்களையுடையது. அந்தாதித் தொடையாக இறுதியும் முதலும் மண்டலித்து முடிந்திருக்கிறது. முழுவதும் 'விட்டிடுதி கண்டாய்' 'தளர்ந்தேன் என்னைத் தாங்கிக்கொள்' 'என்னைவிடின் உத்தரகோசமங்கைக் கரசின் சீர்அடியார் அடியான் என்று சிரிப்பிப்பன்' என்று கூறுவதால் இறைவன் தம்மைப் பிரித்தமைக்காக விண்ணப்பித்துக் கொண்டதாம். இறைவன் தம்மைப் பிரிய நேர்ந்தது, பிரபஞ்சப்பற்றே காரண மென்பது திருவுள்ளத்தெழப் பிரபஞ்சத்தின் நிலையாமையைக் காட்டி இறைவனைக் காத்தருள வேண்டுமென்கின்றது இப்பகுதி.

ஒன்று சிறப்பாக நினைவுறத்தக்கது. முற்கூறிய சதகமென்னும் பகுதியும் நூறு பாடல்களால் அந்தாதியாக முடிந்தது. சதகமென்பது தொண்ணூற்றாறு வகைப் பிரபந்தங் களுள் ஒன்றாகத் தனிநூலின் பெயராகப் பாட்டியல்கள் கூறுகின்றன. இங்கே சதகம் ஒருநூலுக்கு உறுப்பாயிருக்கிறது. அங்ஙனமே ஐம்பது பாட்டுக்கொண்ட அது தனி நூலாக எங்கும் குறிக்கப்பெறாமையின், அந்தாதித் தொடையான் ஐம்பது பாட்டான் முடிந்திருந்தும் எண்ணடியாகப் பிறந்த பெயரை ஏற்க வில்லை. அங்ஙனமே கோயில் மூத்ததிருப்பதிகம், கோயில் திருப்பதிகம் என்பனவும் பத்துப்பாடல் கொண்ட அந்தாதித் தொடையால் முடிந்துள்ளன. ஆதலால் திருச்சதகம் என ஒரு நூற்பெயர் ஒருபகுதிக்கு ஆகியிருத்தல் ஆராயத்தக்கது.

7. **திருவெம்பாவை:** இது சத்தியை வியந்தது என்று கூறும் பழைய குறிப்பு. பிரபஞ்சத்திற்கு அநுக்கிரகிக்க, சதாசிவமூர்த்தி திருவருளால் மகேசுவர தத்துவத்திலே மனோன்மணி சர்வபூத தமனியைப் பிரேரிப்பர். அவர் பலப் பிரதமனியைப் பிரேரிப்பர். அவர் பலவிகர்ணியைப் பிரேரிப்பர். அவர் கலவிகர்ணியையும், அவர் காளியையும், அவர் ரௌத்திரியையும், அஃறசேஷ்டையை யும் அவர் வாமையையும் முறையே பிரேரிப்பர். இங்ஙனம்

நவசத்திகள் பிரேரிக்க அநந்ததேவராலே அசுத்தமாயை காரியப் பட்டு மண்ணீறான பிரபஞ்சங்கள் உண்டாம். இங்ஙனம், ஒரு சத்தி ஒரு சத்தியை எழுப்புதலே திருவெம்பாவையின் தத்துவக் கருத்து. திருவெம்பாவை மார்கழி மாதத்திலே விடியற்காலத்தில் மாதர்கள் ஒருங்குசேர்ந்து குளத்திற்குச் சென்று நீராடும் பொழுது ஒருவரை நோக்கி மற்றொருவர் குறிப்பிடுவதாக அமைந்திருப்பது.

சிலர், பெண்கள் ஒருவரை ஒருவர் எழுப்புவதாக இலக்கிய நயம் தோற்ற எழுதப்பட்டதேயன்றி, தத்துவக் கருத்தமைய எழுந்ததன்று; ஆகவே இதற்கு நவசத்திகளைக் கொண்டுவந்து நிறுத்தி இடர்ப்பட்டு பொருள்காண வேண்டுவதின்றாம் என்பர். மணிவாசகப் பெருமான் ஞான அனுபவமாகிய பெருநிலை யிலிருந்து, உலகவரை அந்நிலையில் உயர்த்த, தந்நிலையிலிருந்து இறங்கி உலகவர் நிலைக்குவந்து உபதேசிக்கின்ற ஆவினாதலின் பெண்களை எழுப்புவதாக அமைத்து இறைவன் படைப்புத் தொடங்க சத்திகள் ஒருவரை யொருவர் எழுப்புவதாக விளக்குகின்றார் எனப் பொருள் கொள்ளுதலே மணிவாசகர் நிலைக்கு மாண்பாகும். இதனைப்பற்றிப் பழைய திருப்பெருந் துறைப் புராணமுடையார் 'மலவிருள் உற்று உறங்காமல் மன்னுபரி பாகர் அருள், 'செலமுழுக வருக எனச் செப்பல் திருவெம்பாவை' என விரிப்பர். இந்தப் பாட்டுக்கள் ஒவ்வொன்றும் 'எம்பாவாய்' என முடிதலால் திரு எம்பாவை என அழைக்கப்பெற்றது.

வைணவ நூலாகிய நாலாயிரப் பிரபந்தத்தில் திருப்பாவை என்ற ஒரு பகுதி காணப்படுகிறது. அது தைந்நீராடி மாதர்கள் நெய்யுண்ணாமலும், பால் உண்ணாமலும், பூசுவ பூசாமலும், புனைவ புனையாமலும், செய்யத்தகாதன செய்யாமலும் நோற்கின்ற ஒருவகை நோன்பு என்று கூறப்பெற்றுள்ளது. இது அங்ஙனமன்றி நவசக்திகள் தம்முள் எழுப்பிக் கொள்வதாக - பிரபஞ்ச சிருஷ்டி அறிவிப்பதாக அமைந்திருத்தல் இதன் தனிச்சிறப்பை விளக்குவதாம்.

8. திருவம்மானை: இதற்கு ஆனந்தக்களிப்பு என்று பழையகுறிப்புக் கூறுகின்றது. அம்மானை என்று பிரபந்த வகைகளுள் ஒன்று உண்டு. மூன்று மகளிர் ஒருங்கு இருந்து அம்மானை ஆடுங்காலத்துப் பாட்டுடைத் தலைவன் புகழை ஒருத்தி வினாவாகப் பாட, ஒருத்தி விடையளிக்கும் முறையில் பாட மற்றொருத்தி அதற்குக் காரணங் கூறு முறையில்

பாடுவதாக அமைந்திருக்கும். இது ஒருத்தியே பாடுவதாக அமைந்திருக்கிறது. கடைசிப் பாட்டில் 'பேரானந்தம் பாடுதுங்கா ணம்மானாய்' எனமுடிவதால் ஆனந்தக்களிப்பாயிற்று. அம்மனை ஆய் என்பது அம்மானாய் என விகாரப்பட்டதென்று கொண்டு அம்மானையாடும் பெண்கள் பலர் இருந்து ஆளுக்கு ஒன்றாகப் பாடி ஆடிய அம்மானை வருகிறது பார் எனக் கூறியதாகப் பொருள் கொள்வர் சிலர். இதன் உண்மையைக் கூறுகின்ற புராண ஆசிரியர் திருமாலும் காணரிய சேவடியோடு குருமூர்த்தியாய் எழுந்தருளி ஆட்கொண்ட கருணையை நினைத்துப் பாடியது என்பர்.

9. **திருப்பொற்சுண்ணம்:** இது பொன்னிறமான வாசனைப்பொடி இடிக்குங்கால் மகளிர் எதனையாவது பாடிக்கொண்டு இடிப்பது வழக்கம். இசை தொழிலின் துயர் தோன்றாதவாறு தடுப்பதோடு பொருளால் இன்பத்தையும் விளைவிக்கும். ஆதலால் சுண்ணமிடிக்கும் மகளிர் இறைவன் புகழைப் பாடுவதாக அடிகளால் அருளிச் செய்யப் பெற்றது. இதன்கருத்து 'ஆனந்தமனோலயம்' என்று பழையகுறிப்பு அறிவிக்கும். அதற்குக் குறிப்பு எழுதப் புகுந்த அருணகிரிமுதலி யார் 'தானன்றி நிற்றல்' என்பர். சிவானந்தத்தால் தான் கெட்டு மனோலயமானபிறகு தோன்றுவது ஒன்றுமின்மையின் தானன்றி நிற்றல் என்பது ஆனந்த மனோலயத்திற்கு ஏற்ற உரையாயிற்று. இதற்கு, முற்கூறிய நவசத்திகள் தநுகரணபுவன போகங்களாகிய கூட்டுப் பொருள்களை இட்டு இறைவனுக்குச் சுண்ணமிடிக்கக் கூவுதல் என்று பழைய புராணம் கூறும்.

10. **திருக்கோத்தும்பி:** தும்பி என்பது வண்டு, தும்பி, தேன், ஞிமிறு என்ற நால்வகைத் தேனீக்களில் ஒன்று. நறு நாற்றத்திலேயே செல்வது? கோத்தும்பி என்பது அரசவண்டு. பிரிவாற்றாத தலைவி தலைவனிடம் சென்று அவன் திருவடிக் கமலங்களில் ஊதுக என வேண்டிக் கொள்வதாகப் பாடப் பெற்றது. இதன் உட்கிடை 'சிவனோடைக்கியம்' என்று தெரிவிக்கிறது பழைய குறிப்பு. மணமாகிய அரசவண்டைப் பார்த்துச் சிவபெருமானுடைய திருவடித் தாமரைகளில் ஊது என்று வேண்டிக்கொள்வதால் சிவனோடு ஐக்கியமாயிற்று. இதற்குச் 'சிவனுடன் இடையறாது நிற்றல்' என உரைகாண்பார் அருணகிரிமுதலியார். 'சிவபோகத்திற்குப் பிரிவு உண்டாக அதற்கு மனத்தையே தூதாக அனுப்புதல் கோத்தும்பி' என்பர் பழைய புராணகாரர்.

11. திருத்தெள்ளேணம்: இது மகளிர் விளையாட்டில் ஒன்று என்று எல்லாக் குறிப்புரைகளும் கூறுகின்றன. 'பாடிநாம் கொட்டாமோ' என்று அடிகளார் குறிப்பிடுவதால் பாட்டுக் கேற்பக் கைகொட்டியோ பறைகொட்டியோ இயற்றப்பெறும் விளையாட்டாக இருக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது. இதன் கருத்து 'சிவனோடு அடைவு' என்றும், அதாவது 'சிவனோடு சென்று கூடுதல்' என்றும் குறிப்புக்கள் கூறுகின்றன. இக்கருத்தைச் 'சிவமான வாபாடி 'தேவானவாபாடி' கழல்மறவா வண்ணம் நல்கிய திறம்பாடி' என்பன போன்ற பகுதிகள் நன்கு விளக்கு கின்றன. சிவபோத இன்பம் மிகுந்த தென்னா தென்னா என்று தெள்ளேணங் கொட்டுவது என்று பழைய புராணம் கூறுகிறது.

12. திருச்சாழல்: இதுவும் மகளிர் விளையாட்டினுள் ஒன்று. எத்தகைய விளையாட்டென்பது அறியக்கூட வில்லை. இதன் கருத்து, சிவனுடைய காருண்ணியம் எனவும், சிவனுடைய அருட்சத்தி விளையாட்டெனவும் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. சிவன் ஆன்மாக்கள் மீது வைத்த காருண்ணியத்தினாலேயே வெண்ணீறு பூசுதல், அராப்பூணுதல், கோவணம் உடுத்தல் முதலிய அருட் செயலைச் செய்கின்றார் என்று அறிவிக்கிறது. ஊமைப் பெண்ணைக் கொண்டு சிவத்தினது முழுமுதற்றன் மையை மொழிந்தது திருச்சாழல் என்று புராணம் கூறும்.

பதிகத்தின் அமைப்பு முறையினை நோக்கும் பொழுது சாழல் என்பது வினாதலும் விடையிறுத்தலுமாகிய விளையாட்டு என்று கருதக்கிடக்கின்றது. இப்போதும் சில பெண்குழந்தைகள் கூடியிருந்து பூவல்லாப் பூ என்ன பூ? உப்பு. எங்கே போகிறாய்? ஊருக்குப் போகிறேன். என்ன ஊர்? பாலூர் என்று வினாவும் விடையுமாக விளையாடுவதைப் பார்க்கிறோம். அது போன்றது ஒன்றாக இருக்கலாமோ இது என்று ஆராயத்தக்கது.

13. திருப்பூவல்லி: பூவோடு கூடிய கொடி என்பது இதன் பொருளாம். பூ அல்லி எனப்பிரித்து அல்லி பூ என்று சிலர் பொருள் காண்பர். இதுவும் மகளிர் விளையாட்டினுள் ஒன்று. மகளிர் பலர் கூடிப் பூப்பறித்தலும், நீர்ப்பூக்களைப் பறித்தலும், அவற்றைத் தம் தலையிலும் குழமகன் தலையிலும் சூட்டி மகிழ்தலும் மரபு. அங்ஙனம் அவர் பறிக்கின்றபோது இறைவன் புகழைப் பாடுவதாக அமைந்துள்ளது.

இதன் கருத்து மாய விசயம் நீக்குதல் என்பர். அதாவது மாயையின் பலத்தை மறுத்தல் என்பது பழைய குறிப்பு. மணமும்

நிறமும் மென்மையும் அழகும் பெற்று உயிர்களை மயக்குகின்ற மாயாகாரியமான பூக்களைக் கொய்தலும். இறைவன் புகழைப் பாடுதலும் மாயையின் வெற்றியை இழிக்குஞ் செயலாதலின் இங்ஙனம் கூறப்பட்டது போலும். இதற்கு அரி அயன் தக்கன் முதலாயினோரும் பாண்டியனும் மயங்கியிருந்த நிலையை இறைவன் போக்கினாரென்ற புராண வரலாறுகளும் பெருந்துணை செய்யும். சிவபெருமான் வலியவந்து ஆட்கொண்ட திறத்தை ஆவலோடும் சொல்லிக் கொண்டு அடியாரோடு கூடப் பூக்கொய்தல் பூவல்லியாம் என்பர் புராண ஆசிரியர்.

M.S. பூரணலிங்கம்பிள்ளை திருப்பூஅல்லி என்பது தெய்வீக அல்லிமலர் என்றும், அதன் குறிப்புப் பொருள் மாயா விசயம் நீங்குதல் என்றும், பூ-பூமி, அல்-இருள், இ-நீக்கல், ஆகவே உலகின் இருளைநீக்கல் எனப்பொருள்படும் என்றும் கூறுவர். ஒவ்வொரு பாடலிறுதியிலும் 'பூவல்லி கொய்யாமோ' என முடிவதால் உலகின் இருளை நீக்குதலைக் கொய்வோம் எனப்பொருள்பட்டு நேர்மாறான பொருள் தந்து மரபைக் கெடுக்கும். ஆதலின் அவர்கள் கருத்து ஆராயத்தக்கது.

14. திருவுந்தியார்: இது 'உந்தீபற' என்று முடிவதால் பறந்து விளையாடுகின்ற ஒரு மகளிர் விளையாட்டாகலாம் என்று தோன்றுகிறது. தட்டாமாலை சுற்றி விளையாடுதல் போல் இருக்கலாமோ என்று ஐயம். அங்ஙனம் விளையாடும்பொழுது பறந்து சென்று தொடுகின்றவள் இறைவன் புகழைப் பாட, தொட இருக்கின்றவள் அதன் விளைவைக் கூறுதலாக ஒவ்வொரு பாட்டும் முடிந்துள்ளது. உம் தீபற எனப் பிரித்து உம்முடைய கெடுவினைகள் பறப்பதாக என்று உரைப்பாருமுளர். சின்னஞ் சிறிய மகளிர் நிலையிலிருந்து சிவன் புகழைக்கூறிக் களிக்கும் அடிகளார் இத்தகைய கருத்தைத் திருவுள்ளத்துக்கொள்ளார் என்பது வெளிப்படை.

இதன் கருத்து 'ஞானவெற்றி' அதாவது 'அருட் சத்தியின் சாமர்த்தியம்' என்பது பழையகுறிப்பு. மும்மல காரியமாகிய முப்புரங்களும் இறைவனது அருட் சத்தியினால் கெட்டமை யையும், ஆணவமலவடிவான தக்கன் அழிந்த மையையும், அதனோடு தொடர்புடைய சூரியன் முதலான பல்வேறு ஆன்மாக்களின் முனைப்பு அடங்கினமையையும் அறிவிப்பதால் ஞான வெற்றி ஆயிற்றுப்போலும். இறைவன் புகழைத் தீவினையால் வந்த கேடு நீங்கப் பாடுவது என்பது பழையபுராணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழியில் (3-9) உந்தி பறத்த லாவது, தன் தலைவன் வெற்றியை வாயாற்புகழ்ந்து கொண்டு உயர எழுந்து குதித்தல் என்பர். இது இரண்டு மாதர்கள் இறைவன் தம்மை ஆட்கொண்ட முறைமையைச் சொல்லிக்கொண்டு துள்ளிக் குதித்தலாம்; இதனால் உந்தி பறத்தலின் உண்மையான உரை அறியப்படும்.

15. திருத்தோணோக்கம்: தோள் நோக்கமென்பது தோளைப் பார்த்தோ அல்லது தோளைத் தீண்டியோ விளையாடும் மகளிர்விளையாட்டு. 'தோள் நோக்கம் ஆடாமோ' என வருவதால் தோளோடு தோள் பிணைய நின்று ஆடுதலாகவும் இருக்கலாம். இதன் கருத்து, பிரபஞ்சசுத்தி என்றும், அதாவது ஆன்மாக்களைச் சுத்திகரித்தல் என்றும் பழையகுறிப்புக் கூறும். உலக வாழ்வைச் சதமென்றெண்ணிக் கானல்நீரைக் கைந்நிறைய அள்ளிக் குடிக்கும் அறிவிலி போலாகாமல், என்றும் பிறந்திறந்து மயங்காமல் சித்தஞ் சிவமாக்கிச் செய்தன எல்லாவற்றையும் தவமாக்குகின்ற அத்தன் கருணையினால் நாம் தோள் நோக்கம் ஆடுவோம் என்பன போன்ற பகுதிகள் ஆன்மாக்களின் மலத்தை அகற்றிச் சிவஞானத்தைச் சேர்ப்பிக்கின்ற மறைமொழிகளாய் இருத்தலின் பிரபஞ்சசுத்தி ஆயிற்றுப் போலும். பழைய புராணகாரர் "சித்தஞ் சிவமாக்கிச் செய்தனவே புண்ணியமாய், அத்தன் செயுங்கருணைக்கு ஆராமை யுண்மிகுந்து, பொத்தியகை கொட்டிப் புகழ்தல் தோணோக்கம்" எனக் கூறுவர். இதனால் கைகொட்டி ஆடுதலே தோணோக்கம் என்று இவர் கருதுகிறார் ஆயிற்று.

16. திருப்பொன்னூசல்: மகளிர் பொன்னாற் செய்த ஊஞ்சலில் இருந்து, இறைவன் புகழைப் பாடிக்கொண்டு ஒருவரை ஒருவர் 'பொன்னூசல் ஆடாமோ' என்று வினவுவதாக அமைந்தது. இது அருட்சுத்தி அதாவது அருளொடு கலத்தல் என்பது பழைய குறிப்பு.

வைணவ சம்பிரதாய நூல்களில், திருமாலையும் பெரிய பிராட்டியாரையும் ஊஞ்சலில் எழுந்தருளுவித்து அவர்கள் புகழைப் பாடித் தோழியர்கள் ஆட்டுவதாக வருகிறது. சைவ நூல்களில், இறைவன் புகழைப் பாடி மகளிர் ஆடுவதாக வருகிறது. அருட்சுத்தி என்பது, அருளொடு கலத்தலால் ஆன்மா அடையும் சுத்தியை அறிவிப்பது.

பழைய புராண ஆசிரியர், அருட்சத்தி இருந்து ஆடத் தாலாட்டுதல் பொன்னூசல் என்று குறிப்பிடுகிறார். இதனால்

ஊஞ்சலில் இருந்து ஆடுவது அருட்சத்தியும், ஆட்டுவது ஏனையோருமாக என்பது பெறப்படுகின்றது.

17. **அன்னைப்பத்து:** பிரிவால் வருந்திய தலைவி உடல்மெலிந்து, உள்ளந்திரிந்து, செய்கை ஒய்ந்து, ஆயத்தோடு விளையாடாது, உணவும் வெறுத்து, ஓரிடத்துத் தனித்திருத் தலைக் கண்ட தாய், தோழியை நோக்கி, இம் மாறுபாடு இவட்கு எதனால் ஆயது என்ன, தோழி அறத்தொடு நிற்பாளாகத் 'தலைவி வாய்சோர்ந்தும் இங்ஙனம் கூறுகின்றாள்' என்று தாய்க்கு அறிவித்தது. இதனை ஒரு பெண் தன் தாய்க்குச் சொன்னதாகக் கூறுவாருமுளர். அறத்தொடு நிற்குமுறையில் தலைவி தாய்க்கு அறத்தொடுநிற்றல் இலக்கண வரம்புடைய தன்று ஆதலால் அக்கூற்று ஆராய்தற் குரியது.

இதற்கு ஆத்துமபூரணம் என்றும், அதாவது ஆன்மா சிவனோடு நிறைதல் என்றும், பழைய குறிப்பு பொருள் காண்கின்றது. ஆன்மா சிவத்தோடு ஒன்றித் தன் தன்மை கெட்டு, எல்லாம் சிவமயமான உன்மத்தமே இன்று எனக்கு ஆயிற்று என்பதை இப் பத்துப்பாடல்களும் அறிவித்தலின், ஆத்தும பூரணம் ஆயிற்றுப்போலும். பழைய புராணகாரர் காதல் கைம்மிகுந்து தன்நிலைகுலையத் தலைவனோடு கூடுதலைத் தாய்க்கு அறிவிப்பது அன்னைப்பத்து என்பர்.

18. **குயிற்பத்து:** பிரிவாற் கலங்கிய தலைவி, தலைவன் வாராது நீட்டிப்ப ஆற்றாளாய், குயிலைத் தூதனுப்பக் கருதி, அதற்குத் தலைவன் இருக்கும் இடம் இயல்பு அழைக்குந் திறம் இவற்றை அறிவித்துத் தூது அனுப்புதலை அறிவிப்பது.

இதற்குக் கருத்து ஆத்தும விரக்கம் அல்லது சிவனைக் கண்டு இரங்குதலெனப் பழைய குறிப்புக் கூறுகிறது. ஆன்ம நாயகனைக் கண்டு ஆன்மாவாகிய தலைவி தலைக்கூடப் பெறாமையால் உண்டான நோயின் மிகுதியை இப் பத்துப் பாடல்களிலும் அறிவிக்கின்றாராதலின் இரங்குதலாயிற்று.

வைஷ்ணவ சம்பிரதாய வியாக்கியானத்தில் நாச்சியார் திருமொழி முதலாயிரம் ஐந்தாம் திருமொழியில் 'முன்பு தானும் அவனுமாயிருந்தபோது வார்த்தை கேட்டால் பிரதிவசனம் பண்ணிப் போந்த வாசனையாலும் சைதன்யத்தில் உறைப்பாலுமாகக் குயில் பொருந்தவிட வற்று என்றுபார்த்து, என்னையும் அவனையும் நீ சேரவிட வில்லையோ? என்று குயிலின் காலிலே விழுகிறாள்; சொன்ன வார்த்தைக்குப் பிரதிவசனம் பண்ணும் என்னும் இதுவே ஆய்த்து அதன் பக்கல்

பற்றாசாக நினைக்கிறது' என்று எழுதுகிறார். இதில் குயிற்பத்தின் குறிக்கோள் நன்றாக விளக்கப் பெற்றுள்ளது.

பழைய புராணகாரர் 'குயிலைப் பார்த்துச் சோதிப்பெருமான் என்னைக் கூட உன் வாயினால் கூவுக' என்று வாழ்த்துவது என்கின்றார்.

19. திருத்தசாங்கம்: அரசனது பெயர், ஊர், நாடு, ஆறு, மலை, குதிரை, படை, பறை, மலை, கொடி என்ற பத்து உறுப்புக்களைப் பற்றி நேரிசை வெண்பாவால் அறிவிப்பது. இது பிரபந்த வகையில் ஒன்றாகவும் வழங்குகிறது. அடிமை கொண்ட முறைமையை அறிவிப்பது என்றும். பத்து அடையாளங்களான் ஆட்கொண்டமை என்றும் பழைய குறிப்பு, பொருள் உணர்த்துகின்றது. தலைவன் பிறர் எவருக்குமில்லாத அடையாளங்களை உடையனாதலின் அவன் ஆட்கொண்ட திறத்தை இப் பத்து வெண்பாக்களும் அறிவிப்பதால் அடிமை கொண்ட முறைமை என்று குறிக்கப்படுகிறது போலும். இறைவனுக்குரிய பத்து அங்கங்களையும் உணர்த்துதலின் இது தசாங்கம் என்று பெயராயிற்று என்று பழைய புராணங்கூறும்.

20. திருப்பள்ளியெழுச்சி: இது இறைவனைப் பள்ளி எழுந்தருள வேண்டிக் கொள்ளுதல். 'எம்பெருமான் பள்ளி எழுந்தருளாயே' என்ற ஈற்றடிகளே இக் கருத்தை நன்கு விளக்கும். திரோதான சுத்தி என்றும், அதாவது ஏகமாகிய திரோதாயி மறைப்பான் மலத்தை நீக்குதல் என்றும் பழைய குறிப்புக் கூறும். M.S. பூரணலிங்கம் பிள்ளை அவர்கள் இரவாகிய மறைப்பு அகல, இரவு முழுவதும் ஓய்வெடுத்துக் கொண்ட உடலும் உயிர் வன்மையும் விடிந்ததும் வாழ்க்கைப் போராட்டத்துக்குச் சிவபெருமானுடைய திருவருள் துணைக் கொண்டு தயாராகுதல் என்பர். ஆனால் பாடற்போக்கு இறைவனைத் துயிலெழுப்புவதாக அமைந்துள்ளது. பழைய புராணம் ஆர்வத்தோடு ஆட்கொண்ட சிவபெருமானுக்குப் பணிவிடை கேட்டு அன்பு செய்வது என்று கூறும்.

'அநாதிமாயாஷுப்தரான இவரைப் பெருமாள் உணர்த்தினார். அதில்; இவர்தம் பக்கல் வியாமோ ஹத்தாலே ஸுப்தரான அவரைத்திருப்பள்ளி யுணர்த்துகிறார்'[6] என்பர் பெரியவாச்சான் பிள்ளை. இதனால் மாணிக்கவாசகர் மாயையினால் தூங்கினார்; அவரைத்தட்டி எழுப்பிய இறைவன் இவர் பக்கல் உண்டான கருணையால் தூங்க, இவர் அவரைத் திருப்பள்ளி உணர்த்துகிறார் என்ற கருத்தும் கொள்ளலாம் போலும்.

21. கோயில் மூத்த திருப்பதிகம்: இது தில்லையைப் பற்றிய பழமையான பொருள்கள் பலவற்றை அறிவிப்பதாக அமைந்துள்ளது. பழமைக்கெல்லாம் பழமையான இறைவனின் வசப்பட்டு அருட்சத்தி இருக்குந்தன்மையும், பொது விலக்கணத்தில் அருட்சத்தியின் வசப்பட்டு இறைவன் நிற்குந்தன்மையும், அடியார் வசப்பட்டு இருவரும் இருக்குந் தன்மையும் ஆகிய அநாதியாகிய சற்காரியத்தை உரைப்பதால் இது மூத்ததிருப்பதிகம் என்று அழைக்கப் பெற்றது. இவ்வாறே பதினோராந் திருமுறையில் திருவாலங்காட்டு மூத்த திருப்பதிகமும் சர்வசங்கார காலத்தில் இறைவன் இருக்கும் இயல்பை அறிவிக்கின்றது போப் அவர்கள் தமது மொழி பெயர்ப்பில் 'பழமையான கோயில்' திருப்பதிகம்' என மொழி பெயர்ப்பர். பழைய குறிப்பு 'அநாதியாகிய சத்காரியம்' என்று கூறுகிறது. பழைய புராணம் கோயில் மூத்ததிருப்பதிகம் சிதம்பரத்தில் அருள் அடையும் குறிப்பதாகும்' என்கிறது.

22. கோயில்திருப்பதிகம்: இது தில்லையில் இருந்து திருப்பெருந்துறைப் பெருமானை அடையுங் குறிப்பாக அருளிச்செய்யப்பெற்றது. இதன் கருத்து அநுபோக இலக்கணம்; அதாவது சிவாநுபூதிக்கு அடையாளம் என்று பழைய குறிப்புக் கூறுகிறது. சிவாநுபூதி அடைந்தவர்கள் சிவனை இன்பமாக, அன்பாக, குறைவிலா நிறைவாக, கனியாக, ஆனந்தமாக, கடலாகக் காண்பர். 'யாது நீ பெற்ற தொன்று என்பால் என்று இறுமாப்பர்; 'யான் இதற்குக் கைம்மாறு இலன்' என்று இரங்குவர் என அநுபூதிக்கடையாளம் கூறப்படுகின்றது. கோயில் திருப்பதிகம் பெருந்துறைத் தேசிகர் மோகம் இயம்பலாகும் எனப் பழைய புராணம் கூறும்.

23. செத்திலாப்பத்து: இது ஆன்மா அடைந்த சிவாநந்தத்தை அளவு அறுக்கமுடியாத வண்ணம் சீவபோதம் இடைக்கிடையே குறுக்கிட்டுத் தடை செய்தலின் அதுவும் சாகவேண்டிச், செத்திலேன் என இரங்குவதாகக் கூறப்பெறுவது. இதற்குச் சிவானந்தம் அளவறுக்கொணாமை என்றும், அதாவது சிவானந்தம் அனுகிச் செயிக்கப்படாமை என்றும் பழைய குறிப்புக் கூறுகிறது. பசுபோதம் முற்றும் கெடவேண்டுதலே செத்திலாப் பத்தாகும் எனப் பழையபுராணம் கூறுகிறது. சாதல் என்றது இங்கே ஆன்மபோதம் அழிதலை.

24. அடைக்கலப்பத்து: மற்றை அடியார்களைப் போல ஆண்டானுடன் சேரவிடாது தன்னைத் தடுத்து நின்றது வாசனாமலம் ஆதலின், அதற்கு அஞ்சி, இறைவனிடம்

அடைக்கலம் புகுவதை அறிவிப்பது. இதன் கருத்தாவது பக்குவநிர்ணயம், அதாவது வித்தும் அங்குரமும் போல என்று பழைய குறிப்புக் கூறும். வித்தின் தன்மை அங்குரத்திற் காணப்படுமாறுபோல, விதையொன்று போடச் சுரை ஒன்று முளையாதவாறுபோல வாசனாமலம் கெடாத ஆன்மா திருவடிகளுக்கு இலக்கு ஆகாது என்பது நிர்ணயிக்க அழுக்கு மனத்தடியேன் உன் அடைக்கலம் என்றும், கெடுவேன் உன் அடைக்கலமென்றும் கூறுவதால், தடையும் அதனை நீக்கும் உபாயமும் வருவித்து வேண்டிக் கொள்ளுகின்றார். பழைய புராணத்தில் வல்வாதனைகள் வந்து அணுகாமல் அடைக்கலப் பத்து உரைத்ததாம் என்று கூறப் பெற்றுள்ளது.

இதுபற்றி, தேசிகப்பிரபந்த வியாக்கியானத்தில் வைஷ்ணவ சம்பிரதாயப்படிக்கு விளக்கம் வியாக்கியாதாவால் கொடுக்கப் பெற்றுள்ள குறிப்பு வருமாறு:-

'தைத்திரீயோப நிஷச் சரமச்லோகாதிகளாலே, சோதி தையாய், மந்த்ராத்ந ச்வேதாச்வதமந்த்ராதிகளாலே ப்ரகாசிதையாய், லக்ஷ்மீதந்த்ராஹிர்புத்ந்ய தந்த்ராதி பகவச்சாஸ்த்ர ஸம்ஹிதைகளாலே யுபப்ரும்ஹிதையாய், தம்மாலே ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸார நிக்ஷேபரக்ஷாதி பஹுப்ர பந்தங்களிலே ஸகல க்ஷேபங்களுந் தீரும்படி ப்ராமாணோப பத்தி ஸம்ப்ர தாயோபந்யாஸ பூர்வகமாக ஸம்யக் வ்யவஸ்தா பிதா திகாரோதி காதவ்யதா ஸ்வரூபோத்தரக் ருத்யையான சரணாகதி வித்யையை தாத்ருசப்ரபந்தபரி ஸ்ரீமாஸஹரான வேழைபேதைகளுங்கூட ஸுகமாக வநுஷ்டித்து உஜ்ஜீவிக்கும் படி, ததநுஷ்டான ப்ரகாரத்தை விசதமாக ப்ரதர்சிப்பிக்கைக்காக அடைக்கலப்பத்து என்று பேர் பெற்றிருக்கிற ஸர்வாதி கர்த்தவ்ய த்ரமிடகாதாத்மக ப்ரபந்தத்தைச் செய்தருளுகிறார்' என்பது.

இதனால் அடைக்கலம் புகுதல் என்பது வேதோப நிஷத்துக்களால் மிகமேன்மையாகக் கொண்டாடப் பெற்றது; அந்த வித்தையை எல்லாரும் அறிந்து கடைத்தேறு வதற்காக அடைக்கலப் பத்தாகிய இதனை அருளிச் செய்கிறார் என்ற கருத்து வ்யாக்கியானத்தாற் கிடைக்கிறது. அதுபோல மணிவாசகப் பெருமான் நம்மீது வைத்த கருணையால். தம் முனைப்படங்கித் தலைவனடியில் அடைக்கலஞ் சேர்தலை யறிவிப்பதாகிய இப் பத்தினையும் அறிவித்தார் என்பதும் பொருந்துவது போலும்.

25 ஆசைப்பத்து: வினைவாய்ப்பாற் கிடைத்த மெய்யைத் தாங்கியிருக்க முடியாமல் அருளைப்பெற ஆசைப் பட்டமையை

அறிவிப்பது. ஆத்தும விலக்கணம் அதாவது, ஆன்மரூபத்தை அறிதல் என்று குறிப்பு அறிவிக்கிறது. கண்ணொளி விளக்கொளியோடு கலந்து அதனோடு ஓர் உருவைக் கலந்தாலல்லது அவ்வுருவம் காணப்படாதவாறு போல, உணர்த்த உணருந் தன்மையுடைய ஆன்மாக்கள் அருளோடு கலந்து அதனோடு சிவத்தைப் பொருந்தி யிருந்தாலல்லாது சிவானந்தாநுபவம் சேராது என்பதனை அறிவிப்பதால் இது ஆன்ம இலக்கணம் ஆயிற்றுப் போலும். கருவி கரணங்களோடு கூடிய ஊனுடலைச் சாராது திருவருளைச் சேருவதற்காகச் சிவபெருமான் திருவடியைப் புகழ்ந்து பாடுதல் ஆசைப்பத்தாகும் என்று கூறுகிறது பழைய புராணம்.

26. அதிசயப்பத்து: இதற்கு முத்தியிலக்கணம்; மோக்ஷத்தின் அடையாளம் என்று பழைய குறிப்புக் கூறும். இது மூலமலத்துக்குப் பயந்த மன ஏக்கம் பொருந்திய அடியார்களோடு கூட்டிய சிவபெருமானுடைய திருவருட் பேற்றிற்கு வியந்து கூறியதாகும். "வெருவி மலத்தினைச் சீலத்தொன்றாகு மடியார் குழாத்துடனே கூட்டும், பரமரருட் பெருமை மிகுதியைப் புகழ்ந்து பாடல் அதிசயப் பத்தாமே" என்பது பழைய புராணம்.

27. புணர்ச்சிப்பத்து: அத்துவித இலக்கண மென்றும், பதியும் பசுவும் ஒன்று இரண்டு அல்ல என்ற நிலையில் ஒன்றுவது என்றும் குறிப்புக்கள் கூறும். அத்துவிதமான நிலையில் புணர்ந்து 'புடைபட்டிருப்பது என்றுகொலோ' என்று சொல்லுதலால் இது அத்துவிதத்தினிலக்கணம் ஆயிற்றுப் போலும். பழைய புராணம் ஆட்கொண்ட பெருமானை என்றும் பிரியாது பணிபுரிந்து அன்போடு இன்பம் பூண்டு கிடக்கப்பெறுவது என்றுகொலோ என்ற விருப்பத்தை அறிவிப்பது புணர்ச்சிப்பத்தாம் என்னும்.

28. வாழாப்பத்து: இது முத்தியுபாயத்தை அறிவிப்ப தென்றும், பிரபஞ்சமயல் நீங்கிப் பரபோகத்தைக் கூடுகிற உபாயத்தை உரைப்பதென்றும் குறிப்புக்கள் கூறும். வாழ்க்கை என்பது, இன்று கிடைத்த களாக்காயைக் காட்டிலும் நாளைக்குப் பலாப்பழங் கிடைக்கும் என்ற பற்றால் விளைவது. அந்தப் பற்று அற்றவிடத்து வாழாமையே வேண்டப்படுவது ஆதலால் நான் பற்றும் அற்றிலேன் என்று ஏதுகூறி வாழாமை வேண்டப்படுகிறது. பற்றறுதல் முத்திக்குபாயமாகலின் இது முத்தியுபாயம் ஆயிற்றுப்போலும். "நீண்டவுலகத்தில் பற்று ஒன்றிலேன்; இவ்வுடற்கண் நின்றுவாழேன்; நின்பத நிழற்கீழ்

வருக அருள்புரி" என்று சொல்வது வாழாப்பத்து என்று கூறுகிறது பழைய புராணம்.

29. அருட்பத்து: மகாமாயாசுத்தி; அதாவது மாயையி னின்றும் விலகுதல் என்பது பழைய குறிப்பு. உலகத்தைவெறுத்து இறைவனுடைய திருவடியை விரும்புதலே மாயையினின்றும் விலகுவது ஆதலின் இது மாயாசுத்தி ஆயிற்றுப்போலும். இப் பிறப்பைவிட்டு உன் திருவடி சேர்தற்கு அன்புகொண்டழைத் தால் அது என்ன என்று கேட்டு ஆதரித்துக்கொள் என வேண்டிக்கொள்வது அருட்பத்து என்கிறது பழைய புராணம்.

30. திருக்கழுக்குன்றப் பதிகம்: குருதரிசனம். பசுத்துவங் கெட்ட இடம் என்பது பழையகுறிப்பு. ஆன்ம இயல்புகெட்டு இருவினை யொப்புமலபரிபாகத்துக்கு ஏற்ற குருதரிசனம் பக்குவம்வந்த பிறகே கிட்டுமென்பதாம். ஏனைப் பதிகங்கள் போலப் பொருளாலும் தன்மையாலும் பெயர்பெறாது பாடிய தலத்தாற் பேர்பெற்றது. திருப்பெருந்துறையில் குருவடிவாய் நின்ற கோலத்தைக் கழுக் குன்றிலும் காட்டினாய் என்று களிப்போடு சொல்லுதல் திருக்கழுக்குன்றப் பதிகம் என்று புராணம் கூறும்.

31. கண்டபத்து: நிருத்த தரிசனம் என்பது பழைய குறிப்பு. தில்லையில் கண்ட எல்லையில்லாத ஆனந்தத் தனிப்பெருங் கூத்தை அறிவிப்பது. இந்திரியங்களின் வசப்பட்டு மயங்கி அழியாதபடி கைதூக்கித் தாமாக்குந் தன்மைவாய்ந்த ஆனந்தத்தைத் தில்லையுட் கண்டேன் என்று மகிழ்ந்துரைப்பது கண்டபத்து என்னும் புராணம்.

32. பிரார்த்தனைப்பத்து: சதாமுத்தி என்பது ஆன்மாக் களுக்கு முத்தி நிச்சயம் பண்ணுதல் எனப் பழைய குறிப்புக் கூறுகின்றது. இடையீடில்லாது சிவானந்தப் பெருங்கடலில் திளைக்கச் செய்யுமாறு வேண்டிக்கொள்ளுதல் இதன்கண் விளக்கப் பெறுகின்றது. "அந்தமிலா ஆனந்தத்து அகலாமல் எனை அழுத்தி ஆள்வாய் என்று சிந்தைகலந்து உரைத்ததுவே பிரார்த்தனைப்பத்து" என்று பழைய புராணம் கூறும்.

33. குழைத்தபத்து: ஆத்தும நிவேதனம்; அதாவது நேயத்தோடு ஒன்றல் என்பது கருத்தாகும். தனக்கென்று ஓர் உரிமை இல்லாமையும் நல்லன செய்தலும் பிழை செய்தலும் கூட அருள் வசப்பட்டனவே என்பதையும் அறிவித்துத் தான் என்பது ஒரு பொருளுமின்றி மெலிந்ததால் அறிவிக்கும் பத்து குழைத்தபத்து. "இவ் யாக்கையைத் தாங்கி வினைகளை மேலும்

மேலும் இளைத்தேன் இனிக் கணமும் பொறுக்கேன் அடியேனை மெலிவிப்பது எற்றுக்கு? பிழைபொறுத்து ஆட்கொள்ள வேண்டும் என்று இரங்கிக் கூறுதல் குழைத்த பத்தாம்" என்பர் புராணவாசிரியர்.

34. உயிருண்ணிப்பத்து: சிவானந்தம் மேலிடுதல். அதாவது நேயம் மேலிடுதல் என்பது பழைய குறிப்பு. மேலிடுதல் என்பது தோய்ந்ததை அகப்படுத்தல், சிவானந்தமாகிய வெள்ளம் தோய்வதாகிய ஆன்மாவைத் தன்னகப்படுத்தி வெள்ளம் மேலிடுதல். அதாவது தன் தன்மைகெட்டு இன்பவடிவாயிருத்தல் என்பதாம். உண்ணி - உண்பது, உயிருண்ணி - உயிரையுண்ட பொருள். உயிர் உண்ணப்பட்டமையின் அதன் தன்மை இல்லையாயிற்று. இந்த நிலையை எடுத்து விளக்குவது இப்பத்து. "தழைத்து வளர் பேரின்பம் தானாகி உயிர்தோன்றாத் தன்மை யாய்த் துன்பம் ஒழித்து நிறைவைப் பெறுதல் உயிருண்ணிப் பத்து" என்பர் திருப்பெருந்துறைப் புராண ஆசிரியர்.

35. அச்சப்பத்து: ஆனந்தமுறுதல்; அதாவது நேயத்திலே ஒன்றுபட்டுச் சிக்கென அழுந்தினமை. நேயமாகிய சிவானந்தத்து வேறின்றி அழுந்தினமையால், சிவானந்தத் தோய்வில்லாத எதனைக் கண்டாலும் அஞ்சுவது இயற்கையாதலின், 'அம்மநாம் அஞ்சுமாறே' என்ற இவ்வச்சப்பத்து எழுந்தது. 'தரையில்வளர் வினை முழுதும் வரினுமஞ்சேன் சிவசமயத்தவஞ் சாராதார் அருகில்வரக் காண்கின்மனம் அஞ்சுமென இகழ்ந்துரைத்தல் அச்சப்பத்தாம்' என்பது மேற்குறித்த புராணக்கூற்று.

36. திருப்பாண்டிப் பதிகம்: சிவானந்த விளைவு, அதாவது சுகமேலிடு. தாம்பெற்ற சிவானந்த விளைவை எல்லாரும் பெறுங்கள் என்று அடியார்களுக்கு உறுதி கூறுவது. "புரவியின்மேல் பாண்டியன் முன்வரும் பதத்தை யாம்பெறுமற் புதம்போல் யாரும், விரவுமின்களென் றடியார்க்குறுதி சொலல் திருப்பாண்டி விருத்தமாமே" என்பது பழைய புராணம்.

37. பிடித்தபத்து: முத்திக் கலப்புரைத்தல்; அதாவது மற்றுமுள்ள ஆன்மாக்களுக்கு முத்தியின் சுகத்தைச் சொல்லியது. இறைவனை இன்பவடிவினனாகக் கண்டு வேறின்றித் தோய்ந்த நிலையில் அவ் இன்பம் இனித் தன்கையைவிட்டுத் தவறாது என்ற எழுச்சிமிக, அதனாற் பிடித்தேன் என்று பேசுந் துணிவுபிறக்கும். அதனாற் பிடித்த பத்தாயிற்று. பிறவித் துயர்கெடுத்து விபுத்துவம் அளித்தலாலே நின்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன் என்று துணிவு உரைத்தல் பிடித்தபத்தாம் எனப் புராணம் கூறும்.

38. திருவேசறவு: சுட்டறிவு ஒழித்தல்; என்பது தன்செயல் அறநிற்றல். சீவச்செயல்யாவும் அற்றுச் சிவச்செயலாய் நிற்றலாம். ஒன்றற்கும் பற்றாத இழிந்த நரியை அரசர்க்குரிய அங்கமாகிய குதிரை ஆக்கியது போல, அடியேனையும் பெரிதாக்கித் திருவடிக் கீழ்வைத்த பெருமைதான் என்னே என்று ஏசற்றுக் கூறுதல். இந்த நிலை தன்செயலற்றுத் தாமற்ற பின்னன்றித் தோன்றாதாகலின் சுட்டறிவு ஒழித்தலாயிற்று.

39. திருப்புலம்பல்: சிவானந்த முதிர்வு; என்பது சிவானந்தம் பெறா இச்சை. சிவானந்தம் பெற்றும் அது முறுகி முதிராமையால் இரங்கிக் கூறியது. கற்றாவின் மனம்போல உன்கழலிணைக்கே கரைந்துருகும் பேரன்பை எனக்கு அருளுக எனக்கேட்டல் திருப்புலம்பலாகும் என்பது புராணம்.

40. குலாப்பத்து: அநுபவம் இடையீடுபடாமை; என்பது விட்டுவிட்டுப் பற்றாமல் ஒரு தன்மையா யிருப்பது என்றும் ஒருபடித்தான இன்ப வெள்ளத்துத் திளைப்பதால் மனத்தில் களிப்புமிகுந்து, இன்பத்திலிருத்திய இறைவனை வாயார வாழ்த்தி உரைப்பது குலாப்பத்து என்பது புராணக் கருத்து.

41. அற்புதப்பத்து: அநுபவம் ஆற்றாமை; என்பது அநுபவம் முற்றுதல் பொறாமை விம்முதலாம். குறுணி கொள்ளும் கோணி முக்குறுணி திணித்தால் விம்முதலைப் போலச் சிவானுபவம் எல்லையின்றி மேவர இங்ஙனிருந்த தென்று சொல்லவும் முடியாதபடி விம்முதல். அற்புதம் என்பது இதுவரையில் தோன்றியில்லாததும் இனித் தோன்றவும் கூடாததுமாகிய நிகழ்ச்சிகள் விளைகின்ற காலத்து உளதாகும் சுவைகளுள் ஒன்று. அற்புதம், ஆச்சரியம், அதிசயம் என்பன ஒரு பொருட் கிளவிகள். ஆயினும், அவற்றுள் நிகழ்ச்சியால் வேறுபாடு உண்டு. இது வரையில் அறிவுக்குப் புலனாகாத ஒன்று புலப்படின், அது அதிசயமாகும். சிவாநுபவம் ஆன்மாவுக்குப் புதிதாகையாலும் ஒருமுறை அடைந்த ஆன்மா மீண்டும் அடைய வேண்டிய வாய்ப்பு நிகழாமையானும் இவ்வற்புதத்தை உற்ற ஆன்மா அது பொறுக்கமுடியாது விம்முதல் இயல்பு. அந்த நிலையை அறிவிக்கும் இது அற்புதப் பத்தாயிற்று. உலகவின்பமே உயர்வு என்று எண்ணி அலையும் அடியேனுக்கு உண்மையறிவை அளித்து ஆண்டது அதிசயம் என்று உரைத்தல் அற்புதப் பத்தாகும் என்றது புராணம். இதில் அதிசயத்துக்கும் அற்புதத்துக்கும் வேறுபாடு இன்றி ஆண்டிருத்தல் ஆராய்தற்கு உரியது.

42. சென்னிப்பத்து: சிவவிளைவு; அதாவது சீவனுக்கு நிச்சயப்படுத்தல் என்பது பழையகுறிப்பு. இறைவனுடைய

திருவடிகள் தமது சென்னியில் விளங்கும் முறையை விளக்குவதால் இது சென்னிப்பத்தெனப் பெயர் பெற்றது. குருநாதன் திருவடி சூட்டியதால் தாம்பெற்ற சுகத்தை வியந்து கூறியது சென்னிப்பத்து என்று கூறும் திருப்பெருந்துறைப் புராணம்.

43. திருவார்த்தை: *அறிவித்து அன்புறுதல்; அதாவது 'நின்னால் அறியப்படாதது உரைக்க அறிவை என்றது' குறிப்பு.* இறைவன் தமக்காக எளிவந்து குரு திருமேனிதாங்கி முதற்பொருளின் உண்மையை அறிவித்த அருட்பெற்றியை அறிவாரே எமக்குத் தலைவர் என உரைத்தது திருவார்த்தையாகும். வார்த்தை ஆதிப்பிரமத்தை அறிவிக்கும் சொல். அதனை ஆசாரியனாக வந்து தமக்கு உபதேசித்ததைச் சொல்வதால் இது திருவார்த்தை ஆயிற்று.

44. எண்ணப்பதிகம்: *ஒழியா இன்பத்து உவகை;* என்பது தேகம் முதலாகிய ஆசை அறுத்தல். இன்பத்து மூழ்கியிருக்கின்ற ஒருவருக்கு மேலும்மேலும் வேண்டுதலும் வேண்டாமையுமாகிய எண்ணம் ஓங்கிக்கொண்டே செல்வதுபோலச் சிவாநுபத்துப் பிறந்த உவகையால், பிறப்பறவேண்டும்; பத்திமை பெறவேண்டும் திருவருளைக் காண வேண்டும்; அதற்குத் தடையாகிய உடல் உலகம் முதலியவற்றின் ஆசை அறவேண்டும்; என இவ்வெண்ணங்களை அறிவிப்பதால் எண்ணப் பதிகமாயிற்று. தில்லை மன்றுள் எழுந்தருளியிருக்கின்ற இறைவனது திருநாமத்தைச் செப்புவதாலுண்டாகும் இன்பத்தை அருளுக என்று வேண்டிக்கொள்வது எண்ணப்பதிகம் என்று புராணம் கூறும்.

45. யாத்திரைப்பத்து: *அநுபவாதீத முரைத்தல்;* என்பது அநுபவத்து எட்டாமையை அறிவுறுத்தல். சிவாநுபவம் தன்னளவினன்றித் தன்னைச் சார்ந்தாருக்கும் வாரிவழங்கும் தரத்ததாய் மிக, ஆண்டவனால் வா என்றழைக்கப்பட, அடியார்களெல்லாரையும் அழைத்துக் கொண்டு திருவடிக்கு யாத்திரை செல்லுதலை அறிவிப்பது, 'பொய்ம்மாயப் பிறவியைவிட்டுச் சிவன்கழல்செல்லும் காலம் அடியேனுக்குக் கிடைத்துவிட்டது, எல்லாரும் வாருங்கள்" என்று கருணையால் அழைப்பது யாத்திரைப் பத்து என்று கூறுகிறது புராணம்.

46. திருப்படையெழுச்சி: *பிரபஞ்சப்போர்;* என்பது மலவிளைவு அற்றது என்பதாம் பிரபஞ்சமாகிய மாயப் படை ஆன்மாவைத் தாக்காதவாறு படை எழுக என அடியார்களுக்கு அறிவிப்பது. இங்ஙனம் தடைசெய்தலின் உள்ளமலம்தேய மேல்

விளைவற்றுப்போகும். 'துர்க்குண மாயப்படைகள் விளையாத படி அருள்வாளேந்தி அடியார்களனைவரும் வாருங்கள் என்று அவர்களை அழைப்பது திருப்படையெழுச்சி' என்று புராணம் கூறும்.

47. திருவெண்பா: அணைந்தோர் தன்மை; என்பது பரிசவேதி போல என்றது பழையகுறிப்பு. தொட்டதை எல்லாம் பொன்னாக்கும் பரிசவேதியைப் போலச் சிந்தையைத் தீண்டிய அளவில் சீவனைச் சிவமாக்கிய திருவருள் தன்மையை விரித்துரைத்தது. 'இறைவன் என்னுடைய சிந்தனையே ஊராகக் கொண்டிருந்தார் என்று உரைப்பது திருவெண்பா' என்பது புராணக்கருத்து.

48. பண்டாய நான்மறை: இது அநுபவத்துக்கு ஐயமின்மையை உரைத்தது. இது முதற்குறிப்பால் பெயர் பெற்றது 'திருப்பெருந்துறையை வாழ்த்துகின்ற அடியார்களே, பாசபந்தமறுத்து வாழ்வார்கள் என்பதைச் சொல்வது பண்டாய நான்மறையாம் என்று கூறுகிறது புராணம்.

49. திருப்படையாட்சி: சீவ உபாதி ஒழிதல். இறைவன் எதிர்ப்பட்டு என்னுட்புகுமாயின், எந்தவிதமான சீவோ பாதிகளும் என்னை அணுகா என்பதை அறிவிப்பது. இதற்குக் குறிப்புரை எழுதிய அருணகிரி முதலியாரவர்கள் "ஞானானந்த வஸ்துவாகிய சிவத்தைத் தரிசித்தவர்கள் தூயஞான நாட்டம் பெற்றவர்களாதலின், அவர்களுக்கு வேறு விவகாரங்கள் நிகழ்தலாகாவாம்" என்பர். புராணம் 'திருப்பெருந்துறையார் எழுந்தருளப்பெறின் எல்லா வளங்களுமுற்றும் ஆகும் எமக்கு அல்லாதது ஆகாதென்று இயம்பல் படையாட்சியாகும்' என்று கூறும்.

50 ஆனந்தமாலை: என்பது சிவானுபவ விருப்பம்; அதாவது 'சிவானந்தமேலீட்டில் கிரியாசக்தி அழிவு உரைத்தல்' என்பது பழைய குறிப்பு. 'அடியாரோடு கூட வேண்டுமென்ற விருப்பத்தை உணர்த்தியது ஆனந்த மாலை என்பது முற்குறித்த புராணக் கருத்து.

51. அச்சோப்பதிகம்: அநுபவவழி அறியாமை; அநுபவத்து அதிசயம். தாம்பெற்ற அருளின் மேன்மையை வேறு யார் பெறுவார் என்று வியந்து கூறியது அச்சோப்பத்தாம். இதனைப் புராணம் "ஈசர் போகசுகம் எனக்கு அளித்தார் ஆர்பெறுவார் எனும் அருமை புகலல் அச்சோ" என்று கூறும்.

பெரியாழ்வார் திருமொழியில் 'அச்சோ என்பது முற்காலத்திலே குழந்தையை அணைத்துக் கொள் என்று சொல்வதற்கேற்ற குறிப்புச் சொல்லாக இருந்தது எனக் கொள்ளலாம். இனி அச்சோ என்பது அதிசயத்தைக் குறிக்கும் இடைச்சொல் எனக்கொண்டு கிருஷ்ணன் தன்னை அணைத்துக் கொள்ளுதலை நினைக்கும்போது தோன்றும் பரமானந்தத்தில் மூழ்கி நெஞ்சுருகிச் சொல்லிடிந்து வாய்விட்டுச் . சொல்ல மாட்டாமல் அச்சோ என்கின்றாள் என்னவுமாம்' என்று வியாக்கியானகாரர் உரைவகுப்பர்.

இதனால் இறைவன் தனக்குச்செய்த கருணையினை - திருவருளில் சேர்த்துக் கொண்டதை வாய்விட்டுச் சொல்ல முடியாமல் அனுபவித் ததிசயத்தால் அச்சோ என்றார் என்பது மிகப்பொருத்தமுடையது போலும்.

பதிக முறைவைப்பு - புராணங்கள் கூறுவன:

இதுவரை வெளிவந்த பல பதிப்புக்களும் மேற் கொண்டுள்ள பதிகவரிசை ஒரு முறையாய் அமைந்துள்ளது. அதனை இவ்வெளியீட்டானும் அறியலாம்.

வரலாறு வகுக்கப்புகுந்த நூல்களாகிய நம்பி திரு விளையாடலும், திருவாதவூரடிகள் புராணமும் வேறுவேறு முறைகளைக் கூறுகின்றன. மற்றொரு நூலாகிய பரஞ்சோதி திருவிளையாடல் பதிக அடைவைப்பற்றி ஒன்றுங் கூறவில்லை. சிவபுராணம் திருப்பெருந்துறையில் முதற்கண் உரைக்கப் பெற்றதாக வாதவூரர்புராணம் வகுக்கிறது. நம்பி திருவிளையாடல் மந்திரியாக மன்னனிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு போம்பொழுது பாடிக் கொண்டே ஆலயத்துள் நுழைந்தார் என்கின்றது.

நம்பி திருவிளையாடலில் திருவாதவூரர் குதிரை வாங்கப் புறப்பட்டார்; திருப்பெருந்துறை யடைந்தார்; தம் வசம்கெட்டார்; அதனால் இங்கே அற்புதமிருக்க வேண்டுமென்றெண்ணி முதற்கண் அற்புதப்பத்தைப் பாடினார். குருநாதனைத் தரிசித்து, அவரால் திருவடிதீக்ஷை செய்யப் பெற்று, அதை ஏற்றுக் கொண்ட சென்னியை வியந்து சென்னிப் பத்துப் பாடினார்; கருணையை வியந்து அச்சோப்பத்து ஓதினார். கூட இருந்த அடியார்களைச் சுட்டிக்காட்டி அதிசயப் பத்துப் பாடினார். குருநாதன் மறையவே உளம் கவன்று கோயிற் பத்து, புணர்ச்சிப்பத்து, செத்திலாப் பத்து, பிரார்த்தனைப்பத்து, ஆசைப்பத்து, உயிருண்ணிப் பத்து, திருப்புலம்பல், வாழாப்பத்து, எண்ணப்பத்து ஆகிய இவைகளை அருளிச் செய்தார். பின்

திருப்பெருந்துறையை அடைந்தபோது திருவம்மானை, திருப்பொற் சுண்ணம், திருக்கோத்தும்பி, திருத்தெள்ளேணம், திருப்பூமல்லி, திருவுந்தியார், திருத்தோணோக்கம், திருவெம்பாவை, திருச்சதகம் இவற்றைப் பாடினார்.

அரசன் குதிரை கொண்டுவரும்படி ஓலையனுப்பிய போது வாதவூரர் வருந்திக் கோயிலுட்சென்று திருப்பள்ளியெழுச்சி பாடினார். குறித்தநேரத்திற் குதிரை வாராமையால் அரசன் சிறையிட அதனைப் பொறுக்காமல் குழைத்தபத்தையும், அருட்பத்தையும் அருளினார். இறையிடத்து அடைக்கலம் புகுவதாக அடைக்கலப்பத்தும், குயிற்பத்தும் கூறப்பெற்றன. குதிரைச் சேவகனாக இறைவன் எழுந்தருளுவதைப் பார்த்த பெண்மணிகளின் கூற்றாக அன்னைப்பத்து அருளினார். குதிரைச் சேவகற்கு மன்னன் பரிசு வழங்கியபொழுது பிடித்த பத்தும், பரிகளெல்லாம் நரிகளாக அரசன் சிறையிட்ட பொழுது திருவேசறவும், பாண்டியன் வையைப் பெருக்கால் உண்மை யுணர்ந்து சிறைவீடு செய்த காலத்தில் சிவபுராணமும் பாடினார்.

பின்னர், திருவுத்தரகோசமங்கை, திருக்கழுக்குன்றம் முதலிய தலங்களையும் வழிபட்டு நீத்தல் விண்ணப்பம் திருக்கழுக்குன்றப் பதிகம் முதலியவற்றை முறையே அருளிச் செய்தார். ஏனைய பதிகங்கள் பாடிய இடங்களையோ பாடிய வரலாற்றையோ இந்நூல் அறிவிக்கவில்லை.

திருவாதவூரர்புராணம் திருப்பெருந்துறையில் குருந்தமரத்தடியில் குருவுக்காகத் தெய்வபீடிகை அமைத்து வழிபட்டுவந்த நாளில் ‘சிவபுராணத்தையும்’ சோதிப்பெருமான் வந்து அருள்செய்யும் அற்புதத்தை அறியேன் என்று அற்புதப் பத்தையும், ஆட்கொண்ட அதிசயத்தைக் கண்டோமென்று அதிசயப்பத்தையும், மின்னார் செஞ்சடையண்ணல் என் நெஞ்சங்குழைத்தான் என்று குழைத்தபத்தையும், குருநாதன் திருவடி என் சென்னியில் விளங்குகிறது என்று சென்னிப் பத்தையும் இறைவனைக் காண ஆசைப்பட்டதாக ஆசைப் பத்தையும், காலம் நீட்டிக்க உய்கிலேன் என்று வாழாப் பத்தையும், வருந்தி உனக்கு அடைக்கலம் என்று அடைக்கலப் பத்தையும், செயலற்று இன்னம் சாகவில்லையே என்று செத்தி லாப்பத்தையும், திருவடி அடையும் நாள் என்று என்பதாகப் புணர்ச்சிப் பத்தையும் அடிகளார் புகன்றதாகக் கூறுகிறது.

மேலும் அருட்பத்தையும் திருவார்த்தையையும் திரு வெண்பாவாகிய இருபத்தெட்டையும் ஓதினார். இன்னும் திருப்பள்ளி யெழுச்சி, திருவேசறவு, ஆனந்தமாலை,

உயிருண்ணிப்பத்து, பிரார்த்தனைப் பத்து, பாண்டிவிருத்தம் என்னும் இவற்றையும் அருளிச்செய்தார். இறைவன் ஆணைப்படி பொய்கைச் சோதியில் அடியார்கள் கலக்க வருந்தித் திருச்சதகத்தை அருளினார். உத்தரகோசமங் கையை யடைந்து நீத்தல் விண்ணப்பம் பாடினார். இறைவன் குரு உருவத்தைக் காட்டினார். தரிசித்த அடிகளார் திருவிடை மருதூர் முதலிய பல தலங்களையும் வணங்கிக் கொண்டு திருவாரூரை யடைந்தார். அங்கே திருப்புலம்பல் ஓதப்பெற்றது. அங்கிருந்தும் சீர்காழி அடைந்து பிடித்த பத்து அருளிச் செய்தார். திருமுதுகுன்றம் முதலிய தலங்களை வணங்கிக் கொண்டு திருவண்ணாமலை அடைந்தார். அங்கே அருளிச் செய்யப்பெற்றன திருவெம்பாவையும், திருவம்மானையுமாம். திருக்கழுக்குன்றத்தை யடைந்து கழுக்குன்றப் பதிகமும் பாடினார்.

தில்லையடைந்து கண்டபத்து உரைத்தார். அங்குத் தங்கியிருக்கும் நாளில் குலாப்பத்து, கோயின் மூத்த திருப்பதிகம், கோயிற்பதிகம், கீர்த்தித் திருவகவல், திருவண்டப் பகுதி, போற்றித்திருவகவல், திருபொற்சுண்ணம், திருத் தெள்ளேணம், திருவுந்தியார், திருத்தோணோக்கம், திருப்பூவல்லி, திருப்பொன்னூசல் ஆகிய இவற்றைப் பாடினார். அன்னைப்பத்து, கோத்தும்பி, குயிற்பத்து, தசாங்கம், அச்சப்பத்து இவைகளையும் ஓதினார். புத்தரை வாதில் வென்று திருச்சாழல் அருளினார். பின்னர் திருப்படை யெழுச்சி, அச்சோப்பத்து, யாத்திரைப்பத்து இவற்றை அருளிச் செய்தார் என்று வரலாற்றோடு முறையை வகுக்கிறது.

இவ்வாறு இவ் இரண்டு புராணங்களும் தம்முள் மாறு படுவதிலிருந்து ஓர் உண்மை வெளியாகாமல் போகவில்லை திருவாசகத்தின் பதிகப் பெயர்க் காரணங்களைக் கொண்டு வரலாற்றோடு ஒட்டித் தத்தம் கற்பனைத் திறத்தால் முடிந்தவரையில் முறையை மாற்றி அமைத்தனர் என்பதே.

இப்பொழுதுள்ள முறைவைப்பின் காரணம்:

ஆனால், திருவாசகம் மணிவாசகப் பெருமான் சொல்லச் சிற்றம்பலப் பெருமான் எழுதிக் கொண்டது என்பது வரலாறு. அதன்வண்ணம் இப்போது வழங்குகின்ற முறைவைப்பு இருக்கலா மென்பது தெளிவு. பாட்டுடைத் தலைவராகிய பரமன் முன்னிலையில் பாடிய பெரியோர் வைத்த முறையே முறை. வயிரவணி மாலைகளுள் உள் நுழைந்திருக்கின்ற நூற்கயிறுபோல இந்தத் திருவாசக மாலையிலும் ஓர் இயைபு இல்லாமல் இல்லை. அது வருமாறு:-

இறைவனது தொன்மையையும், புகழையும், அவர் அண்டமாயும் அதனுள் அனைத்துமாயும் இருக்கின்ற நிலைமையையும் அறிந்த ஆன்மா அவனே செகத்காரண னென்பது அறிந்து போற்றக் கடமைப்பட்டிருக்கிறது. அங்ஙனம் போற்றுதற்கு மெய்யுணர்தல் முதலாயின நிமித்தமாதலின் அவற்றைப் படிமுறையாகச் சிந்தித்து ஆனந்தத்தழுந்தித் தன் செயலற்று, அதீதநிலையை யண்மிக் களித்திருக்கும் நிலையில், ஓ ரொருகால் வாதனை தாக்கப் பிரிவு நிகழ்ந்துழிப் பொறாது "விடுதிகண்டாய்" என இரங்கும் இதுவரையில் உபகாரமாயிருந்து உண்மையை விளக்கிய திருவருட்சத்தியை வியக்கும். அதனால் சத்தியின் பதிவு உண்டாகித் தானும் தன் தன்மை கெட்டுச் சதியாய் மகளிரைப் போல அம்மானை ஆடுதலும், சுண்ண மிடித்தலும், வண்டைத் தூதாக விடுத்தலும், பறை கொட்டியாடலும், சாழலாடலும், பூக்கொய்தலும், உந்தி பறத்தலும், தோணோக்க மாடுதலும், ஊசலாடுதலும் ஆகிய மகளிர் விளையாட்டை மேற்கொள்ளும். அப்போது தன்னறிவிழந்து நிற்குந் தன்மையைத் தாயார் சந்தேகிப்பது போலவும் அதற்கு அவள் உயிர்த்தோழி பதில் உரைப்பது போலவும் பேசப்பெறும் கனிந்தநிலை எழும். அப்போது அவ்வான்மாவாகிய பெண் பேசாத குயிலைத் தூதுபோக அனுப்புவள். அனுப்பியும் தலைவர் வாராமையால் பொழுது கழியாதாகப் பிரிவுத்துன்பம் பெருக அதற்கு ஓர் ஆறுதலாயிருக்கும் முறையில் தலைவனுடைய ஊரும் பேரும், நாடும் நகரும், தேரும் குதிரையும், யானையும் தானையும் எவை? என்று கிளியைக் கேட்டு, அது கூறச் செவிமடுத்துச் சிந்தை மகிழ்வாள். அம் மகிழ்ச்சியிலே திளைத்து இருளைக் கழிக்கின்ற பெண்ணுக்குத் தான் விழித்திருந்தும் தலைவன் உறங்குகின்றான் என்ற உணர்ச்சி எழும். அப்போது பள்ளி எழுந்தருளாய் என வேண்டிக்கொள்வாள்.

தலைவனோடு தனக்குளதாய அனாதியான சம்பந்தத் தையும் அவனைத் தான் நுகருகின்ற காலத்து இன்பமாக, அன்பாக, உரையுணர்விறந்த உணர்வாக, ஆனந்தமாக இருக்கின்ற அநுபவ நிலையையும் சொல்லித் தோத்திரிப்பாள். தலைவனோடு தான் தலைப்பெய்த ஆனந்தம் அளவறுக் கொண்ணாமையால் இன்னும் நான் செத்திலேன்; உன்னடைக்கலம்; உன் அருளை இடையீடின்றியே பெற ஆசைப்பட்டிருக்கிறேன் என்றும் இரங்கிக் கூறுவள். அப்போது தன்னைப் பண்டு ஆண்டுகொண்ட அருட்டிறம் நினைவுக்குவர அதனைப் பாராட்டி அடியரில் கூட்டிய அதிசயங் கண்டாம்

என்று இறுமாந்து கூறியும் தலைவனோடு தான் இரண்டற ஒன்றறக் கூடி நின்றும் இன்புறுவள்.

புணர்ச்சிக்குப்பின் நிகழ்வது பிரிவாதலின் அது நிகழ யான் வாழகில்லேன் என வெறுத்துரைப்பாள். ஆதரித்து அழைத்து அருளாய் அருளாய் என்று அரற்றுவள். அப்போது இறைவன் உண்மை உருக்காட்டி ஆட்கொள்வன். உருவைக்கண்ட ஆனந்தத்தால் ஆனந்தங்கண்டேன், இணையிலியைக் கண்டேன், சிவபதத்தைக் கண்டேன், பாசமறுத்தானைக் கண்டேன் என்பது முதலாகத் தான் கண்டதை வியந்துரைப்பள். இன்பச்சுடரை - மிக்க அன்பு மேவுதலை - திருவடிப்பேற்றை - ஆனந்தத்தை விரும்பினேன், அருள்க என்று பிரார்த்திப்பாள். அருளாமையாற் குழைவள். என் உயிருண்ணியாயிருக்கின்ற நீ அடியேற்கு எத்தகைய பேறு அளித்தாய் என்று ஏத்துவள். தலைவன்மேல் வைத்த பேராதரத்தால் ஆனந்தமுற்று அவர் அடியரல்லா தாரைக் காண அஞ்சுவள். உன் உருவை யன்றி யாரையும் என் உள்ளம் அறியாதென்று தம் கற்பின் மேன்மையைப் புலப்படுப்பள். அதனைக் கேட்ட தலைவன் தன்வழிவந்தானாக அவனை இறுகப் பிடித்துக் கொண்டு இனி நீ எங்கேபோவது என்று உரிமையால் வினவுவள். தலைவன் தனக்காகச் செய்த அற்புதமான நிகழ்ச்சிகளை அறிந்து ஏசறுவள். ஆனந்தம் முதிரக் கலந்திருக்கின்றோமென்ற கருத்தும் மடியத் தனித்ததாக எண்ணிப் புலம்புவள். எனக்குக் கிடைத்த இத்துணைப் பேறும் இவனைத் தலைவனாகக் கொண்டதனாலல்லவா என்று இன்புறுவள். அதனால் முன்னும் பின்னும் இல்லாத ஓர் ஆனந்தம் பிறந்து அற்புதத்தில் ஆழ்வள். தலைவன் திருவடியை முடிமேல் தாங்கித் திருவடியிலே சேர்ந்து அடியேன் தலைமிக விளக்கத்தை யடைந்தது என்று தன் தலையைப் பாராட்டுவள்.

தனக்குக் கூறிய மறைப் பொருளாகிய உரையாடலை எண்ணி ஒழியா இன்பத்தை உவகைமீதூரப் பல எண்ணங்களை எண்ணி இன்புற்றிருக்கிறபோது தலைவன் வா வா என்று அழைக்க அவனோடு ஒன்றஇருக்கின்ற இவள் உடன் வருவாரை அழைத்துக் கொண்டு யாத்திரை புறப்படுவாள் இடையூறு சிறிது உண்டாகப் படையெழப் பணிப்பள். தன் துயரம் தீர்க்கும் மருந்தாய்த் தலைவன் ஆயினமையும் தான் அவனோடு அனுபவிக்கும் அனுபவத்துக்கு ஐயமில்லை என்பதையும் உரைத்துத் தன்நிலை தலைவன் நிலையாகவே ஆயிற்று; அதனால் எனக்குள்ள அநுபவம் ஆனந்தமாலையாக வருகிறது; இத்தகைய ஆனந்தத்தை இவ்வுலகில் என்னைத் தவிரப்

பெறவல்லார் வேறுயார் அச்சோ என்று இன்பமார்ந்து இனிதிருப்பாள்.

நூலமைப்பு:

முதற்கண் நான்கு பாடல்கள் கலிவெண்பாவும், நிலை மண்டிலம், இணைக்குறள் நிலைமண்டிலம் ஆகிய அகவற் பாக்களுமாக அடிகள் பல்கி அமைந்திருக்கின்றன. திருச்சதகம், நீத்தல் விண்ணப்பம், கோயில் மூத்த திருப்பதிகம், கோயில் திருப்பதிகம், பிரார்த்தனைப் பத்து, குழைத்த பத்து, பண்டாய நான்மறை என்பன அந்தாதித் தொடையான் அமைந்துள்ளன. ஏனைய அங்ஙனமன்றித் தனிப்பாடல்களின் தொகுதியாகக் கோக்கப் பெற்றன. சில பதிகம் என்றும் சில பத்தென்றும் பெய ரமைந்துள்ளன. இவற்றின் வேறுபாடுகள் அறியக்கூட வில்லை. அச்சோப் பதிக மென்பது அச்சோப் பத்தென்றும், திருப்பாண்டிப் பதிகமென்பது திருப்பாண்டி விருத்தமென்றும், கோயிற் பதிக மென்பது கோயிற் பத்தென்றும் அழைக்கப் படுகின்றன. திருவெண்பாவையும் பண்டாய நான்மறையையும் சேர்த்து ஒரு பகுதியாகத் திருவாதவூரர் புராணம் வழங்குகிறது. மற்றும் 'வெண்பா நாலேழ்' என இருபத்தெட்டு இருந்ததாகக் கூறுகிறது. திருவாசகத்துள் வெண்பாவால் வரும் பகுதிகள் திருத்தசாங்கமும், திருவெண்பாவும், பண்டாய நான்மறையும் ஆம். இவை மூன்றுமே சேர இருபத்தெட்டு வெண்பாக்கள் உள்ளன. ஆனால் தசாங்கத்தைத் தனியே கூறி மீட்டும் இருபத் தெட்டு வெண்பாக் கூறுவதால் திருவெண்பா பதினொன்றும், பண்டாய நான்மறை ஏழும் போகப் பாக்கி பத்து வெண்பாக்கள் இருந்து மறைந்திருக்கலாமோ என்று எண்ண இடமுண்டு.

திருவாசகப் பதிகங்களின் அடைவுமுறை மாறாத வண்ணம் திருப்பதிகங்களின் பெயருந் தொகையும் என்ற தலைப்பில் எண்சீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம் மூன்றும், வெண்பா வந்தாதியாகப் பத்துப் பாடல்களும் பெருந்தொகை முதலிய தொகைநூல்களிற் காணப்பெறுகின்றன. அவை இந்த முறையைக் கோத்து நினைவுக்குக் கூறப்பட்டனவேயன்றிக் காரணம் கூறுவனவல்ல. அவற்றைச் செய்தார் பெயரும் அறியக்கூடவில்லை.

பழமொழிகள்:

பெரியோர்கள், நுண்ணிய தெள்ளிய திருவுள்ளக் கிடக் கைகளை உலகியலிலே எல்லார் வாயிலும் வழங்குகின்ற பழமொழிகள் வாயிலாக வைத்து விளக்குவார்கள். அவற்றை அப்படியே எடுத்தாளுவதுமுண்டு. செய்யுள் நடைக்கேற்பச்

சொற்களை மாற்றியமைத்து ஆளுவதுமுண்டு. மிகவுயர்ந்த கருத்துக்களை எளிய பழமொழிகளின் வாயிலாகப் பெரியோர்கள் விளக்குவது இயல்பு. அம் முறையில் திருவாசகத்திலும் பல பழமொழிகள் வந்துள்ளன.

குருட்டுக் காளை ஊர்சுற்றியது போல், முதலையும் மூர்க்கனும் கொண்டது விடா, ஊராமிலைக்கக் குருட்டா மிலைத்தது போல, குழந்தை கையில் பொற்கிண்ணம், ஆற்றங்கரை மரமும் அரசறிய வாழ்ந்த வாழ்வும், விளக்கில் விழுந்த விட்டிற்பூச்சி, இருதலைக் கொள்ளி எறும்பு, கடல் தண்ணீரை நாய் நக்கியதுபோல, வெள்ளத்தில் நாவற்றி யதுபோல, நீர்வறள மீன் துவண்டதுபோல, மத்துறு தயிர்போல, மூங்கிற் புதரில் தீப்போல, பலாப்பழத்தில் ஈ மொய்த்தாற்போல, இரைதேர் கொக்குப்போல, ஆள்வாரிலி மாடுபோல, பாவாடு குழல்போல், தாம் வளர்த்த நச்சு மர மாயினும் கொல்ல மாட்டார்கள், கல்லைப் பிசைந்து கனியாக்கல், காலமெல்லாம் பாழுக்கிறைத்தல், கல்லில் நார் உரித்தாற்போல, அடிஅகலா நிழல்போல, உன்கையிற் பிள்ளை உனக்கே அடைக்கலம், நெய்க்குடத்தை எறும்பு மொய்த்தாற் போல, எறும்பிடை யகப்பட்ட நாக்குப்பூச்சி போல, கொழுகொம்பில்லாக் கொடிபோல, நாய்மேல் தவிசிட்டாற் போல, கரையில்லா வெள்ளம்போல, நாய்க்குப் பொற்ற விசிட்டாற்போல நாயைக் குளிப்பாட்டி நடுவீட்டில் வைத்தாற்போல, நாயைப் பல்லக்கில் வைத்தாற்போல முதலான பழமொழிகள் இடமிடங்கள் தோறும் விளங்கிக் கருத்துக்களின் உயர்வையும் தெளிவையும் ஆழத்தையும் காட்டுகின்றன.

புராண வரலாறு:

வரலாறுகள் நமக்குப் பழைமையையுணர்த்தி உணர்ச்சி வேகத்தைத் தட்டி எழுப்புங் கருவிகளாம். புராண வரலாறுகள் இறைவன் நமக்குச் செய்த பேருபகாரத்தைப் பழைய நிகழ்ச்சிகள் மூலம் நினைவூட்டுவன. நன்றியை மிகுவிப்பன. நாம் அவரை மறக்காமலிருக்க நல்லுபாயம் கற்பிப்பன. அவற்றை எடுத்தாளுதலாலேயே தோத்திரப் பாடல்கள் அன்புக் கருவூலங்கள் ஆகின்றன.

அடியார்கள், தம் மனம் இறைவனுடைய எந்த அருட் செயலில் மிகத் தோய்ந்திருக்கின்றதோ அதனையே பலகாற் பேசுவார்கள். அன்பு வெள்ளத்தைப் படிப்பவர்களுடைய பள்ள மனத்திற் பாயச் செய்வார்கள்.

இந்த நிலையில் முன்னிற்பவர் நம் வாதவூர் அண்ணல். திருவாசகத்துள் இடமறிந்து புராண வரலாறுகளைப் பொருந்தவைக்கின்றார்கள். ஒரு வரலாற்றையே பலகாற் பேசினும் புதிய கருத்து மனத்தைப் பிணித்திருக்கின்றது. உதாரணமாக, இறைவன், திருமாலும் அயனும் அறிய முடியாத வண்ணம் அண்ணாமலையாய் வளர்ந்தருளி, அவர்களது அறியாமையைப் போக்கி ஆட்கொண்டார் என்பது புராண வரலாறு. இதனை நாற்பதுக்கு மேற்பட்ட இடங்களில் அமைத்துள்ளார். ஆனாலும் ஒவ்வோர் இடத்திலும் ஒவ்வொரு புதுமை. கீர்த்தித் திருவகவலில் 'அரியொடு பிரமற் களவறி யாதவன்' என்றார்கள். தந்தையும் தனயனும் அளந்தறிய முடியாத தன்மையன் எம்மிறை என்பதனையுணர்த்தினர்.

அடுத்த திருவண்டப்பகுதியில் இதே கருத்தை அமைத்துப் 'பிரமன் மால் காணாப் பெரியோன்' என்கின்றார். காணுதற்குக் கண் கூர்மை வேண்டும். எந்தத் திசையிலிருந்தாலும் ஒருசேரப் பார்க்கும் வன்மை வேண்டும். ஆதலால் அந்த இரண்டையுமே இளமையாற் பெற்ற பிரமனை முற்கூறி, அவ்விரண்டாலும் சிறிது குறைந்துள்ள மூத்த அவன் தந்தையான திருமாலைப் பிற்கூறி அவ்விருவருங் காண முடியாதவன் என்றார். காண முடியாமைக்கு இறைவன் அணுவிற்கு அணுவாயிருக்குந் தன்மை காரணமன்று. அவன் பெரியவற்றிற்கும் பெரியவனாக இருக்கின்றான்; அங்ஙனமிருந்தும் காணாமை அவர்கள் ஒளிக்குறைவேயென்பார் 'பிரமன் மால்காணாப் பெரியோன்' என்கின்றார். பின்னர், 'மால் அறியா நான் முகனுங் காணா மலை' என்ற பகுதியால் இறைவன் மாலறியா மலை, நான்முகனுங் காணாமலை என்கிறார். இதனால் மால் பிரமனைக்காட்டிலும் சிவபூசை செய்து சிவாநுபவ வாயிலை அடைந்தவன். ஆனால் அவனாலறியப் பெறாத மலை போன்றவன் இறைவன். நான்முகன் நாற்றிசைகளிலும் முகம் உடையவன். மலை எங்கு நின்றாலும் தோன்றுமியல்பினது. அதனை இவன் காண மாட்டான் ஏன்? அறிவொளியோடு கண்ணொளியும் இல்லாதவன் என்பதனைக் காட்டியருளுகின்றார். திருவம்மானை முழுவதிலுமே இத்தகைய சிறந்த நயங்கள் பல தோன்றப் பலவிடங்களில் இவ்வரலாறே தொடர்ந்து வருகின்றது. நஞ்செயலற்று நாமற்றபின் நாடவேண்டிய இறைவனடியைத் தோண்டிக் காண முற்பட்ட திருமால் தோல்வியுற்றான் என்ற நயத்தையுள்ளடக்கித் 'திருமாலும் பன்றியாய்ச் சென்றிடந்துங் காண்பரிய' என்கின்றார்.

திருமால், திருவீழிமிழலையில் கண் மலர்கொண்டு அருச்சித்துச் சக்கராயுதம்பெற்ற வரலாற்றையும், சலந்த ராசுரனை வென்ற வீரட்டச்செயலையும், திருச்சாழலிலும், திருத்தோணோக்கத்திலும் அமைத்து அருளுகின்றார். இதில், திருச்சாழல் சிவபெருமானுடைய முழுமுதற் றன்மையை வெளிப்படுத்தப் பாடப்பெற்றது. ஊமையின் வாயிலாக வந்த விடைகளைத் தொகுத்து அமைக்கப் பெற்றது. அந்த இடத்தில் நாராயணன் பூசித்துச் சக்கரம் பெற்ற வரலாற்றையமைப்பது எவ்வளவு பொருத்தமானது.

அங்ஙனமே தோணோக்கமாடும்போதும் தக்க யாகத்து வீரச்செயல்கள் பலவும் விளங்குகின்றன. திருவுந்தியாரிலும் இந்திரன் குயிலாகித் தப்பியோடியது, பகன் கண்ணைத் தோண்டியது, தக்கனுக்குத் தலையகன்றது முதலாகிய நிகழ்ச்சிகள் குறிக்கப் பெற்றுள்ளன.

திருத்தில்லையில் இறைவன் பதஞ்சலிக்காக நடனஞ் செய்த வரலாறு கீர்த்தித்திருவகவலிலும், திருச்சாழலிலும் பூவல்லி தோணோக்கம் முதலியவற்றிலும் பேசப்பெற்றுள்ளன. இவையன்றி முப்புரம் எரித்தது, யானைத் தோல் போர்த்தது, மன்மதனை எரித்தது முதலிய வீரச் செயல்களும் குறிக்கப் பெற்றுள்ளன.

திருவிளையாடற் புராண வரலாறுகளில் நரிபரியாக்கியது, வாதவூரடிகட்கு உபதேசித்தது, பிட்டுக்கு மண் சுமந்தது, அட்டமாசித்தி உபதேசித்தது, மெய்க்காட்டிட்டது, விருத்தகுமார பாலரானது, வெள்ளானை சாபந் தீர்த்தது, பன்றிக் குட்டிக்குப் பாலருத்தியது. கரிக்குருவிக்குபதேசித்தது, தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்தது, சோழனை மடுவில் வீட்டியது, இரசவாதஞ் செய்தது, வலைவீசியது, வளையல் விற்றது முதலியன விளக்கப்பெற்றுள்ளன.

பெரியபுராணத்தில் கூறப்படும் கண்ணப்பர் வரலாறும் சண்டேசுர நாயனார் வரலாறும் திருத்தோணோக்கத்திற் பேசப்படுகின்றன. இறைவன் அர்ச்சுனனுக்காக வேட்டுவ வுருவந் தாங்கிய வரலாறு பண்டாய நான்மறையிலும், சந்திரன் சாபத்தைத் தடுத்துச் சடையிலணிந்த வரலாறு திருப்பொற் சுண்ணத்திலும், இராவணன் கைலையைத் தூக்க நெரித்த வரலாறும், பிரமன் சிரங்கொய்த வரலாறும், உபமன்னிய முனிவர்க்குப் பாற்கடல் அளித்த வரலாறும் திருவுந்தியாரிலும் பேசப்படுகின்றன.

இவர்களால் மிகுதியும் எடுத்து ஆளப்படுவது பிரமன் மாலறியாமையும் தக்கன் மகமழித்த வரலாறுமேயாம். அருட்பத்தில் அம்மையார் வளைத்தழும்பினைப் பெற்றுத் திருத்தோள் விளங்குவதை எடுத்துப் பேசுகின்றார். புலி முலை புல்வாய்க்கருளியதும், இறைவன் பிக்ஷாடனத் திருக் கோலங்கொண்டதும் ஆகிய வரலாறுகள் ஆங்காங்குக் குறிப்பிடப்படுகின்றன.

தலக் குறிப்புக்கள்:

ஆசிரியர் யாத்திரை செய்த தலங்கள் எல்லாவற்றையும் அவர்கள் குறித்துள்ள தலங்களின் பெயர்களிலிருந்து அறியலாம். இந்நூலுள் கோகழி, கல்லாடம், தில்லை, சிவபுரம், நந்தம்பாடி, வேலம் புத்தூர், சாந்தம் புத்தூர், மதுரை, உத்தர கோச மங்கை, பூவணம், வாதவூர், வெண்காடு, பட்டமங்கை, ஓரியூர், பாண்டூர், தேவூர், திருவாரூர், திருவிடை மருதூர், காஞ்சிபுரம், திருவாஞ்சியம், கடம்பூர், திருஈங்கோய்மலை, திருவையாறு, திருத்துருத்தி, திருப்பனையூர், திருக்கழுமலம் (சீகாழி), திருக்கழுக்குன்றம், திருப்புறம்பயம், திருக்குற்றாலம், சந்திரதீபம், திருக்கயிலை, திருவண்ணாமலை, திருப்பராய்த் துறை, திரிசிராப்பள்ளி, திருப்பழனம், மகேந்திரமலை என்ற தலப் பெயர்கள் குறிப்பிடப்படுகின்றன.

அவற்றுள் கோகழி என்பது திருப்பெருந்துறையைக் குறிப்பதாகும் என்று பல உரையாசிரியர்கள் கூறுகிறார்கள். திருவாவடுதுறை என்பாரும் உளர். தில்லை முதலிய தலங்கள் பல்வேறு பெயர்களாலும் அழைக்கப்படுகின்றன. சந்திரதீபம் என்பது ஒரு தீவா அல்லது ஊரா என்பது ஆராயத்தக்கது.

தெய்வங்கள்:

இந்நூலுள் அம்மை, கந்தன், திருமால், பிரமன், உருத்திரன், வீரபத்திரன், இந்திரன் முதலிய தெய்வப் பெயர்களும்; தக்கன், பகன், சந்திரன், மன்மதன் முதலிய தேவர்களின் பெயர்களும், பரமனுடைய அருளையும், வீரத்தையும் விளக்கும் முறையால் பல இடங்களில் சேர்க்கப் பெற்றுள்ளன.

அம்மையார் சற்றேறக்குறைய நாற்பத்தேழு இடங்களில் பேசப்படுகின்றார். அம்மையினுடைய பல்வேறு நிகழ்ச்சிகள் அணிசெய்து நிற்கின்றன. 'இமவான் மகள்' 'மலைமகள்' 'பார்ப்பதி' என்ற குறிப்புக்கள் மலையரசனுக்கு மகளான வரலாற்றை அறிவிப்பன. ஏனைய அம்மையின் குழற்சிறப்பையும்,

அணிச்சிறப்பையும், கண்ணழகு இடையழகு நடையழகு தோளழகு முதலியவற்றின் சிறப்பையும் எடுத்து விளக்குவன.

திருச்சாழலில் 'மலையரையன் பொற்பாவை', 'வாணுத லாள் பெண்திரு' என்று அம்மை பேசப்படுகிறார். இறைவன் மணஞ் செய்து கொண்டதை அறிவிக்குமிடமாதலின் முதற்கண் அரசகன்னி என்றும், அடுத்து நெற்றி அழகுடையவள் என்றும் பேசிப் பின் பெண்களுக்கெல்லாம் செல்வம் அம்மையே என்பார். 'பெண்திரு' என்கின்றார்.

திருப்பாண்டிப்பதிகத்தில் அம்மையைப் பெருந்தேவி என்பது மிக அழகிய பகுதி. இவ்வாறே 'மாது நல்லாள்' என்று திருவார்த்தையில் அழைக்கின்றார். இச்சொல்லமைதிகள் முன்னுள்ள பொருட்டொடர்களுக்கு ஏற்ப, நலமும் நயமும் பயந்து நிற்கின்றன.

அம்மை பெருங்கருணைப் பிராட்டியாக இறைவன் இயற்றும் ஐந்தொழிலுக்கு உபகாரியாக இருந்தும், பெண்மைக்கு ஏற்ற விளையாட்டு நலமும் உடையவர் என்பதனை 'பந்தணைவிரலி' என்ற பகுதி காட்டுகிறது. எத்திறம் நின்றான் ஈசன் அத்திறம் நிற்பவளாயிருந்தும் 'உலக மாதர்களுக்கு உணர்வு பெருக வேண்டும்' என்ற திருவுள்ளக் குறிப்பால் பேதைபோல இருக்கின்றார் என்ற கருத்தை விளக்கும் 'ஏழை' என்ற பகுதி இனிப்பு ஊட்டுவனவற்றுள் ஒன்று. 'பழுதில் தொல்புகழாள்' என்பதும் அங்ஙனமே.

முருகனின் புகழ் நேரே கூறப்படாவிட்டாலும் நல் வேலன் தாதை (197) குமரன் தாதை (310) என இறைவனைக் குறிக்கும் முறையில் குறிப்பிடப்படுகின்றன.

திருமால் ஆழியான், நாரணன், கன்றால் விள வெறிந்தவன், பொருகடற் கிடந்தான், வளைக்கை யான், கருடக் கொடியோன், கருமால், நீண்டமால் என்ற பெயர்களால் அழைக்கப்பெறு கிறார். இறைவனடியைத் தேடித்திரிந்த வரலாறும், தனது கண் மலரைச் சாத்திச் சக்கரம் பெற்ற வரலாறும், பல இடங்களிற் கூறப்படுகின்றன.

பிரமன் 'முழுதுலகங்கண்டான்' எனப் பேசப்படுகின்றான். பிரமனின் படைப்புத் தொழிலுக்கு உறுதுணையாயிருந்தது வேதம் என்பதனை மறையோன், மாமறையோன் என்ற பிரயோகங்கள் நன்கு விளக்குகின்றன. நான்முகன், பூவேறு கோன், போதுசேரயன், அல்லிக்கமலத்து அயன், கமல

நான்முகன் என்ற பெயர்கள் பல இடங்களில் விளங்குகின்றன. அன்னமாய் முடி தேடிய வரலாறும், சிரங்கிள்ளப்பெற்ற வரலாறும் பேசப்படுகின்றன.

இந்திரன் புரந்தரன் என்றும், அமரர்கோன் என்றும் அழைக்கப் பெறுகின்றான். தக்கயாகத்து அவியுண்ணச் சென்ற அடாத செயலுக்காக வீரபத்திரக் கடவுளால் தோள் நெரிக்கப்பெற்றதும், குயிலாக உருமாறி ஓடி ஒளிந்ததுமாகிய நிகழ்ச்சிகள் குறிக்கப்பெறுகின்றன. கற்பக விருக்ஷம் (197) திருப்பொற்சுண்ணத்தில் குறிக்கப்பெறுகின்றது.

மன்மதன் வேனில்வேள் என்றும், அநங்கன் என்றும் பேசப்பெறுகின்றான். திருச்சாழலில் 'அநங்கனை வயனங்கள் மாயா வடுச்செய்தான்' என்றருளுகின்றார். இறைவன் செய்தற்கருஞ்செயலைச் செய்பவன் என்பதை மன்மதன் உருவிலியாயிருந்தும் அவனுக்கு அழியாத வடுவை ஆக்கினார் என்றும், இறைவன் இருமங்கையர்களுக்கு நாயகராக இருந்தும் காமனைக் கண்ணழலால் எரித்த அருமைப் பாட்டில் வியப்புத் தோன்ற "ஏலவார் குழலிமாரிருவர் தங்கள் நாயகனே காமன் உடல் தழலெழ விழித்த செங்கணாயகன்" என்றும் கூறுவது இடத்திற்கு ஏற்ப அநங்கன் பெயரை ஆண்டிருக்கும் அருமைப்பாட்டை விளக்குகின்றது.

வீரபத்திரர் திருப்பூவல்லியில் வீரபத்திரர் பூதப் படையையுடையவர் என்றும், தக்கன் அருக்கன் எச்சன் முதலியோர்களைப் புண்படுத்தி மடியச் செய்தார் என்றும் கூறப் பெற்றுள்ளன.

உவமை நலம்:

கவிகளின் கருத்துக்களைப் படிப்பாரும் கேட்பாருமாகிய பிறர் கருத்தில் பதிவிக்கும் கருவியே உவமைகள். கருத்தைத் தெள்ளத் தெளிய எடுத்து விளக்கும் சிந்தனையின் தெளிவே உவமைகள். இதனாலேயே அணியியலார் எல்லா அணிகளுக்கும் தாயாக இதனை ஏற்றுக் கொண்டனர். தருக்கநூலார் இதன் இன்றியமையாமையைக் கருதி அளவைகளுள் ஒன்றாகவும் ஆண்டனர். எழுத்திலக்கண வாசிரியர்கள் ஆகுபெயர்களுள் ஒன்றாகவும் தொகை நிலைத் தொடரில் ஒன்றாகவுமாண்டார்கள். இதனால் புலவன் கருத்து உவமை ஏணியின் வாயிலாகவே பிறருடைய உள்ளமலையை ஏறுகின்றதென்பது உறுதி. அதிலும் ஆன்ம அறிவிற்கு அப்பாற்பட்ட சிவபோக நுகர்ச்சியைத் தெரிவிக்க

உவமையைத்தான் ஊன்றுகோலாகக் கொள்ள இயலும். நம் மணிவாசகப் பெருந்தகை அங்ஙனமே இடத்திற்கும், கூறும் பொருளுக்கும் ஏற்ப அழகிய உவமைகளை ஆழ்ந்த கருத்தைத் தெளிவிக்கு முறையில் தெரிவித்திருக்கின்றார். அவற்றை ஒவ்வொன்றாகச் சுவைப்பது முடியாதாகலின் ஒன்றிரண்டைச் சுவைத்து ஏனையவற்றைத் தொகுத்துக் கூறிவிடுவோம்.

அரி பிரமாதிகட்கும் அரியவனாகிய இறைவன் ஒளி செய் மானுடமாகி எழுந்தருளி யாட்கொண்டான்; அங்ஙனம் ஆட்கொண்டபின் அவனரியன் என்பதை அடியேன் அறிந்திலேனென்ற கருத்தை விளக்கவந்த மணிவாசகப் பெருந்தகைக்குக் குழந்தையின் செயல் ஒன்று உவமையாயிற்று. ஒரு குழந்தை விலைமதிக்க முடியாத பொற்கிண்ணம் ஒன்றைக் கையில் எடுத்தது. அதன் மதிப்பை - அருமையை அது அறியுமா? அடித்தது; கடித்தது; மோதிற்று; வீசிற்று; நசுக்கிற்று; அதுபோலவே தேவரீர் பெருமையுணராது மயங்கினேன் என்ற கருத்தையமைத்து "மழக்கையிலங்கு பொற்கிண்ணம் என்றலால் அரியை யென்றுனைக் கருதுகின்றிலேன்" என்றருளுகின்றார்கள்.

மற்றோரிடத்து, 'என் ஆன்மாவிற்குக் கருவாகியிருப்பவர் கடவுள். என் முயற்சிகள் யாவும் அவரைக் காணவே. அங்ஙனமிருந்தும் யான் கண்டிலேன்' என்றருளுகின்றவர்கள் "இருகையானையை ஒத்து என்னுள்ளக் கருவை யான் கண்டிலேன்" என்கின்றார்கள்.

"இருகையானை ஒத்து" என்ற உவமை எல்லாரையும் மயக்கி நிற்கின்றது. சிந்தனா சக்தியைத் தட்டி எழுப்பி நிற்கிறது. ஒருவர் கூறிய நலத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்த கருத்தைத் தேட ஒவ்வொருவரையும் உந்துகிறது. அதனால் ஒருவர் 'ஒரு கையால் உண்டு போதாமையால் இரு கையாலும் உண்டு உடலை வளர்க்கின்ற யானைபோல உயிர்க்கருவை உணராதிருந்தேன்' என்கின்றார். ஒருவர் 'கையும் மூக்குமாகிய ஞானேந்திரியங்களில் ஒன்றாகியும் - கன்மேந்திரியங்களில் ஒன்றாகியும் இருக்கிற கையையுடைய யானையைப்போல எல்லாவிதமான இந்திரியங் களையும் கரணங்களையும் பெற்றும் கருவைக் கண்டிலேன்' என்கின்றார். மற்றொருவர் 'ஸ்பரிச உணர்ச்சியும் கந்த உணர்ச்சியும் உடைய கையைப் பெற்ற யானைபோலக் கண்டிலேன்' என்கின்றார். மற்றொருவர் வடமொழி படித்தவர். 'துவிபம் என்றாற்போலக் கையால் ஒரு தரமும், அதனை வாயால் ஒரு தரமும் குடிக்கும் ஒழுக்கமுள்ள யானைபோலப் பலகால் முயன்று, உடல் பருத்ததே யன்றிப் பரமனை யறியாத ஆனைபோன்றேன்' என்கின்றார்.

கம்பர் ‘இருகையிற் கரிநிகர் எண்ணிறந்தவர்’ என்றும் ‘இருகை வேழத்திராகவன்’ என்றும் இராமபிரானைக் குறிப்பிடுகின்றார். அவர் கவிதைப் போக்கு இராமனையும், மந்திரிமார்களையும் வலியாலும், ஒளித்த துப்பாலும், நிறத்தாலும் யானைக்கு ஒப்பிட எண்ணினார் என்பதையும், அதற்கு இடையூறாக இருந்தது யானைக்கு ஒரு கையும் - இவர்கட்கு இருகையும் இருந்தமையுமே என்பதையும் காட்டி நிற்கிறது. ஆதலால் சிந்தனை பெருக்கிய கம்பர் இருகை வேழத்திராமன் என இல்பொருளுவமையாகத் தந்தார் என்பதும் விளங்குகின்றது. ஆதலால் இங்கும் அடிகளார் காணவேண்டிய உள்ளக் கருவைக் காணாது இருகை யானையை ஒத்திருந்தேன் என இல்பொருள் உவமை தந்தார் என்பது மிகப் பொருந்துவது போலும் அன்றியும் பின்னடிகளில் யானைபோல உடல் வளர்க்கத் தெரிந்து கொண்டேன். ஆனால், மகாதேவன் என்று கூறும் ஆற்றலில்லேன் என்ற கருத்தை விளக்கும் “அண்ணலே கிற்பன்” என்பதும் இக்கருத்திற்கு நயம் பயப்பதாகும். இங்ஙனம் புலவர்க்கு அறிவுநலங் காட்டும் உவமைகளை அடிகளார் அருள்வாக்கு வெளிப்படுத்தும். பொன்னூசலில் ஏறியிருந்து ஆடும் மகளிர்க்கு “அன்னத்தின் மேலேறியாடும் அணிமயில் போல்” என்ற உவமை மிக இன்பம் பயப்பதாம்.

இயற்கை நிகழ்ச்சிகள் எண்ணுவார் எண்ணத்தின் அமைதிக்கேற்ப அழகைத்தந்து அணியாகின்றன என்பர் அலங்கார சாத்திரமுடையார். அங்ஙனமே அடிகளார் காணும் உவமைகள் அன்புச் சுவையை மிகுவிப்பனவேயாக அமைந்துள்ளன. கடவுளின் தயையை அளந்து காட்ட, ‘பாலினைந் தூட்டும் தாயினும் சாலப்பரிந்து’ என்றும், ‘தாயிற்சிறந்த தயாவான தற்பரன்’ என்றும் கூறுவது அன்பை வளர்க்கும் அரிய உவமைகளாம். இங்ஙனமே உவமைகள் பலவிடங்களில் விளங்குகின்றன.

மழை பெய்தது, இந்த இயற்கை இவர்கள் கருத்துக்குப் பராசக்தியின் கருணையாகப்பட்டது. அதனால் ‘அவள் நமக்கு முன் சுரக்கும் இன்னருளே என்னப்பொழியாய்’ என்கின்றார்கள். அம்மட்டோ! மேகம் எழும்பும்போதே பராசக்தியின் திருமேனியைப் போலப் பசுமையாய் எழுந்தது. அவள் இடைபோல மின்னியது. அவள் திருவடியிற் கிடக்கும் நாதச்சிலம்புபோல் ஒலித்தது. அவள் புருவம் போல இந்திர வில்லிட்டது என்று அதன் முழுச் செயலாலும் திருவருட் சக்தியாகவே காண்கின்றார்.

உவமையோடு சிலேடை:

புலவர்க்குப் பெரும் விருந்தாக இருப்பது சிலேடை. ஒரு கல்லில் இரண்டு மாங்காய் விழுவது போலச் சொல்லொன்றே இருபொருள் தந்து இனிக்குமானால் அதனை வேண்டாம் என்பார் யார்? இத்தகைய சிலேடைக்குச் சிறந்த எடுத்துக் காட்டாகப் பாவைபராடும் பொய்கை இறைவனும் இறைவியுமாகவே காட்சியளிக்கிறது எனத் திருவெம்பாவையுள் சிலேடை வகையால் சித்தரிக்கின்றார். (167)

உருவகம்:

உவமை முறுகி வளர்ந்தால் உருவகமாகும். உவமையும் பொருளுமாக - அளவையும் அளக்கப்படும் பொருளுமாகப் பேதநிலையில் அனுபவிப்பதைக் காட்டிலும், ஒன்றுபடுத்தி அனுபவிப்பது இன்பமிகுந்த நிலை - தோய்ந்த நிலை என்பதை அறிஞர் உலகம் நன்கு அறியும். அங்ஙனமே பரமானந்தப் பெருங்கடலே முகிலாய்த் தோன்றிப் பெருந்துறை மலையில் ஏறி, நாலாபக்கமும் மின்னொளியிட்டு, அருட்டுளி வழங்கியது. வானப்பேரியாறு அருச்சனை வயலிற் பாய்ந்தது. அன்பு விளைத்த தொண்ட உழவர்கள் சிவபோகம் அறுத்து அனுபவித் தனர் என்றுருவகிக்கின்றார். இன்னும் 'அறிவொண்கதிர்வாள் உறைகழித்து ஆனந்தமாகக் கடவி எறியும் பிறப்பை எதிர்ந்தார் புரள இருநிலத்தே' என்பது எவ்வளவு சிறந்த உருவகம்.

சுவை:

அருள் வடிவாகிய சிவபெருமானை அன்புச்சுவையால் காட்டுவது திருவாசகம் என்பதை உலகம் நன்கறியும். ஆனால் அன்பு ஒன்றே சுவையாக முடியாது. ஏனைய சுவைகள் இடை இடையே இருந்தால்தான் இது சுவைக்கும். தனித்து எடுத்து இனிது துய்க்கப்பெறும். பவளமும் பச்சையும் முத்தும் முதலாயின விரவத் தொடுக்கப்பட்ட மாலையே கருத்தையுங் கண்ணையுங் கவருகின்றது. அது போல அன்புப்பொழிலாகிய இந்நூலுள் எல்லாச் சுவைகளும் அமைந்துள்ளன. ஒவ்வொரு சுவைக்கும் ஒவ்வொன்று எடுத்துக்காட்டி ஏனையவற்றை ஒரு சேரச் சுருக்கமாகத் தொகுத்து நோக்குவோம்.

நகைச்சுவை *சுவைகட்கு முதல்நிற்பது. அது எள்ளல், இளமை, பேதைமை, மடமை என்ற நான்கு காரணங்களால் விளைவது. அவற்றுள் எள்ளலாவது தன் கடமையி னீங்கினாரையும், செயல்தொடங்கி முடிக்காதாரையும்,*

தோற்றாரையும் நோக்கி இகழ்வது. இகழ்ந்த வழி நகை பிறக்கும். அங்ஙனமே மணிவாசகப் பெருந்தகை, நம்மை யடிமைகொண்ட இறைவன் கைவிட்டுக் கடமையிற்றவறினாராக அவரை, 'வெங்கரியின் உரிப்பிச்சன், தோலுடைப்பிச்சன், நஞ்சூண் பிச்சன், ஊர்ச்சுடுகாட்டுப் பிச்சன், என்னையும் ஆளுடைப் பிச்சன் என்று ஏசுவன் சிரிப்பிப்பன்' என்று எள்ளி நகைச்சுவை பட நவில்கின்றார். மற்றும், என்னைக் கைவிடின் பெரியோர்கள் இவன் யாரடியான் என்று கேட்டால் 'உத்தரகோச மங்கைக்கு அரசின் அடியான் என்றும் சிரிப்பிப்பன்' என்கிறார் மற்றோரிடத்து, குணமிலி, தேய்மதியன், மானிடன், பெரிய ஆண்டி என்று ஏளனம் செய்வேன் என்கின்றார்.

பேதைமை காரணமாக விளைந்த நகைச்சுவையாக, இடுகாட்டிற் பேயோடு ஆடிக் கதியற்றுப் பைத்தியம் பிடித்தலைவர் என விளக்குகிறார்.

இரங்கல் என்பது அவலம் எனவும், அழுகை எனவும் வழங்கப்பெறும். இச்சுவையைப் பல இடங்களில் அடிகள் அமைத்துக் களிகிறார். கோயில் மூத்த திருப்பதிகத்துள் 'அடியேனை முன்னின்று ஆட்கொண்டாய்; அடியேனும் அங்ஙனமே தேவரீர் அருள்வழி நின்று முயல்கிறேன்; அங்ஙனமிருந்தும் கைவிட்டீர்; இந்நிலையில் என்னைப் பார்த்துப் பெருமக்கள் இவன் யார் என்று தேவரீரை வினாவின் தேவரீர் என்செய்யக்கூடும்' என்று இரங்குகிறார். இது பிற்பட்டொழிந்தேன் என இழவு என்னும் அவலக் குறிப்பாய் நிற்பதை யுணர்த்தியவாறு.

இளிவரல் என்பது இழிபு. இது மூப்பு முதலிய நிலைக்களனாகத் தோன்றுவது. அவற்றுள், இறைவன் தன்னை விட்டமையால் 'உடல் துணிபட அறுக்கிலேன்; தீப்புக்கு ஆர்கிலேன்; திருவருள் வகையறியேன்; பொறுக்கிலேன் உடல்' எனத் தம் நிலையை இழித்துக் கூறுவதால் இப்பகுதி வீரம் பற்றி விளைந்த இளிவரலாயிற்று.

மருட்கையாவது வியப்பு. அது புதுமை முதலிய நிலைக்களனாகத் தோன்றுவது. அவற்றுள் இந்நூலிற் கண்ட அதிசயப்பத்து, அற்புதப்பத்து முதலியன இச் சுவையினது பலநிலைக் களன்களுக்கு எடுத்துக்காட்டாக அமைந்துள்ளன.

அச்சம் என்பது பயம். அணங்கு முதலிய பிறிது பொருள் காரணமாகத் தன்கண் தோன்றுவது. அச்சப் பத்துள், சிவத்தைக் கற்காத வரையும், பிற தெய்வத்தை யருவருக்காத வரையும்

சிவத்திடத் தன்பிலாதவரையும் உள்ளம் நெகாத வரையும், நீறணியகில்லாதவரையும் காணின் அடிகளார்க்கு வருத்துந் தெய்வத்தையும் விலங்கையும் கண்டாற் போன்ற உணர்ச்சிமிகும். அதனால் அவர்களைக் காணின் மிக அஞ்சுவதாக அறிவிக்கின்றார்கள். இதற்கென்றே இயன்ற பகுதி அச்சப் பத்தாகும்.

பெருமிதம் என்பது வீரம். அதாவது எல்லாரோடும் ஒப்பநில்லாது பேரெல்லையாக நிற்பது. இது கல்வி முதலிய நான்கு நிலைக்களனாகத் தோன்றும், கல்வியாவது தவமுதலாகிய விச்சை யென்பர் பேராசியர். நமது வாதவூர் வள்ளல் பிடித்த பத்தில் இறைவனை நோக்கி "சிக்கெனப் பிடித்தேன் எங்கெழுந்தருளுவதினியே?' என்று வினவியருளு கின்றார். ஓர் ஆண்டானைப் பார்த்து அடிமை வினவலாமா? தன் கடமையாகிய தவத்திற்றவறாத் தன்மை தம்மிடம் இருப்பதால் இங்ஙனம் வினவுகின்றார்கள். ஆதலால் தவமாகிய கல்வி பற்றிய பெருமிதமாகும் இந்தப் பாடல். 'பெற்றதார் பெறுகிற்பார்' என்பதும், 'ஆர்பெறுவார் அச்சோவே' என்பதும் இத்தகைய வீரமே.

வெகுளிச்சுவை அன்புள்ளத்து அங்குரியாது அல்லவா? ஆதலால் தம் மாட்டு எழுந்த வெகுளியைத் திருவாசகத்துள் காண்டல் அரிது. ஆனால் இறைவனிடத்து (மறக்கருணை காட்டியதாக) வெகுளி தோன்றியதாகச் 'சிரமொன்றறத்தன் திருப்புருவ நெரித்தருளி" என்றும், "வளைந்தது வில்லு விளைந்தது பூசல் உளைந்தன முப்புரம்" என்றும் பல இடங்களில் வெகுளிச்சுவையின் குறிப்பும் விறலும் பேசப்படுகின்றன.

உவகைச்சுவை செல்வம் அறிவு முதலிய நான்கினையும் நிலைக்களனாகக் கொண்டது என்பது இலக்கணம். செல்வம் பொருட்செல்வமும், அருட்செல்வமுமென இரண்டாகும். அடிகள் அருட்செல்வம் பெற்ற மகிழ்ச்சியால், 'தேனா யின்னமுதமுமாய்த் தித்திக்கும் சிவபெருமான்' 'சிவன் கருணைத் தேன்பருகி' 'அம்மையெனக்கருளியவாறு' 'தன்கழலே சேரும் வண்ணம் ஆதியெனக்கருளியவாறு' எனத் தம்மனுபவத்தைக் கூறுமுறையால் தம் மனத்தெழுந்த அனுபவத்திறத்தை - அதன் விளைவாகிய உவகைச்சுவையைக் காட்டுகின்றார்.

சமநிலை யல்லது சாந்தத்தை 'நன்றேசெய்வாய் பிழை செய்வாய் நானோ இதற்கு நாயகமே' 'வினையேன்

தொகுதிபொறுத் தென்னை யாண்டுகொள், 'அவன்றன் குறிப்பே குறிக்கொண்டு போமாறமைமின் விடுமின் வெகுளி வேட்கை மிகவோர் காலமினியில்லை' என்பன போன்ற பல பகுதிகள் ஆன்மாவின் முனைப்பையடக்கி அமைதியை வழங்குவன.

கற்பனை:

கவிதைக் கிணற்றின் வற்றா ஊற்று கற்பனை. இக்கற் பனைகள் அன்புகனிந்த உள்ளத்தில்தான் அன்புக்குரியவனை அநுபவிக்கும்போது எழும்பும். அங்ஙனமே அடிகளார் திருவுள்ளம் ஆண்டவன் திருமுடியிற் கிடக்கும் கபாலத்தையும், அரவையும் மதியையும் கண்டு ஒரு கற்பனை செய்கிறது. எங்ஙனம்? கபாலப் பொந்துகளில் குடியிருக்கும் பாம்புகள் படத்தை விரித்துச் சுருக்கிக் கொள்கின்றன. இதைப் பார்த்த இளமதி அஞ்சிக் கங்கையிற் குதித்து ஒளிக்கின்றான் என்கிறார். முடிக்கங்கையில் இருக்கும் பிறைமதி கங்கையாற்றில் ஓடும் மரக்கலம் போல இருக்கிறது என்கின்றார்கள். இங்ஙனம் கற்பனைச் சித்திரங்கள் பல இந்நூலில் மிளிர்கின்றன.

அரும்பிரயோகங்கள்:

இவர்கள் வாக்கிற் சில அரிய பிரயோகங்கள் அழகு செய்து நிற்கின்றன. அவை நரிப்பு, சிறவு, பிறவி, இறவி, வினைக்கேடன், குமண்டை, அனுகுலம், பைதல், குதுகுதுப்பு, விதுவிதுப்பு, உவலைச் சமயங்கள், சவலை, பப்பு என்பனவாம்.

உலக வழக்கில் மெனக்கேடு, மெனக்கட்டவன் என்ற வழக்குக் காணப்படுகிறது. அதனை ஆராய்ந்த சில பத்திரிகைகளில்கூட மனக்கேடு என்பதே இதன் உண்மை யுருவமென்றும், முன்னக்கேடு (உற்பாதம்) என்றும் திருத்தி எழுதின. நம் அடிகளார் அதன் உண்மையுருவம் வினைக்கேடு என்பர். அங்ஙனமே அருவெறுப்பா, அருவிருப்பா, அருவருப்பா என்பது ஆய்வில் இருப்பது ஒன்று. அதன் உருவத்தை எதுகையில் வைத்தே அடிகளார் அருவருப்பு என முத்திரித்து மொழிகின்றார்கள்.

உலக வழக்கிலுள்ள சில பிரயோகங்கள்:

எட்டும் இரண்டும் தெரியாதவன் என்பன போன்றனவும், அதெந்து, குப்பாயம், அச்சன், அச்சோ முதலிய திசைச் சொற்களும் இதன்கண் இடம்பெற்றுள்ளன. இதனால் அடிகளார் யாத்திரை தமிழ்நாட்டளவில் அன்றிப் பிற நாடுகளிலும் இருந்தமை புலனாகும்.

அஞ்செழுத்தின் பெருமை:

திருவாசகமே அஞ்செழுத்துப் பெருமைகூற எழுந்த நூல் என்னத் தடையில்லை. ஏன்? தொடங்கும்போதே "நமச்சிவாய வாழ்க" எனத் தொடங்குகிறது. பின்னர் 'போற்றியோ நமச்சிவாய' எனப் பாராட்டுகிறது. பின்னர், 'எண்ணிலேன் திருநாமம் அஞ்செழுத்தும் என் ஏழைமை யதனாலே' என்றும், 'இயல்பொடஞ்செழுத்தோதி' என்றும் இரங்குகிறது. அம்மட்டோ! 'நானேயோ தவஞ்செய்தேன் சிவாயநம எனப் பெற்றேன்' என அநுபவ முதிர்ச்சிக்கண் சூக்கும பஞ்சாட் சரத்தை வியக்கின்றது. இன்னும் மந்திரத்தை மறைவாகவும் சொல்லி நம்மை யுய்ய வைக்கிறது. 'உடையாளுன்றன் நடுவிருக்கும்' என்ற திருப்பாடலில், சிவயசிவ என ஆன்ம எழுத்தை இருமருங்கும் சிவசக்திகள் பாதுகாத்து நிற்க இருக்கும் முக்தி பஞ்சாக்கரம் மொழியப்படுகிறது. மற்றும் அதற்கு அடுத்த பாடலில் "முன்னின்றாண்டாய்" எனச் சிவமுத லாகி நிற்க, 'எனை' யென்பதால் ஆன்மாவாகிய யகரம் அதனையடுத்து நிற்க, 'பின்னின்றேவல் செய்கின்றேன்' என நம இறுதியாக அனைத்தும் சேர்ந்து 'சிவயநம' என ஐந்தெழுத்து நிற்றற்குப் பொருளும் கூறிக்காட்டுகின்றார்கள். இங்ஙனம் எடுத்த எடுத்த இடங்கள்தோறும் ஐந்தெழுத்தின் பொருளும் அமைதியுமே காட்டிச் செல்கின்றனர்.

அடிகளார் காலத்துச் சமயநிலை:

பலவேறு சமயச்சூழல் அடிகளார் காலத்தும் இருந்தன என்பதைக் காட்டும் சான்றுகள் பலவுள்ளன. அறுவகைச் சமயத்து அறுவகை யோர்க்கும், வீடுபேறாய் நின்ற விண்ணோர் பகுதி' "இருமுச் சமயத்தொருபேய்த் தேரினை" என்பன கொள்கையால் வேறுபட்ட அறுவகைச் சமயங்கள் இருந்தன என்பதும், அவற்றில் சிக்கிய மக்கள் உண்மை காண மாட்டாது கானல் நீரைக் கருதிச்சென்ற மானினங்கள் போல மருண்டனர் என்பதுமாகிய தன்மைகள் உணர்த்தப்படுகின்றன. போற்றித் திருவகவலில் நாத்திகர், விரதமே பரமாகக்கொண்ட வேதியர்களாகிய கன்மப்பிரமவாதிகள், மாயாவாதிகள், உலகாயதர் முதலியோரும், தோணோக்கத்தில் புத்தர் முதலியோரும் குறிக்கப் பெறுகின்றனர். இவற்றினுடைய அடை மொழியையும் உவமையையும் கொண்டு அம்மதங்களின் இயல்புகள் விளங்குவதை யறியலாம். ஆனால் ஒன்று; அடிகளார் புத்தர்களைக் குறிப்பதுபோலச் சமணரைக்

குறிக்காமலிருப்பது கால ஆராய்ச்சி செய்வார்க்கு ஒருசிறிது துணையாகக் கூடும்.

அடிகளார் காலத்துச் சைவநிலை:

சைவத்திலும், மக்கள் உண்மையறிவிற் கருத்தின்றி, உடலைப் பற்றியதான சாதி முதலியவற்றில் அழுத்தமான பற்றுடையவர்களாயிருத்தலைக் கண்ட அடிகளார் மனம் நொந்து ஞானத்திற்கு இவை இடையூறாயிற்றே, மக்கள் செய்வனவிட்டுத் தவிர்வனவற்றைத் தாங்கி நிற்கின்றனரே எனத் திருவுள்ளத் தடைத்துச் 'சாதி குலம் பிறப்பு என்னுஞ் சுழிப்பட்டுத் தடுமாறி' என்று கூறுகின்றார்கள்.

நூல்களும், அவற்றைப் பற்றிய வரலாறும்:

வேதமும் ஆகமமும் பல இடங்களில் பேசப் பெறுகின்றன. "பண்டாய நான்மறை" என வேதம் சிறப்பிக்கப் பெறுகின்றது. இதனைப் பற்றிய ஆராய்ச்சிகளும் மறுப்புரைகளும் பலவுள்ளன.

'மன்னு மாமலை மகேந்திர மதனிற் சொன்ன ஆகமம் தோற்றுவித் தருளியும்' எனவும், 'மாவேட்டாகிய ஆகமம் வாங்கியும், மற்றவை தம்மை மகேந்திரத் திருந்து, உற்றவைம் முகங்களாற் றோற்றுவித் தருளியும்' எனவும் வரும் பகுதிகள் ஆகமத்தை இறைவன் கைலை மலையிலிருந்து, ஈசானாகி ஐமுகங்களால் அருளிச்செய்தனர் என்ற வரலாற்றை வகுப்பன. ஆனால் வேதம் நான்கு முகங்களிலிருந்தும், ஆகமம் உச்சி முகமாகிய ஈசானத்தினின்றும் தோன்றியதாக வரலாறு கூறும்.

அடிகளார் காலத்துப் பருவநிலை:

மார்கழி மாதம் பின்பனிக்காலம். அம் மாதத்தில் மழை பெய்யாது. பெய்தாலும் கருப்போட்டம் குலையும். பனி மிகுதியால் தாமரை கருவாகிவிடும் என்பது அனுபவம். ஆனால் நம் அடிகளார் திருவெம்பாவையில் மகளிர் மார்கழி நீராடச் செல்லுங்காலையில் மழை பெய்தது; தாமரைகள் மலர்கின்றன என்கின்றார். இக்கருத்தை "மழையே பொழியாய்" "பூத்திகழும் பொய்கை" "பங்கயப்பூம் புனல் பாய்ந்து" என்பவற்றால் அறியலாம்.

பிறநூற் கருத்துக்கள்:

குறள்: மிகப்பழைய இலக்கியம். தோன்றிய காலத்தே தனிப்பெருமை படைத்ததும் இதுவே. அதன் கருத்துக்களும் இந்நூலுள் இடம் பெற்றுள்ளன. "மற்றது வேண்டாமை வேண்ட வரும்" என்ற குறள் "வேண்டா தொன்றும்

வேண்டாது" எனவும், "தனக்கு உவமை யில்லாதான்" என்ற திருக்குறட்பகுதி "உவமனிலிறந்தன" "ஒப்புனக்கில்லா ஒருவன்" எனவும், "பற்றுக பற்றற்றான்" என்ற குறட்கருத்து "பற்றற நான் பற்றி நின்ற" "பற்றாங்கவையற்றீர் பற்றும் பற்றாங் கதுபற்றி" எனவும், "கற்றதன் பயன் வாலறிவன் நற்றாள் தொழலே" என்ற குறட்கருத்து, "கற்றாங்கவன் கழல்பேணினர்" எனவும் அமைந்துள்ளன. ஒரு பொருள் நுதலிய திருமுறைகளுக்குள் கருத்தொருமித்தல் இயற்கையே. ஆயினும் அக் கருத்துக்களே யன்றி அவை செறிந்த தொடர்மொழிகளும் அப்படி அப்படியே வந்துள்ளமை மிக வியக்கத்தக்கதொரு செய்தியாம்.

உபநிஷதக் கருத்துக்கள்:

வேதத்தில் விதிமார்க்கம் ஒழிந்தவை ஞான மார்க்கங்கள். அவை உபநிஷத்துக்கள். இவை வேதபுருஷனுடைய உச்சியென்று உரைக்கப்பெறுவன. அவற்றின் கருத்துக்கள் பல திருவாசகத்துக் கருத்தோடு ஒத்துள்ளன. 'எல்லா ஐசுவரியங்களாலும் நிறைந்த வரும், எல்லாவற்றிற்கும் இறைவரும் ஆகிய சிவபெருமான் இதயாகாயத்தில் இலங்குகிறார்' என்று அதர்வசிகை கூறுகிறது. இந்தக் கருத்து 'இமைப்பொழுதும் என்னெஞ்சில் நீங்காதான்' என்றதோடு ஒத்துள்ளது. இதனையே சுவேதாசு வதரம் 'எஞ்ஞான்றும் ஆன்மாக்களுடைய சிந்தையில் வீற்றிருப்பவர்' என்கின்றது. இவ்வாறே 'ஏகன்' என்பதை "ஏகோருத்ர: அத்துவிதீய:' எனவும், 'அநேகன்' என்பதை 'அநந்தரூபம்' எனவும், சிந்தையுணிற்றலை 'இருத் புண்டரீகம் விராஜம்' எனவும், 'சிறிய வாகப் பெரியோன்' என்பதை 'அணோர் அணியான் மகதோர் மஹீயான்' எனவும், 'இறைவன் ஓங்காரமாய் நின்ற மெய்யான்' என்பதை 'ஓமித்யேததக்ஷரம் ஆதௌ பிரயுக்தம் த்யானம் த்யாயிதவ்யம்' எனவும், 'ஸ: ஓங்காரமேவ ஓங்கார;' எனவும் விளக்கப்பெற்றுள்ளன. இவை போன்ற இரு நூற்றுக்கு மேற்பட்ட கருத்து ஒற்றுமைகள் ஆங்காங்குக் காணப்படுகின்றன.

திருவாசகப் பேரொளி:

ஒளியால் ஒளியை அறியலாமே அன்றி இருளால் ஒளியை அறிய முடியாது என்பது உலகறிந்த உண்மை. ஊன்றி நோக்கினால் ஒளியா ஒளியை அறிகிறது? இல்லை; உதவியாக இருக்கிறது ஓரளவு ஒளியை உடைய கண்கருவியாக நிற்க, ஒளி உதவ, ஒளியை ஏற்கும் பொருளை உயிர் அறிகின்றது என்பதே முடிந்த உண்மை. இந்த அடிப்படையை வைத்துத் திருவாசகப் பேரொளியை ஆராய்வோம்.

திருவாசகம் ஓர் ஒளிப் பிழம்பு; சூரியன் ஒளி போல. அதில், தோய்ந்து படிக்கின்ற நம்முடைய அறிவு கருவி; ஒளியை உடைய கண்போல, திருவாசகமாகிய சூரிய ஒளியின் துணையால் அருள் நிறைந்த தம் அறிவின் துணைக் கொண்டு, அனுபவத்தால் உணரப்படுகின்ற பேரொளி பரசிவமாகிய கடவுள். ஆகவே திருவாசகப் பேரொளி பரசிவமே. அப்பரசிவத்தைப் பரிபாகம் உறுகின்ற உயிர்களோடு என்றும் இணைய வைக்கும் ஒளிப் பிழம்பு திருவாசகம் என்பதே இவ்வாராய்ச்சி நூலின் உட்கிடை.

இதுவரை, திருவாசகம் அமைப்பு, அடிகளார் வரலாறு, இறைவனது அருளிச் செயல், அடிகளாரது அருளனுபவ நிலை, திருவாசகச் செஞ்சொற் கவி இன்பம் முதலியவற்றைப் பல கோணங்களிலிருந்து கண்ட நாம் பேரொளியை எங்ஙனம் நமக்குக் காட்டுகிறார் என்பதையும் ஆராய்தல் வேண்டும்.

அடிகளார் ஒளிப் பிழம்பாகப் பேரொளிப் பெருமானைக் காணுகின்றார். ஒரே ஒளி மண்ணெலாம் நிறைந்திருக்கிறது. மண்ணணு, விண்ணணு, நீரணு, தீயணு, எல்லாவற்றிலும் கலந்திருக்கிறது. விண்ணெலாம் நிறைந்திருக்கிறது. உற்றுற்று நோக்க ஒருகாலைக்கு ஒருகால் மிக்குத் தோன்றுகிறது.[7] அவ்வொளி புறப்பொருளை விளக்கும் பூத ஒளியன்றித் தன்னையும், தடைகளையும், தன்னை அறிபவர்களாகிய நம்மையும், விளக்கும் ஞான ஒளி ஆயிற்று. அவ்வொளி எல்லையின்றி எங்கும் பரந்த நிலையில், இருக்குமானால் சிற்றொளியை உடைய கண்கள் பொறுக்கமாட்டா என்னும் திருவுள்ளக் குறிப்பால் கொழுந்து விட்டெரிகின்ற சுடர்விளக் களவில் காட்சி வழங்கியது.[8]

ஒளி என்றால் நடுவில் கருமையும் உச்சியில் புகையுமாகிய மாசுகளும், அணுகவொண்ணாத வெப்பமும், இருக்கக்கூடுமே எனின் அக்குற்றங்கள் பௌதிக ஒளியாகிய விளக்கொளிக்கே அன்றி, இவ்வொளிக்கு இல்லவே இல்லை, இதுவும் அவ்வொளி அறிந்து கொள்ளுதற்கு உபாயமாம் என்கிறார். மலர்போலக் கண்ணுக்கு இனிமையும் தட்பமும் உடையதாக இருக்கும் என உரைக்கின்றார்.[9]

அவ்வொளி இயங்குவ நிற்பவான எல்லாப் பொருள்களிலும் ஒன்றியும், அவைகளுள் சித்தான உயிர்கள் தம்மையும் சடப்பொருள்களையும் அறிந்து கொள்ள உதவும் சோதியாக அவற்றின் வேறாயும், உயிர்கள் எல்லாவற்றையும் உணர உதவுகின்ற, ஞான ஒளியாக உடனாயும் இருந்து விளங்குகின்றது.[10] பார்வைக்குப் பேரொளியாகிய அது,

அனுபவத்துக்கு இன்பவெள்ளமாகிறது[11]. இவ்வண்ணம் அகண்டமாய், அருவாய், ஆனந்த அனுபவமாய் நின்ற பேரொளி; உயிர்களாகிய நம்மீது வைத்த கருணையால், மகேந்திரமலை, பஞ்சப்பள்ளி, சந்திரதீபம், மதுரை, திருவாதவூர், உத்தரகோசமங்கை. தில்லை, திருமுதுகுன்றம் முதலிய ஊர்களில் உருமேனி தாங்கி எழுந்தருளியும், கருணைக் கண்ணோக்கம் செய்கிறது[12]. அதனால் தெய்வம் என்பதோர் சிந்தையினால் வீடு காதலிக்கும் உயிர்களுக்குப் பொதுமையில் உதவி செய்கிறது. அம்மட்டோ? சிவஞானம் கைவரப் பெற்ற ஆன்மாக்கள் மறந்து விடாத வண்ணம் கருவார் சோதியாக ஒளிப்பொருளாகிய சூரியனுக்கு ஒளியை உதவுகிறது. மதிக்குத் தண்மையை வழங்குகிறது. தீயிடம் வெம்மையை வைக்கிறது வானுக்கோ, எல்லாப் பொருள்களும் கலந்து விளங்க இடந்தரும் ஆற்றலை உதவுகிறது. காற்றுக்கு ஆற்றலையும் நீருக்குச் சுவையையும் நல்குகிறது. அந்தந்தப் பொருள்களிடத்தில் அந்தந்த வண்ணமாய்க் கலந்து நிற்கின்றது[13]. இதனை நான் கண்ணாற் கண்டேன்; காண்க.

நான் கண்டபோது என்னுடைய நிலை எவ்வாறு இருந்தது என்றா கேட்கிறீர்கள்? ஆனந்தமாய் இருந்தது. "நான் கெட்டு அவனாகிப் பரவசமுற்றேன்." அந்த அனுபவத்தை நான் என்னென்று சொல்ல! "மகட்குத் தாய் தன் மணாளனோடு ஆடிய சுகத்தைச் சொல்லென்றால் சொல்லலுமாமே?" இருந்தாலும் ஓரளவு உரைக்க முயலுகிறேன். உச்சியிலிருந்து உள்ளங்கால் வரை ஆனந்த வெள்ளமாகப் பொழிந்தது. என்கண் இனிப்பு, காது இனிப்பு, வாய், உடல், எல்லாம் இனிப்பு. எல்லாம் கொம்புத் தேனாக இனிக்கின்றன. அத்தகைய அனுபவத்தில் நான் ஆழ்ந்திருக்கும் போது திடீரென்று அப்பேரொளி அடியார் கூட்டத்தையும், குருந்த மரத்தையும், அதன் குளிர்ந்த நிழலையும், உருமேனியையும், தன்னுள் ஒடுக்கியது. அடியேங் களைத் திருவடிச்சிறு மனையிலே சேர்த்துக்கொண்டது[14]. அப்போது நான் அனுபவித்த இரண்டற்ற இன்ப நிலையைப் பற்றி என்னென்று சொல்வது? அனுபவத்தை அள்ளி அள்ளிக் குடிக்கிறேன், அது வெள்ளமாகப் பெருகுகிறது. அது அமைவதாக இல்லை. விழுங்குகிறேன்; விக்கிக் கொள்கிறது. மயிர்க்கால்தோறும் பாய்கிறது. இவ்வண்ணம் இன்ப உடலை எனக்குக் கொடுத்தது. நானே முற்றிய கரும்பைத் தின்னும் யானைபோல ஆனந்த அனுபவத்தில் இருந்து கொண்டிருக்கிறேன். இது கிடைக்கக்கூடிய அனுபவமா!

இவ் வனுபவம் எங்கே கைநழுவிப் போய்விடுமோ என்ற அச்சம் என் மனத்தில் ஊசலாடிக் கொண்டிருந்தது. அதனால் என் உறுதியை உன்னிடத்தில் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். உண்மையாகச் சொல்லுகிறேன் “உன்னையல்லாது பிறதெய்வம் உள்ளத்தால் உள்ளேன்.” மயிர்க் கூச்செறிய, கண்ணீர்வார, நாத்தழுதழுக்க, நெஞ்சம் நெக்குருக, உன்னையே போற்று கின்றேன், என்னைக் கை விட்டுவிடாதே. என்னுடைய விருப்ப மெல்லாம் என்ன? ஊரார் பித்தனென்றும், பேயனென்றும், வாய்க்கு வந்தபடி ஏச நான் சாக வேண்டும். உன்னோடு ஒருகணமும் பிரியாது இருக்க வேண்டும்; இவ்வளவுதான்.

நீ கூறலாம், உனக்குத் தகுதி இல்லையென்று. உன் ஆற்றலோ அணுவை மலையாக்கும், மலையை அணுவாக்கும்; எல்லாம் வல்ல சித்தன் நீ. போனது போகட்டும்! இந்தப் பிறவியில் தகுதி இல்லையானாலும் வரும் பிறவியிலாவது திருவடியை அடையும் பேறு அருள வேண்டும். இவை அடிகளார் பேரொளியைக் கண்ட நிலையும் அதன் அனுபவமும் அதனால் விளைந்த மனப் போராட்டங்களும்.

இனி, அவர்கள் நமக்கு அப்பேரொளியைக் காட்டிய நிலையைச் சிந்திப்போம். இத்தகைப் பேரொளியைக் காண்பது என்பது எளிதான காரியம் அல்ல. முதற்கண் சூழல் நன்கு அமைய வேண்டும். இரண்டாவதாகக் கருவி நன்கு அமைய வேண்டும். மூன்றாவதாகக் கண்டார் கூறும் அனுபவக் கருத்துக்களில் உறுதி பிறக்க வேண்டும். நான்காவதாக அத்துறையில் இடையீடில்லாத உழைப்பு வேண்டும். மடையில்லா வாய்க்கால் பாய்ச்சலுக்குப் பயன்படாது. தடை இல்லாத இன்பமும் இனிக்காது. பேரொளி யைக் காண்கின்ற வகையிலும் உடன் பிறந்தே கொல்லும் வியாதி போலுள்ள அறியாமையும் ஆணவமும் தடை செய்யும். அவற்றை நீக்கி ஆனந்த வெள்ளத்தை நமக்கே ஆக்கிக் கொள்ளும் ஆற்றல் வேண்டும். இதற்குச் சூழல் இன்றியமையாதது.

மாணவன் மாணவச் சூழலிலே வளர்வானானால் அவனுடைய கல்வி மாண்புறும். அதுபோலவே விஞ்ஞானி களும் மெய்ஞ்ஞானிகளும் அவரவர்கள் சமூகத்திலும் இடைவிடாது பழகுதல் வேண்டும். “நின் அடியாருடைய கூட்டுகண்டாய்” “அடியார் அடிக்கூட்டிய அற்புதம்” என்பன போன்ற பகுதிகளால் இதன் இன்றியமையாமையை எடுத்து விளக்கி இருக்கின்றேன். மேலும் பாருங்கள்: உயிர்களாகிய நாம்

சார்ந்ததன் வண்ணம் ஆவோம். ஆதலால் அடியவர்களோ "காணுங்கரணங்கள் எல்லாம் பேரின்பம் எனப் பேணுபவர்கள்" "ஓடும் கவந்தியுமே உறவு என்றிட்டு உள்கசிந்து, தேடும் பொருளும் சிவன் கழலே" எனத் தெளிந்தவர்கள். அவர்களோடு இடைவிடாது பழக நமக்கும் அந்நிலை உண்டாம் அன்றியும் அவர்கள் தமது சிவானுபவத்தை உபதேசிப்பார்கள். அவ்வுபதேசங்கள் ஏட்டுச் சுரைக்காயாக இல்லாமல், வெறும் எண்ணக் கோட்டைகளாக இல்லாமல் தம் அனுபவம் கூறும் ஆனந்தத்தேனாக இருக்கும். கேட்கின்ற நம்முடைய உள்ளத்தை யெல்லாம் தொடும். உணர்ச்சியைக் கிளர்ச்சி செய்யும். ஆதலால் எம் அனுபவத்தையும் கேளுங்கள் என்றார்.

யானை முதல் எறும்பு ஈறாக எத்தனையோ பிறவி எடுத்தேன்[15]. ஏதோ கொஞ்சம் புண்ணியத்தால், மனிதப்பிறவி கிடைத்தது. இது கிடைக்க அன்னையின் கருவுட்பட்டு நான் பட்ட அவதிகள் எத்தனை, பத்து மாதங்களும் கழிந்தன. குழந்தையாகவும் பிறந்தேன்[16]. காலையில் மலங்கழிக்கும் போது துன்பம்; பசி, நித்திரை, பயணம், வேலைகள் இவற்றாலெல்லாம் துன்பம்; இத்தனையிலும் தப்பிப் பிழைத்தேன். ஆண்டு பதினாறு ஆயிற்று; காளைப் பருவம்; உடலுக்கு ஊறு இன்பத்தேவை உண்டாயிற்று; அது காதல் பசியாகக் கனிந்தது; காதற்பசிக்கு விருந்தாகக் காரிகையார் கடைக்கண் பார்வை கிட்டியது. அதிலும் அகப்பட்டு தட்டுத் தடுமாறிக் கரை ஏறினேன். இதற்கிடையிலே பதவி, அதிகாரம், ஆட்சி, என்கிற பேராசைப் பெருங்களிறுகளின் அட்டகாசம்; இதிலும் ஒருவாறு தப்பிப் பிழைத்தேன். கல்வியில் நல்விற்பன்னன் நான்தான் என்ற செருக்குத் தலைக்கு ஏறிவிட்டது. அது கடல்வெள்ளம் போல என்னைச் சூழ்ந்து, அல்லல் தந்து, தவிக்கச் செய்தது. அதிலும் தப்பினேன். அந்நிலையில் பணத்தாசையால் நான் அல்லலுற்ற போது வறுமை என்னும் விடப்பாம்பு கடித்தது; அதிலும் தப்பினேன். அப்போது எனக்கு ஓர் எண்ணம் உண்டாயிற்று. இந்நிலையில் மனிதன் திரை கடல் ஓடுகிறான்; திரவியம் தேடுகிறான். அவனால் இன்பம் எய்த முடிகிறதா? இல்லையே, அவனவனுடைய பாவ புண்ணியப் பரிபாகங்களுக்கேற்பத் துன்ப இன்பங்களை அளந்து ஊட்டும் பரம்பொருளொருவர் உண்டு என்ற கருத்தும் பிறந்தது. அது துன்பம் கலவாத இன்பமயமானது. அதனை அடைந்தவர்களுக்கும் இன்பமே; எந்நாளும் துன்பமே இல்லை. எப்படியாவது அதனை அடைந் தேதீரவேண்டும் என்கிற அவா உண்டாகிறது.

அதனால் அப் பரம்பொருளை அடையும் உபாயங்கள் யாவை? உரைப்பவர் யார்? என்ற ஆய்வு தோன்றுகிறது. அந்நிலையில் நாத்திகர்கள் வந்தார்கள் ஐயா! 'ஏதோ இருக்கிற வரையில் உண்டு உடுத்து களிப்பாகக் காலங் கழிப்பதை விட்டுக் கடவுள் என்று எண்ணி ஏமாறாதே. கடவுள் சோம்பேறிகள் கைப்பிடிக்கும் காதலி; கற்பு என்பது செயலற்றவர் கைமருந்து' என்றெல்லாம் நாத்தழும்பு ஏற நவின்றனர். இவற்றிலெல்லாம் என் மனம் ஈடுபடவில்லை, அமைதியும் காணவில்லை.

தலையில் தீப்பிடித்தவன் போல் உய்யும் நெறிதேடி ஓடினேன் அப்பன், அம்மை, அண்ணன், தம்பி, மாமன், மாமி, மனைவி மக்கள் என்ற சுற்றத்தார்கள் வந்தார்கள். சூழ்ந்து கொண்டார்கள். 'நாங்கள் இத்தனை பேரும் உங்களை நம்பித்தானே வாழ்கின்றோம்? எங்களைக் காப்பதுதான் தங்கள் கடமை கடமையைச் செய்வதே உய்யும்நெறி' என்று வற்புறுத்தினார்கள். அதிலும் மனம் ஈடுபடவில்லை. வேதியர் வந்தனர்; சாத்திரங்களைச் சான்றாகக் காட்டினார். 'கர்மங்களைச் செய்வதே உய்யும் நெறி' என்று உரைத்தனர். அதிலும் மனம் அமைதியுறவில்லை. புத்தர், சமணர் முதலான சமயவாதிகள் வந்து தம் சமயக் கொள்கையே மெத்தவும் நல்லதென்று புலம்பினர். மாயாவாதம் என்னும் சண்டமாருதம் வீசியது. உலகாயுதம் என்னும் நல்லபாம்பு கடித்தது. இத்தனை துன்பங்களும் இன்ப வேடந்தாங்கி என்னை மயக்கின.

இத்தனைக்குந் தப்பிப் பிழைத்தேன். ஆனாலும் பரம் பொருளை பற்றக்கூடிய உபாயம் உணராது வருந்தினேன். அவனருளே கண்ணாகக் காண விரும்பி அவனிடமே விண்ணப்பித்தேன். அவன் 'பக்தி வலையிற் படுவேன்' என்று உணர்த்தினர்ன். அதனால் அன்பென்னும் அருந்துணை கிடைத்தது. ஆனந்தக்கடலில் மூழ்கினேன். அன்பைப் பற்றிய ஆராய்ச்சி பிறந்தது.

அன்பு, உயிர்களாகிய நம்முடைய பிரிக்க முடியாத குணம் - அன்பு காரணமாகவே உயிர் உடலோடு பிணைந்திருக்கின்றது என்றால் வேறு சான்று வேண்டுமா? சமய வாழ்வில் அன்பிற்குக் கொடுக்கப்பட்ட இடம் மிக உயர்ந்தது. 'அன்பே சிவம்' என்கிறார் தமிழ் மூலர். அன்பைக் கடவுளாக முதன்முதலிற் கண்ட பெருமை தமிழனுக்குத் தான் உரியது. பின்னர் அனைத்துலகமும் அதனை அறிந்து போற்றுவ ஆயின. உயிர்க் குணமாகிய அவ்வன்பை உயிரினிடமாக முகிழ்க்கச் செய்ய வேண்டும். மலரச் செய்ய வேண்டும்.

உயிரின் இயல்பாகிய அன்பை முகிழ்க்கச் செய்ய இவ்வளவு முயற்சியா? எனலாம். மணிக்கு ஒளி இயற்கைதான்; ஆனாலும் ஒளியை வெளிப்படுத்தச் சாணை பிடித்தல் முதலிய முயற்சி தேவை இல்லையா? சிந்தியுங்கள். தக்க வகையில் முயற்சித்து அன்பை முகிழ்க்கச் செய்து விடுவோமானால் அவ்வன்பு கொடிபோலப் பலபொருளில் சென்று படரும். அதனால், அந்தந்தப் பொருள்களும் அன்பு மயமாகி நம்மை வந்து பற்றும். அன்பால் அகிலத்தையும் வாங்கலாம். அகிலம் அன்பால் நம்மை வாங்கிவிடுகிறது! இவ்வளவுதான்.

இவ்வகைக் கலப்பினால் அங்கும் இங்கும் எங்கும் இன்பம் விளைகிறது. எல்லோரும் இன்புற்றிருக்கிறோம். இதனாலேயே செந்தமிழ் ஞானச் செல்வர்கள் அன்பையும் இன்பையும் இறைப் பொருளாகவே கண்டார்கள். ‘இன்பமே என்னுடைய அன்பே’ என்றார்கள். ‘அன்பினில் விளைந்த ஆரமுதே’ என்று சுவைத்தார்கள்.

அன்பின் பயனாகிய இன்பம் என்றும் மாறாமல் அழியாமல் அனுபவிக்கப்படுவது ஒன்று; மலர்மணல் போல மின்னொளி போலத்தோன்றி மறைவது மற்றொன்று. இவ்வண்ணம் இருவகையாக இன்பம் இருக்கிறது. இவ் வின்பம் என்பது ஒரு பண்புதானே; அது ஒரு தன்மையாகத்தானே இருக்க வேண்டும்; என வினவலாம். மல்லிகைப்புதரில் பூக்கள் பூத்திருக்கின்றன, அவை கண்ணையும் மூக்கையும் கவர்கின்றன. அன்பு செலுத்துகிறோம்; பறித்துச் சூடுகிறோம். அதனால் விளையும் இன்பம் சிலமணி நேரம்தான். அவற்றிடம் செலுத்தும் அன்பிற்குக் குறை இல்லை. பறித்துச் சூடும் முயற்சியிற் குறை யில்லை; ஆனாலும் இன்பம் நிலைத்திருக்கவில்லை. இதனால் அறியப் படுவதென்ன? செலுத்தப்படுகின்ற பொருளின் குறையே என்று உணர்கின்றோம்; பொருளினுடைய அழகும், குணமும், மணமும் மாற இன்பம் இல்லையாகிறது. இவ்வளவு தான்.

மாறாத இன்பமும் அழியாத அழகும் உடைய அநாதி நித்தியப் பொருளிடத்தில் அன்பு செலுத்தப் படுமானால், அதனால் விளையும் இன்பமும் நிலைத்திருக்குமே என்ற எண்ணம் உண்டாயிற்று. அப்பொருள் எப்பொருள்? என்ற ஆய்வும் தோன்றியது. அதன் விளைவுதான் அநாதிய நித்தியப் பொருள் பரசிவம் ஒன்றே என்ற உணர்ச்சி.

சிவபரம் பொருளிடத்து இடையீடில்லாத பற்றுள்ளம் விளைந்தது, அதனால் சித்தம் சிவமாயிற்று. தீயைச் சார்ந்த

மெழுகுபோல சித்தம் உருகியது, மெய் சிலிர்த்தது. கண்ணீர் அரும்பியது. ஆனந்தம் தலைக்கு ஏறியது. அதனால் என்னை நான் மறந்தேன்; மானம் அகன்றது; ஆடினேன்; பாடினேன்; "நாயகன் சேவடி தைவரு சிந்தையால்" கற்றாமனமெனக் கதறினேன். இறைவன் உருவாக எழுந்தருளினான். அடியேன் அதனைச் சிறுமை என்று இகழாமல் அவனை அன்றி அனுபவிக்கப்படும் பொருள் வேறு இல்லாமையால் என் கண் காது உடல் உள்ளம் எல்லாம் அவனையே அனுபவிக்கத் தொடங்கின. அப்போது "தயாவான தற்பரனே தாயாகி என்னை நீ வளர்த்தாய் இன்றெனக்கு உறவு யார்? அடியேனை அடிமை கண்டாய் என்னை விட்டு விடலாமா?" என்றெல்லாம் போற்றினேன்; புகழ்ந்தேன்.

"என்றனை உய்யக் கொள்வாய்" "உன்னைக் கூடும் வண்ணம் இயம்பாய்" என்றெல்லாம் வேண்டினேன். இறைவன் என்னையும் ஒரு பொருளாக்கி "நாய் சிவிகை ஏற்றிவைத்த அம்மை எனக்கு அருளினான்." இந்நிலை வேறு எவரால் அடைய முடியும்! என்று உள்ளம் பதிய உபதேசிக்கிறார்கள்.

ஆதலால் நாமும் அன்பினால் அருளுபதேச நெறி நின்று ஆனந்தத்து அழுந்தி அதீதத்தை அண்மிப் பேரொளியைக் கண்டு பேரின்ப வாழ்வு வாழ வேண்டும். இதுவே திருவாசகப் பேரொளி நமக்குத் தெரிவிக்கும் செந்நெறி.

இவ்வளவில் இச் சுவைக்கும் பகுதியை நிறுத்தி இவ் வொளியைக் காட்டிய உத்தமராகிய மணிவாசகப் பெருமான் வாழ்ந்த காலத்தை அறிய முற்படுவோம்.

அடிகளார் காலத்தைப் பற்றிய குறிப்புக்கள்:

இன்று வரையில் அடிகளார் வாழ்ந்த காலம் ஆராய்ச்சிப் புலவர்களுக்கு அறிவுவிருந்தாக வளர்ந்துகொண்டே வருகிறது. அடிகளார் பெற்ற அருளனுபவநிலை யாராலும் அளப் பரியதாதல் போல அவர்களைப் பற்றிய கால ஆராய்ச்சியும் இன்றுவரை முடிவுபெறாத ஒன்று எனலாம். ஆராய்ச்சியின் முடிவுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கும் நிலையில் இதுவரை யாரும் எழுதவில்லை. அடியேனும் அப்படியே. ஆயினும் அடிகளார் காலத்தையறிய நம் நாட்டுப் பேரறிஞர்களேயன்றி, மேனாட்டறிஞர்கள் பலரும் முயன்றுள்ளனர். எல்லார் கருத்துக் களையும் தொகுத்து எழுதியும், இப்போது கிடைக்கும் சாதகங்களைக் கொண்டும் ஓரளவு துணிந்து, இனிக்கிடைக்கும்

சாதனங்களைக் கொண்டு இவ்வழியிற் பலரையும் பயன்படுத்திக் கொள்வதே இத் தலைப்பின் நோக்கம்.

அடிகளார், கடைச்சங்கக் காலத்திற்குப் பின் கி.பி. பதினான்காம் நூற்றாண்டிற்கு இடையில் வாழ்ந்தவராக ஆராய்ச்சியுலகம் கருதுகிறது. அவரவர்கள் ஆராய்ச்சிகளை முழுதும் தொகுத்து எழுதி, அவரவர்கள் கூறுங்காலத்தைத் தடைவிடைகளோடு குறிப்பதாயின் கட்டுரை மிக விரிவதோடன்றிப் பிசைந்த மாவைப் பிசைதல் என்னும் குற்றமுமாகும். ஆதலால் அவற்றைத் தொகுத்து அடுத்த பக்கத்தில் ஒரு பட்டியல் தந்துள்ளோம்.

இவருள் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிற்கு முன் என்பார் பதினொருவர். ஒன்பதாம் நூற்றாண்டும் - அதன் பின்னரும் என்பார் பதினொருவர். ஆனாலும் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு என்பதே பின்னர்க் கிடைக்கின்ற ஆராய்ச்சிக் குறிப்புக்களால் வலியுறு கின்றது. அவற்றை யாராய்ந்து ஓரளவு முடிவு காண்போம்.

பின் என்பதற்குரிய காரணங்கள்:

1. அப்பர் சம்பந்தர் சுந்தரர் மாணிக்கவாசகர் என்ற முறைவைப்பு.

2. திருமுறைகளின் முறைவைப்பு.

3. சுந்தரர் மாணிக்கவாசகரைத் திருத்தொண்டத் தொகையிற் கூறாமை.

4. பொன்னம்பலம் எனத் தில்லை மன்றை வழங்குவது.

5. வரகுணனைக் குறிப்பது.

6. மாயாவாதத்தைப் பற்றிக் குறிப்பது.

7. ஆகமம், மும்மலங்கள் என்ற சொல்லாட்சிகள்.

8. பாவினங்களைப் பயில்வது.

9. சதக முதலிய பிரபந்த வகையாலும், அந்தாதித் தொடையாலும் பாடியது.

காலம்	அறிஞர் பெயர்	நூற் பெயர்
கி.பி. 1 அல்லது 2ஆம் நூற்றாண்டு	திருமலைக் கொழுந்து பிள்ளை பரிதிமாற் கலைஞர் T. பொன்னம் பலப்பிள்ளை	தமிழ் வரலாறு

3ஆம் நூற்றாண்டு	மறைமலையடிகளார்	மாணிக்க வாசகர் வரலாறும் - கால ஆராய்ச்சியும் பக்.180-2
4ம் நூற் - முன்	கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை M.A.M.L.	தமிழிலக்கிய வரலாறு
ஷை பிற்பகுதி 4 அல்லது 5ம் நூற்றாண்டு	K.G. சேஷையர் K.S. இராமசாமி சாஸ்திரிகள்	
2க்கும் 7க்கும் இடைப்பட்டது	திருச்சிற்றம்பலம்பிள்ளை C.K. சுப்பிரமணியமுதலியார்	மாணிக்க வாசகர்
தேவார ஆசிரியர்க்கு முற்பட்டவர்	K.A. நீலகண்ட சாஸ்திரியார் M.A.	
7 அல்லது 8ம் நூற்றாண்டு	வில்ஸன் (Wilson) G.U. போப் (Pope)	
8க்கும் 10க்கும் இடையில்	கூடி (Gudie)	
9ம் நூற்	இன்னஸ் (Innes) நெல்ஸன் Nelson) தஞ்சை ஸ்ரீநிவாச பிள்ளை B.A.B.L M. சீநிவாச அய்யங்கார் அனவரத விநாயகம் பிள்ளை M.A. T.P. பழனியப்ப பிள்ளை M.A.	Madura Dt. Manual P.147 தமிழ்வரலாறு 2ம் பக்கம். Tamil Studies P.54, 405 தமிழ்ப் பெருமக்கள் வரலாறு P.298. Journal of Sri Venkateswara Oriental Institute Vol 4

	ஔவை துரைசாமிப் பிள்ளை T.V. சதாசிவப் பண்டாரத்தார் வையாபுரிப்பிள்ளை.	சைவ இலக்கிய வரலாறு. P.298-314 பாண்டியர் வரலாறு
10ம் நூற்	T.A. கோபிநாத ராவ்	
13, 14ம் நூற்	டாக்டர் ரோஸ்ட் (Dr. Rost)	Encylopaedia Brittanica Tamils.

(இக்குறிப்புக்கள் பின்வந்த ஆராய்ச்சி நூல்களிலிருந்தும் அவற்றைத் தொகுத்தெழுதிய பிற கட்டுரை நூல்களிலிருந்தும் எடுக்கப்பெற்றவை.)

10. மகளிர் செயல்களாக அமைக்க முற்பட்டது.

11. திருவிசைப்பா ஆசிரியர்கள் இவரைக் குறியாமை.

12. பத்தாம் நூற்றாண்டுக்கு முந்திய உரை நூல்களில் இவர் பாடல்களும் பாடற்பகுதிகளும் எடுத்தாளப் பெறாமை.

13. 'கலையார் அரிகேசரியாய்' எனல்.

14. தில்லையில் திருமால் கிடந்த கோலமாக விளங்குதலைக் குறித்தமை.

15. திருக்கோவையாரின் கிளவியமைப்பு என இவை. இவற்றுள் வலியுடைய காரணங்கள் எவையென ஆராய்ந்து ஒன்பதாம் நூற்றாண்டே அடிகளார் வாழ்ந்த காலம் என்று துணியலாம்.

i. பெயர் முறைவைப்பும் திருமுறைகளின் முறைவைப்பும்:-

அப்பர், சம்பந்தர், சுந்தரர், மாணிக்கவாசகர் என்ற முறை ஒன்றும், சம்பந்தர் அப்பர் சுந்தரர் மாணிக்கவாசகர் என்ற முறை ஒன்றும் வழங்கி வருகிறது. நம்பியாண்டார் நம்பிகள் சம்பந்தரை முதல்வராகவும் - மாணிக்கவாசகரை நான்காமவராகவும் வைத்து வழங்கினர். அம்முறையே பின்னுள்ளோரால் பின் பற்றப்பட்டன.[17] இந்த முறையும் திருமுறைகளின் முறைவைப்பைப் பொறுத்ததே. பட்டினத்தடிகளும் வித்தகப்பாடல் முத்திறத்தடியவர்களைக் கூறிப் பின் திருந்திய அன்பிற் பெருந்துறைப் பிள்ளையைக் கூறுகின்றார். பூந்துருத்தி நம்பி

காடவ நம்பி ஒன்பதாந் திருமுறைக் கோயிற்பதிகத்தில் மூவரைக் குறித்து மாணிக்கவாசகரைப் பற்றிக் குறிக்கவில்லை. திருக் களிற்றுப்படியாரும் அங்ஙனமே முதன் மூவர் வரலாற்றையே குறிக்கிறது. ஆகவே எவ்வகையினும் மாணிக்கவாசகர் நான்காமவராகவே குறிக்கப்பெறுகின்றார். ஆனால் இது காலமுறையால் எனற்கு ஏற்ற சான்றுகள் இல்லை. திருமுறை பாடற்றொகையும் திருமுறை முறைவைப்பும் காரணமாகலாம் என்பது பலர் ஆய்ந்து கண்ட முடிவு.

ii. சைவ மரபுணர்ந்த பெருமக்கள் சமய ஒழுக்கங்களைச் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என முறைப்படுத்தி வழங்குவர். இவைகள் முறையே தாசமார்க்கம், சற்புத்திர மார்க்கம், சக மார்க்கம், சன் மார்க்கம் என வழங்கப்பெறும். இவைகள் முறையே அப்பர், சம்பந்தர், சுந்தரர், மாணிக்கவாசகர் என்பவர் களால் நடந்து காட்டப்பெற்ற நெறிகள். இம்முறை பற்றியே சைவத் தமிழுலகம் அப்பர் சம்பந்தர் சுந்தரர் மாணிக்கவாசகர் என வழங்கலாயிற்று, காலமுறை பற்றித் திருமுறைகள் தொகுக்கப்பட்டிருக்குமாயின் ஏழாம் நூற்றாண்டினராகிய, ஐயடிகள் காடவர் கோன் சம்பந்தர் அப்பரையடுத்து இடம் பெற்றிருக்க வேண்டும். அஃதில்லாமையே இக் கருத்தை வலியுறுத்தும்.

iii. சுந்தரர் மாணிக்கவாசகரைப் பற்றித் திருத்தொண்டத் தொகையுட் கூறாமை:-

திருத்தொண்டத்தொகை தொண்டர்களைத் தொகுத்துக் கூறுவதற்கென்றே திருவருள் வாய்ப்பாக எழுந்த பதிகம், வாதவூரடிகள் அன்றே ஆவியும் உடலும் உடைமையெல்லாமும் இறைவன் கொள்ளக் கொடுத்த அடியார் பெருமகன். அங்ஙனமிருந்தும் அவர் கூறப்பெறவில்லை என்பது சிந்திக்க வேண்டிய ஒரு காரணந்தான். இதற்குரிய அமைதி காலவேறு பாடே எனல் இழுக்காகாது.

iv. 'பொன்னம்பலம்' எனத் தில்லையம்பலத்தை வழங்குவது. கூத்தப்பெருமான் நடமாடுகின்ற மன்றம் முதன்முதல் பொன்வேயப் பெற்றது இரணிய வன்மன் காலத்தில் என்று கோயிற்புராண முதலிய புராண வரலாறுகள் தெரிவிக்கின்றன. இது கல்வெட்டாய்வுக்கும் இயைவதாகின்றன. இரணியவன்மன் கி.பி. 436 முதல் 458 வரை அரசாண்டவன் என்பதை எமது 'சிதம்பரம்' என்ற நூலிற் காணலாம். பின்னர் முதற்பராந்தகன் (கி.பி. 907-914) பொன்வேய்ந்தான். பின் முதற் குலோத்துங்கன்

(கி.பி. 1070-1120) பொன்வேய்ந்தான் என்று கல்வெட்டுக்கள் குறிக்கின்றன. ஆகவே முதன் முதற்பொன் வேய்ந்தவன் இரண்யவன்மனும், பின்னர் அதைப் புதுக்கியவர்கள் ஏனைய சோழ மன்னர்களும் ஆகின்றார்கள். ஆகவே இரண்யவன்மன் காலத்தேயே பொன்னம்பலம் என்ற வழக்குண்மை பெறப்படும். இது அடிகள் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டினர் என்பதற்கு உற்ற சான்றாகாது.

v. வரகுணனைக் குறிப்பது: - அடிகளார் திருக்கோவை யாரில் வரகுணன் பெயரை வெளிப்படையாகக் குறிக்கின்றார். திருவாசகத்தில் 'நரகொடு சுவர்க்கம் நானிலம் புகாமல் பரகதி பாண்டியர்க் கருளினை போற்றி' என்ற செய்தி குறிக்கப் பெறுகின்றது. ஆனால் இச்செய்தி வரகுணனைக் குறிப்பதாகாது. மலயத்துவச பாண்டியனுக்கு வீடருளிய செய்தியைக் குறிக்கலாம் என்பர் மறைமலையடிகள். ஆனாலும் வர குணனுக்குச் சிவலோகம் காட்டிய வரலாறுதான் திருவிளையாடற் புராணங்களில் இடம்பெறுகின்றன. ஆதலால் பாண்டியன் என்றது வரகுணனையே குறிப்பது என்பதும் மலயத்துவசன் தடாதகையாரைப் பெற்றுச் சௌந்தர பாண்டியனாக வந்த சோமசுந்தரக் கடவுளுக்குக் கொடுக்குமளவு புண்ணியம் பெற்றிருந்தானேயன்றி, நரகொடு சுவர்க்கம் புகாமையாகிய இருவினையொப்புப் பெற்றுச் சிவலோகம் எய்தும் திறனிலன். மகட்கொடை ஒன்றாலேயே உரிமையுடையவன் என்றுரைப்பாருளராயின் தக்கனும் இரவானும் சிவலோகஞ் சேர்ந்தார்களா என்றும் சிந்திக்க வேண்டும். ஆதலால் பரகதி பெற்ற பாண்டியனும், திருக்கோவையாருட் கூறப்பெற்ற சிற்றம்பலம் கண்ட பாண்டியரும் ஒருவரே. அதுவும் வரகுணனேயாதல் தெளிவு.

வரகுணனைப் பற்றிப் பாராட்டிய தெய்வப்புலவர்கள் திருவாதவூரடிகளும் பட்டினத்தடிகளும். இவருள் பட்டினத் தடிகள் பத்தாம் நூற்றாண்டினர் என்பது முடிந்த முடிபு. பட்டினத்தடிகள் திருந்திய அன்பின் வாதவூர்ப்பிள்ளையைப் பாராட்டுகிறார். ஆகவே இருவரும் பாராட்டிய வரகுணன் யார் என்பது ஆராயவேண்டிய ஒன்று. இடைக்காலப் பாண்டியருள் வரகுணன் என்ற பெயருடையார் இருவர் இருந்திருக்கிறார்கள். தமிழ்நாட்டு மரபுப்படி முதல் வரகுணன் பெயரனே இரண்டாம் வரகுணன். இவன் முதல் வரகுணன் மகனாகிய சீமாறன் சீவல்லபனுக்கு மகனாவான். கி.பி. 862 முதல் 880 வரை அரசாண்டவன். இவனைப் பற்றிய செப்பேடுகள்

"குரைகழற்கால் அரசிறைஞ்சக் குவலய தலம் தனதாக்கின, வரைபுரையும் மணி நெடுந்தேர் மன்னவர்கோன் வரகுணன்" என்று குறிப்பிடுகின்றன.

முதல் வரகுணன் கி.பி. 792 முதல் 835 வரை அரசாண்டவன், ராஜசிம்ம பாண்டியனுடைய மகன். சின்னமனூர்ச் செப்பேடுகளில் "கொற்றவர்கள் தொழுகழற்கால் கோ வரகுண மகாராசன்" என்று புகழப்பெற்றவன். இந்த இரு வரகுணர்களையும் பற்றிய இரு சொற்றொடர்களையும் ஆராயும் போது முதல் வரகுணன் தோல்வியே இல்லாதவன். முடிமன்னர் போற்றும் அணிகளையுடையவன். மகராஜன் என்று அறிகிறோம். இரண்டாம் வரகுணனைப் பற்றிய 'தனது ஆக்கின', என்ற சொற்றொடரால் இவன் தந்தையின் காலத்தில் நாடு பிறர் வயப்பட்டு இருந்தது என்றும், அதனைப் பலமுறை படையெடுத்துச் சென்று தோல்வியும், வெற்றியும் மாறி மாறிக் கண்டுபிறகு வெற்றி கண்டான் என்ற செய்தி அறியப்படுகிறது. முதல் வரகுணன் காலத்துச் சோழநாட்டுப் பெரும் பகுதி அவன் ஆட்சியில் இருந்தது என்பதை அக்காலத்து அரசாண்ட தந்திவர்மன் பல்லவன், (775-826) கல்வெட்டுகள் சோழ நாட்டில் இல்லாமையே குறிக்கத்தக்க சான்றாகும். அங்ஙனம் சிறப்பெய்திய முதல் வரகுணனையே நம்பியாண்டார் நம்பிகள் "பொடியேர்தரு மேனியனாகிப் பூசல்புக அடிக்கே, கடிசேர்கணை குனிப்பக்கண்டு கோயிற் கருவில்லார் அடியேபட அமையும் கணைவென்ற வரகுணன்" என்று கூறுவதாலும் துணியலாம். பகைவன் விட்ட அம்புகள் சிவனடி மறவாத சிந்தையாளராகிய வரகுண பாண்டியன் மேற்படாமல் திருவடிக்கண் வந்து வீழ்ந்தன என்று நம்பிகள் கூறும் பெருமையுடைய வரகுணனும், மாணிக்கவாசகரால் "வரகுணனாம் தென்னவன் ஏத்தும் சிற்றம்பலத்தான்" என்றும், "சிற்றம்பலம் மயலோங்கு இருங்களியானை வரகுணன்" என்றும், பாராட்டப் பெறுபவனும் முதல் வரகுணனே ஆதல் தெளிவாம். அவன் காலம் கி.பி. 775-826. ஆதலால் எட்டாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வாழ்ந்த அவனையே இவர் அறிந்தவர் என்று துணியலாம். ஆதலால் அவர் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியினர் என்பது உறுதி. T.V. சதாசிவ பண்டாரத்தார் அவர்கள் வரகுணன் ஆட்சி நான்காம் ஆண்டுக் கல்வெட்டுக்கள் திருவியலூர், சாமிமலை முதலிய தலங்களிலும்; எட்டு, பத்தாம் ஆண்டுக் கல்வெட்டுக்கள் திருச்சிராப்பள்ளி முதலிய பல தலங்களிலும் காணப்படுவதால் பல்லவ ஆட்சி ஒடுங்கி அவன்

ஆட்சியே சோழ நாட்டில் சிறந்திருக்க வேண்டும் என்று கூறுகின்றார்.

மாயாவாதத்தைப் பற்றிய குறிப்பு: - ஏகான்மாவாதமே மாயா வாதமும், பார்கரிய வாதமும், கிரீடாப் பிரம வாதமும், சத்தப் பிரமவாதமுமென நான்கு வகைப்படும். அவற்றுள் மாயாவாதம் 'சச்சிதானந்தமாய், மித்தமாய் வியாபகமாய் இருப்பது பிரமம் என்றும், அது ஒன்றே உண்மையில் மெய்ப் பொருள் என்றும், மற்றவை எல்லாம் பிரமத்தின் மாற்றங்கள் என்றும், அது உலகம் இப்பியில் வெள்ளிபோல அவிச்சையினால் காணப்படுவன. அதற்கு முதற் காரணமாகிய மாயை பிரமம்போல இல்லாத பொருளுமன்று. இன்னதென்று சொல்லொண்ணாததாய் இருக்கும். இந்த மாயைக்கு மாறாகப் பிரமமே நான் என்று வேதாந்த ஞானத்தால் அறிவதே முத்தி' என்றும் கூறுவது. இந்த மாயாவாதம் தென்னாட்டில் ஆதிசங்கராச்சாரியர் காலத்தில் தான் பரவியது. மணிவாசக அடிகள் போற்றித் திருவகவலில் "மிண்டிய மாயா வாத மென்னும் சண்டமாருதம் சுழித்து அடித்து ஆர்த்து" என்று கூறலின் மாயாவாதம் பரவிய காலமாகிய சங்கரர் காலத்திற்குப் பின் இருந்தவர் ஆதல் வேண்டும் என்பர் பலர். இப்போது சங்கரர் காலத்தைத் துணிய வேண்டிய இன்றியமையாமை ஏற்பட்டுவிட்டது. இன்னஸ் என்பர் (Innes) சங்கரர் காலம் கி.பி. 778 முதல் 820 வரையில் என்பர் (ராமசாமி சாஸ்திரிகள் முதலியோர் கி.பி. முதல் நூற்றாண்டில் இருந்தவரென வற்புறுத்துகிறார்கள்.) K.A. நீலகண்ட சாஸ்திரி அவர்கள் கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு சங்கரர் வாழ்ந்த காலம் என்ப) தெலாங் (Telong) என்பவர் கி.பி.6 ஆம் நூற்றாண்டு என்பர். R.G. பந்தர்க்கார் முதலியோர் கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி என்பார்கள். மாக்ஸ் மில்லர் முதலியோர் கி.பி. 788 - 820 க்கு இடைப்பட்ட காலம் என்பார்கள். பேராசிரியர் கீத் (Prof.Keith) முதலியோர் 9-ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி என்று கூறுவோர், K.A. நீலகண்ட சாஸ்திரிகள் காம்போஜ நாட்டுக் கல்வெட்டைத் துணையாகக் கொண்டு கி.பி. 9-ஆம் நூற்றாண்டு என்று உறுதி செய்வர். ஆகவே மாயாவாதத்தைக் கூறும் மணிவாசகப் பெருமானும் அவர் காலத்திற்குப் பிந்தியவரெனல் பொருந்துவது ஒன்றாம்.

ஆயினும் ஏகான்மா வாதத்தின் வகையாகிய நான்கு மதங்களுக்கும் வியாசர் ஆசிரியர் என்று சிவஞானபோத மாபாடியம் கூறுகிறது.

அன்றியும் பாணினி முனிவருக்குச் சம காலத்தவராக இருந்த இலக்கண ஆசிரியராகிய வருஷரின் தம்பி உபவருஷர் என்பவர் அத்வைத சிந்தாந்தத்திற்கு ஆசிரியராக இருந்தார் என்று வரலாறு கூறுகிறது. ஆதலால் மாயாவாதம் சங்கரருக்கு முன்பேயே தமிழ்நாட்டில் ஓரளவாவது பரவியிருக்க வேண்டும். இதனைப் பிரச்சன்ன பௌத்தம் என்ற மரியாதைப் பெயரால் வழங்குவதைக் கொண்டு பௌத்தமும், மாயாவாதமும் அடிகளார் காலத்துப் பரவியிருந்தமை அறியப்படும். பௌத்தம் சம்பந்தர் காலத்துத் தேய்ந்துவிட்டது. சமணம் பெருகியிருந்தது என்பதைச் சம்பந்தர் வரலாறு கூறும். இத்தடைகள் குறுக்கிடும்போது சங்கரரைக் காலம் அளக்கும் கருவியாகக் கொண்டு ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு என்று உறுதிசெய்வது அத்துணைப் பொருத்தமுடையதாக . இல்லை. 'மிண்டிய மாயாவாத' மென்னும் சொற்றொடர் சங்கரர் மதத்தையே குறித்தது என்பதற்குப் போதிய சான்றுகளும் இல்லை. ஆதலால் இக்காரணம் அவ்வளவு ஏற்புடையது ஆகாது. மேலும், தேவாரங்களில் மாயாவாதம் என்ற சொல்லாட்சி இல்லை. மாணிக்கவாசகர் காலத்துக்கு முன் அச்சொல் வேறு எந்த நூலிலும் குறிப்பிடவில்லை. அறுவகைச் சமயங்களைத் தொகுத்துக் கொடுக்கின்ற திவாகரம் பிங்கலந்தை இவற்றுள் மாயாவாதம் பேசப்பெற்றிலது. இவற்றின் பிற்காலத்தில் கி.பி.10-ஆம் நூற்றாண்டில் எழுந்த சூடாமணி நிகண்டில் 'புறச்சமயம் ஆறாவன உலகாயதம், பௌத்தம், ஆருகதம், மீமாம்சம், மாயாவாதம், பாஞ்சராத்ரம் என்பன' என்று சொல்லப் பெற்றுள்ளது. அதனால் மாணிக்கவாசகர் காலமாகிய ஒன்பதாம் நூற்றாண்டுக்கு முன்னும், பத்தாம் நூற்றாண்டிலுமே இப்பெயர் வழங்கியமை பெறப்படும். இதுவும் மாணிக்கவாசகர் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டினர் என்பதற்குத் துணையாகலாம் என்பர் சிலர். இழிந்தவன் தன்னை இழிந்தவன் என்று தானே சொல்லிக் கொள்ள விரும்பாததைப் போல ஆருகதராகிய மண்டல புருஷர் தம் சமயத்தைப் புறச்சமயம் என்க கூறிக்கொள்வாரா, சைவம், பாசுபதம் முதலியவற்றை அகச்சமயம் என்று கூறுவாரா? அப்படியே உலகியல் நோக்கி உண்மையைக் கூற நேறினும் பிறர் மேலிட்டு உரைப்பாரே யன்றித் தம் கூற்றாகச் சொல்லாரன்றோ? இவற்றை எண்ணிப் பார்க்க அகச் சமயம், புறச்சமயம் பற்றிக்கூறும் அச்சூடாமணிப் பாடல்கள் இடைச் செருகல்களாக இருக்க வேண்டும் என்று எண்ணத் தோன்றுகிறதல்லவா? ஆதலால் நிகண்டுகளின் துணைக் கொண்டு மாயாவாத காலத்தைத் துணிவதும், அதைக்கொண்டு

மாணிக்கவாசகர் காலத்தை உறுதிசெய்வதும் அத்துணைச் சிறந்த முடிவு அன்று எனலாம்.

ஆகமமும் மும்மலமும்:- சைவ ஆகமங்கள் தமிழ் மக்களுடைய சடங்கு முறைகளையும், சமய உண்மைகளையும் திருக்கோயில் அமைப்பு முதலியவற்றையும் தெரிவிப்பன. அவை விளக்கம் பெற்ற காலம் மிகப் பிந்தியதே என்று எண்ணக் கிடக்கின்றது. மூவர் திருமுறைகளில் வேதம், வேதாந்தங்கள் பற்றிய குறிப்புக்கள் காணப்படுகின்றன வேயன்றி, ஆகமங்களைப் பற்றிய குறிப்புக்கள் இல்லை. மணிவாசக அடிகள் "மன்னு மாமலை மகேந்திரம் அதனில் சொன்ன ஆகமம் தோற்றுவித் தருளியும்" என்றும், "ஆகமமாகி நின்று அண்ணிப்பான் தாள் வாழ்க" என்றும் கூறுவதாலும், மாணிக்கவாசகர் பெற்ற ஞானோபதேசமும், பார்த்தலாகிய சட்சுதீட்சையும், அஸ்த மஸ்தக சம்யோகமாகிய ஸ்பரிஸ தீட்சையுமாக அமைவதால் இம்முறைகள் சிவாகமங்களில் தீட்சாவிதிப் படலங்களில் கூறப்படுவதாலும் அடிகளார் சிவாகமங்களை விளக்கம் பெற்ற தொடக்கக் காலத்தில் விளங்கியவராதல் வேண்டும். ஆதலால் இவர் தேவாரம் அருளிய மூவருக்கும் பிந்தியவர் என்பதில் ஐயமில்லை என்பர் சீனிவாச பிள்ளையவர்கள். மறைமலையடிகளின் தேவாரங்களில் ஆகம சீலர் என்ற சொற்றொடர் காணப்படுவதாலும் சில ஆகமங்கள் திருஞான சம்பந்தர் காலத்துக்கு முன்பும் சில ஆகமங்கள் மாணிக்கவாசகர் காலத்துக்குப் பின்பும் எழுந்தன. ஆதலாலும் ஆகம கூற்றுக்களை கொண்டு காலத்தை அறுதி செய்ய ஒண்ணாது என்பர். காலத்தால் ஐந்தாம் நூற்றாண்டினராகக் கருதப்படும் திருமூலர் இருபத்தெட்டு ஆகமங்களையும் அவற்றின் துணையாகமங் களையும் சொல்லுகிறார். ஆதலால் ஆகமச் சொல்லாட்சி மூவருக்கும் பிந்தியவர் இவர் என்பதற்குத் துணை செய்யாது.

தேவாரங்களில் மும்மலம் என்ற தொகைக் குறிப்புப் பெயர் எடுத்தாளப்படவில்லை. ஆனாலும் மாயை கன்மம் என்ற சொல்லாட்சி உள்ளன. அடிகளார் "மும்மை மலம் அறுவித்து" "மூலமாகிய மும்மலமறுக்கும் தூய மேனிச்சுடர்விடு சோதி" "மயக்க மாய தோர் மும்மலப் பழவல்வினைக்குள் அழுந்தவும்" என்ற பகுதிகளால் மும்மலம் என்ற தொகைச் சொல்லை உணர்த்துகின்றார். இதனால் இவர் தேவார ஆசிரியருக்குப் பிற்பட்டவர் என்பர் சீனிவாசப் பிள்ளையவர்கள். இது மிகப் பொருத்தமாகத் தான் தோன்றுகிறது. திருமந்திரத்துள் மும்மலம் ஐம்மலம் அவற்றின் வகைகள் காணப்படுவது இதற்குத்

தடையாய் இருப்பதால் அதற்குத் தக்கதோர் அமைதி காண முற்பட வேண்டும்.

பாஇனங்களைக் கொண்டது:- சங்க இலக்கியங்களில் வெண்பா முதலிய பாக்களே பயின்றுவரக் காண்கின்றோம். சிலப்பதிகாரத்திலும் சீவக சிந்தாமணியிலும் இசை தழுவிய பாடல்கள் இயங்குவ ஆயின. அவை தாழிசையும் துறையுமாகிய பா இனங்களாயின. நச்சினார்க்கினியர் ஆசிரியவிருத்தமும், கலிவிருத்தமும், கலிநிலைத்துறையுமாக இன்று மதிக்கப்படுகின்ற பாடல்களைக் கொச்சக ஒரு போகாகிய கலிப்பா எனவே வாதிடுவர். தேவாரங்களில் இசைதழுவிய - தாள வேற்றுமையோடு கூடிய பாவினங்கள் பரவியுள்ளன. அப்பர் சுவாமி பாடலில் வரும் குறுந்தொகை என்பன கலிவிருத்தங்கள். தாண்டகங்கள், விருத்த பேதங்களே. திருவிருத்தங்கள் என்பன கட்டளைக் கலித்துறைகள். மணிவாசகப் பெருமாள் வாக்கிலும் இவைகள் வருதலைக் கொண்டு மூவருக்கும் காலத்தாற் பிற்பட்டவர் இவர் எனல் எவ்வாறு பொருந்துவதாகும்? ஊன்றிப் பார்ப்போமாயின் அடிகளார் வாக்கில் வெண்பாக்கள் விளங்குகின்றன. தேவார ஆசிரியர் வாக்கில் பாவினங்களேயன்றிப் பாக்களைக் காணோமே. இவற்றால் பாவும் பாவினமுமாகிய துணைக் கொண்டு அடிகளார் காலத்தை அறுதியிடுவது பொருந்துமா? இன்னும் சிந்திப்போம்.

சிற்றிலக்கிய வகைகள் அமைத்திருப்பது:- அடிகளார் வாக்கில் சதகம், பதிகம், பத்து முதலிய சிற்றிலக்கிய வகைகள் நூலின் உள்ளுறுப்பாக அமைந்துள்ளன. இவைகள் மிகப் பிற்பட்டபாட்டியற் கருத்துக்களை ஏந்தி நிற்பன எனலாம். இலக்கியம் கண்டு அதற்கு இலக்கணம் இயம்பலே மரபாகலின் பாட்டியல் கருத்துக்களை இவை தாங்கியிருக்கின்றன என்பதை ஒழித்து இத்தகைய இலக்கிய அமைதிகளைக் கொண்டே பாட்டியல் இலக்கணம் எழுந்தது என்றால் வரும் இழுக்கு என்னவோ!

பூவல்லி, பொற்சுண்ணம், சாழல், கோத்தும்பி, தோணோக்கம் முதலிய மகளிர் செயல்களை அமைத்து அடிகளார் பாடியுள்ளார். ஆழ்வார்களும் இவ்வண்ணமே பாடுவதாலும்; பெரியாழ்வார், ஆண்டாள், நம்மாழ்வார் முதலியோர் கருத்தை ஒத்திருத்தலாலும் அவர்கள் காலமே இவர் காலமாகும். அல்லது பிந்தியது ஆகலாம். ஆழ்வார் காலம் கி.பி.850-925 முற்பட்டதாகும் என்பர் M. சீனிவாச ஐயங்கார் அவர்கள். இதனை மறுத்து உயர்திரு மறைமலையடிகளார்

அவர்கள் தமது 'மாணிக்க வாசகர் வரலாறும் - காலமும்' என்ற நூலில் எழுதியுள்ளார்கள். திருவிசைப்பா ஆசிரியர்கள் இவரைக் குறியாமை:-

ஒன்பதாம் திருமுறையில் கோயிற் பதிகத்தில் பூந்துருத்தி நம்பி காடவநம்பி என்பவர் அப்பர், சம்பந்தர், சேரமான் பெருமாள் நம்பியாரூரர் இவர்களைக் குறிப்பித்து, வாதவூரடிகளைக் குறிக்கவில்லை. இது மூவர் காலத்துக்கும் இவர் பிந்தியவரென்பதற்குப் பெருந்துணையாகும். இங்ஙனமே பத்தாம் நூற்றாண்டுக்கு முந்திய உரை நூல்களில் திருவாசகப் பாடல்களும், பாடற்பகுதிகளும் எடுத்தாளப் பெறாமையும் அதற்குப் பெருந்துணை செய்யும்.

போற்றித் திருவகவலில் "கலையார் அரிகேசரியாய் போற்றி" என்ற சொற்றொடர் வருகின்றது, இதனுள் 'அரிகேசரி' என்பது பாண்டியர் கொண்டுள்ள சிறப்புப் பெயரையே குறிக்கும் என்று இராகவையங்கார் அவர்கள் மொழிவார்கள். **T.P.** பழனியப்பபிள்ளை அவர்கள் சின்னமனூர் என வழங்கும் அரிகேசரி நல்லூரையும் அதிலுள்ள ராஜசிம்மேச்சரத்துச் சிவபெருமானையும் குறிக்கும் என்பர். ஔவை துரைசாமிப் பிள்ளை அவர்கள் கரியம்பாபுரமும், களக்குடியும் அந்நாளில் அரிகேசரீச்சரம் என வழங்கின என்றும், அரிகேசரியாய் என்ற சொற்றொடர் அரிகேசரீச்சரமுடையார் என்று பொருள்படுமே தவிர அரிகேசரி நல்லூரில் உள்ள ராஜசிம்மேச்சரமுடையாரைக் குறிக்கும் எனல் பொருத்தமன்று என்பர். கிரியம்பாபுரம், களக்குடிக் கோயில்கள் நெல்வேலி செருவென்ற நின்றசீர் நெடுமாறன் ஆகிய மாறவர்மன் அரிகேசரியாலோ அவன் மகனாலோ எடுக்கப்பட்டன ஆதல் வேண்டும் என்றும் கூறுவர். அவை எங்ஙனமாயினும் அடிகளார் இவ்வரசர்கள் காலத்துக்குப் பிந்தியவர் என்பதற்குச் சான்றாகத் தடையில்லை.

தில்லையில் திருமால் கிடந்த கோலத்தில் எழுந்தருளி உள்ளமை:-

திருக்கோவையாரில்,

புரங்கடந்தான் அடிகாண்பான்புவி விண்டுபுக்கு அறியாது
இரங்கிடு எந்தாய்! என்று இரப்பத்தன் ஈரடிக்குஎன்
கரங்கள் தந்தான் ஒன்றுகாட்ட மற்று ஆங்கு
அதுவுங்காட்டிடு என்று
வரங்கிடந்தான் தில்லையம்பல முன்றில் அம்மாயவனே

என்று தில்லையில் திருமால் கிடந்த கோலத்தைக் குறிப்பிடுகிறார் திருவாதவூரடிகள். திருமுறை ஆசிரியர்களும் சேரமான் பெருமாளும் திருமழிசை ஆழ்வாரும் திருமால் இருப்பைப்பற்றிக் குறிக்கவே இல்லை. ஆகவே தில்லைத் திருச்சித்திரக் கூடமாகிய திருமால் கோயிற்பகுதி அவர்கள் காலத்துக்குப் பின்னும் வாதவூரடிகள் காலத்துக்கு முன்னும் தோன்றியது ஆதல் வேண்டும். திருமங்கை ஆழ்வாரும் குலசேகர ஆழ்வாரும் பாடல்களிற் கூறும் முறையை நோக்க அவர்கள் காலத்தேதான் அது புதிதாக எடுக்கப்பட்டது எனத் தெரிகிறது. திருமங்கை ஆழ்வார் காலத்து மன்னன் நந்திவர்ம பல்லவன். அவன் காலத்தில் இக்கோயில் எழுந்தது. அவன் காலம் கி.பி. 710-775. ஆதலால் அடிகள் காலம் எட்டாம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்பு என்பர் **T.P.** பழனியப்பப்பிள்ளை அவர்கள். அடிகளால் திருமால் இருப்புக் குறிக்கப்படவில்லை. சிவன் கோயில்களில் திருமால், பரிவாரமாக அமைக்கப்பெறுவது சிவாகம மரபு. ஆதலால் இதனைத் துணைக்கொண்டு அடிகள் கால எல்லையைக் கணிப்பது பொருந்துமா என்பதும் ஆராய்தற்குரியது.

திருக்கோவையாரின் கிளவியமைப்பு:- சங்க இலக்கியங் களில் தலைவன் தலைவி, பாங்கன் பாங்கி முதலானோர் கூற்றுக்கள் நீளச் சொற்றொடராக அமைந்துள்ளன. ஒன்றோ டொன்று தொடர்பு இல்லாத முறையில் தனித் தனியாகவும் இருக்கின்றன. இவற்றிற்கு இலக்கணமாகிய தொல்காப்பியமும் அவ்வாறே கூறுகிறது. அங்ஙனமிருக்க இறையனார் அகப்பொருள் உரை மரபை ஒட்டியும் திருக்கோவையார் பேராசிரியர் உரையின் முன்னர் எழுதப்பட்டுள்ள கிளவிக் கொத்து, கொளு இவற்றை ஒட்டியும் நாடக இயல்போல், பாகுபடுத்திக் காட்சி, ஐயம், துணிவு முதலியன வாகத் திருக்கோவையாரில் கிளவிகள் அமைந்துள்ளமை ஈண்டுச் சிந்தித்தற்குரியது. கிளவி அமைப்புக்கள் திருக்கோயைாருக்கு முன்பு யாரால் எங்குச் செப்பம் செய்யப்பட்டன என்பதை அறிந்து கொள்ளும் சான்றுகள் இப்போது இல்லை. ஆனாலும் திருவாதவூரடிகள் காலம் கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டுக்கும் பத்தாம் நூற்றாண்டுக்கும் இடைப்பட்டது என்பதற்கு ஓரளவு துணை செய்யும். இதுகாறும் கூறியவற்றுள் வலிவுடைய காரணங்களைத் துணையாகக் கொண்டு வாதவூரடிகள் மூவர் முதலிகளுக்கும் பிற்பட்டவரே என்பதும், முதல் வரகுணனையே இவர் பாராட்டினார் என்பதும், கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் விளங்கியவர் என்பதும் தெளிவு. திருவாசகம் என்னும் இந்நூல் உயிர் வளர்க்கும் மருந்தாக - அன்பு நெறிக்கு

அருந்துணையாக - இன்பப் பேரொளியாக விளங்குகிறது என்பதனைத் தமிழுலகம் நன்கு அறியுமாயினும் இதன் அமைப்புப் பற்றியும், ஆசிரியர் வரலாறு பற்றியும், அவர் வாழ்ந்த காலம் பற்றியும் பல்வேறு ஆசிரியர்கள் காட்டிய பொருள் நுணுக்கங்களையும் அடிப்படையாக வைத்து இப்பேரொளி விளக்கம் பெறுகின்றது. இதனை தெய்வத் தமிழுலகம் சிந்தையில் ஏற்று எண்ணி இன்புறுமாக!

அடிக்குறிப்புகள்

1. **Caivism is the real religion of the South of India, and of North Ceylon; and the Caiva Siddhanta philosophy has and deserves to have, far more influence than any other. The fifty-one poems which are here edited, translated, and annotated, are recited daily in all the great Caiva temples of South India, are on every one's lips.**

   "Thiruvasagam depicts in beautiful hymns, the progress of the soul from the bondage of ignorance and passion into tye liberty of light and love, its first awakening, its joy and exaltation, way wardness and despondency, struggle and unrest, the peace and joy of union."

2. இங்கு, தென்னவன் பிரமராயன் என்ற பட்டம் அளித்தான் என்ற செய்தி வெளிப்படையாகக் கூறாதிருப்பது அறிதற்குரியது.

3. **The Jackal miracle should be taken as one of the many floating myths current during the hymnal period of Tamila literature (A.D. 600 - 950), as he has not mentioned Manikka Vachakar in that connetion.**

4. திருச்சதகம் கதிர்மணி விளக்கம் முன்னுரை பக்கம். 1.

5. இனிப் பழையபுராணம் என வருவது இப் புராணத்தையே உணர்த்தும்.

6. பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருப்பள்ளியெழுச்சிப் பிரவேசம்.

7. திருவாசகம் : சிவபுராணம் 24-வது வரி

8. " " 38- "

9. திருவாசகம் : சிவபுராணம் 62-வது வரி.

10. திருவாசக சிவபுரா 69, 70.

11. " " 80

12. கீர்த்தி : 10-45

13. திருவண்ட : 20 - 28

14. திருவண்டப் : வரி 160-168

15. போற்றித் : 11-60

16. சிவபுரா : 25-30

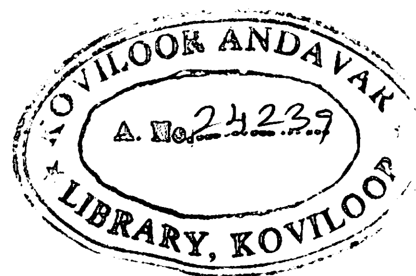
17. பூழியர்கோன் வெப்பொழித்த புகலியர்கோன் கழல்போற்றி
ஆழிமிசைக் கன்மிதப்பில் அணைந்தபிரான் அடிபோற்றி
வாழி திருநாவலூர் வன்தொண்டர் பதம்போற்றி
ஊழிமலி வாதவூர்............. என்னும் நால்வர் துதிப்பாடல்
களும் இம்முறையை வற்புறுத்தும்.

ஆசிரியரின் பிறநூல்கள்

1. திருக்குறள் அழகும் அமைப்பும்

2. நன்னூல் விருத்தியுரை

திருவாசகப் பேரொளி

மகாவித்துவான்

ச. தண்டபாணி தேசிகர்

ISBN : 978-93-80218-50-2

GO 800

நூல் கிடைக்குமிடம் :

நூலங்காடி...
www.gowrabookfair.com
e-mail : gowra_09@yahoo.in

கௌரா ஏஜென்ஸீஸ்
10/14, தோப்பு வேங்கடாசலம் தெரு,
திருவல்லிக்கேணி, சென்னை - 5.